AFACEREA IRANGATE REVINE !

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 106

Afacerea Irangate revine!

În româneşte de CRISTINA SZABÓ

Editura TINERAMA, 1997

ISBN: 973–9138–27–6

Gérard de Villiers
Le disparu des Canaries
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: februarie 2025

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 13
Capitolul III 25
Capitolul IV 37
Capitolul V 46
Capitolul VI 53
Capitolul VII 58
Capitolul VIII 66
Capitolul IX 75
Capitolul X 84
Capitolul XI 92
Capitolul XII 100
Capitolul XIII 107
Capitolul XIV 115
Capitolul XV 122
Capitolul XVI 128
Capitolul XVII 134
Capitolul XVIII 141
Capitolul XIX 149
Capitolul XX 157
Capitolul XXI 164
Capitolul XXII 168

Capitolul I

Întins pe imensul pat cu baldachin stil Ludovic al XIV-lea, care ocupa o treime din cabina sa, Rupert Sheffield privea distrat caseta cu filmul *Pe aripile vântului*, încercând să nu adoarmă. Cele o sută patruzeci de kilograme de abia încăpeau în cămaşa lungă de noapte, strâmtă ca un guler de smoching, închisă doar pe jumătate şi lăsând la vedere părţi neaşteptate din corpul gras şi albicios. Avea părul vopsit şi doar sprâncenele enorme îşi păstraseră culoarea naturală, negre ca pana corbului. Nu-l prea interesa subiectul… Avea în minte numai cifre, în urma telefoanelor pe care le dăduse până târziu la New York şi la Chicago, profitând de decalajul orar. Întinse mâna spre farfuria plină cu sandviciuri cu pastramă şi înghiţi două deodată. Medicul îi recomandase s-o lase mai moale cu mâncarea, dar nu se putea abţine. La şaizeci şi opt de ani, situaţia nu mai putea fi ţinută sub control: suferea de bulimie constantă.

Asta dura demult, de când se numea încă Lazăr Abramovici, fiul cel mare al unei familii de evrei ortodocşi cu şapte copii, stabilită de generaţii în sătucul Sanok, la poalele Carpaţilor, într-o zonă nedefinită între Polonia şi Ucraina. Din ziua în care s-a născut, 1 iulie 1923, şi până în 1939, când fugise de teama pogromurilor, nu cunoscuse decât mizeria. Toată săptămâna se hrănea cu cartofi, aşteptând Sabatul ca să poată gusta carne şi *gefilte fisch (crap umplut)*. Lazăr, mai voinic decât băieţii de vârsta lui, murea pur şi simplu de foame. Venirea naziştilor nu schimbase nimic. Fusese nevoit să-şi radă *peishes (perciunii)* şi să-şi ascundă tichia.

Din fericire, la început, regiunea nu prea fusese băgată în seamă, ceea ce îi permisese lui Lazăr să plece pe jos la Lodz, în Polonia. De acolo, urmase un traseu complicat, ajungând în Franţa, chiar la timp pentru a se strecura la Dunkerque pe un vapor cu destinaţia Anglia. Lazăr Abramovici avea un singur atu: vorbea opt limbi, de la idiş la rusă, poloneză, maghiară şi chiar ebraică.

Era război. Se înrolase în batalionul polonez al armatei britanice. Cunoaşterea dialectelor Europei centrale i-a permis mutarea în

regimentul 176 de Infanterie al Majestăţii Sale, unde, un ofiţer hotărâse că Lazăr Abramovici nu era un nume prea britanic…

Atunci Lazăr devenise James Cronin.

Păstrase acest nume până în 1943 când fusese mutat la secţiunea „Intelligence” cu un alt nume, mai banal, John Miller. Până la sfârşitul războiului, care îl prinsese la Berlin, îl folosise pe acesta. Încă o dată, cunoştinţele sale l-au ajutat să ocupe un post relativ important la „Information Service Control”, un fel de birou de cenzură, unde îşi făcuse o groază de relaţii, făcând comerţ cu diferite materii prime.

Cum toate lucrurile bune au un sfârşit, s-a trezit demobilizat şi trimis în Anglia. Numele ales atunci, Rupert Sheffield, îl poartă şi astăzi. A încercat să dea de urma familiei sale. În zadar, însă. În afară de tatăl său, pe care „glumeţii” din SS îl lăsaseră să moară îngheţat, după ce îl stropiseră cu apă, restul familiei îşi găsise sfârşitul în lagărul de la Sobibor. Singur pe lume, Rupert Sheffield se lansase cu toate forţele în comerţul cu materii prime. Înainte de asta, îi sprijinise, în 1948, pe evreii din Palestina în crearea statului Israel. Participase la numeroase acţiuni „teroriste” contra englezilor care ocupau încă Palestina şi contra arabilor care încercau să-i alunge pe evrei. În patruzeci de ani, devenise unul dintre oamenii cei mai de vază din Marea Britanie, cu o avere evaluată la şapte miliarde de dolari, un castel istoric, un zgârie-nori în inima City-ului şi afaceri cam peste tot în lume. Fusese printre primii care trataseră cu Uniunea Sovietică pentru comercializarea bogăţiilor sale naturale, ceea ce îi adusese prieteni puternici şi duşmani pe măsură.

Atunci când nu mai suporta tensiunea şi grijile, se urca în Falcon şi se ducea la *Discovery*, iahtul său de cincizeci şi şase de metri, care îl aştepta în permanenţă la Las Palmas, în Canare.

Închisese ochii, ascultând zgomotul uşor al motoarelor care propulsau *Discovery* cu viteza de cincisprezece noduri[1] în apele calme ale Atlanticului. Plecase de cu seară din Santa Cruz de Tenerife, să înconjoare Gran Canaria şi să arunce ancora la sud de Tenerife, în

[1] Unitate de măsură a vitezei unei nave, a unui curent sau a vântului. 1 nod = 1 milă marină/oră = 1852 m/h = 0,5144 m/s (n.t.).

golful Los Cristianos. În acest moment se găsea la jumătatea distanţei dintre cele două insule şi mai avea de parcurs încă şaizeci de mile marine. Somptuosul iaht fusese construit după planurile lui Rupert Sheffield şi servea drept birou plutitor şi oază de linişte. Cu cei doi sateliţi de telecomunicaţii, unsprezece membri în echipaj, sufragerie de mahon şi cabine luxoase, decorate de Claude Dalie, se putea compara cu apartamentul lui din Londra.

Rupert Sheffield închise ochii pentru câteva clipe, chinuit din nou de foame, ca de fiecare dată când era stresat. În ultimele zile fusese nevoit să ia cele mai dificile decizii din viaţa sa. De trei luni lupta cu îndârjire ca să evite prăbuşirea imperiului său financiar, care se afla la un pas de dezastru. Starea aceasta de tensiune îl trimitea cu gândul cu zeci de ani în urmă, pe holul întunecat al unui hotel din Ierusalim, pe când se pregătea să pună o bombă. Simţea încă mirosul de tencuială… Cel care îl însoţea se numea Itzhak Shamir, şi devenise mai apoi prim-ministru al Israelului.

Spuse cu voce tare câteva cuvinte în idiş, limba sa maternă, pentru a se amuza. Câteodată nici el nu mai ştia ce era: îşi schimbase de atâtea ori numele… Coşmarul său era că, într-o bună zi, n-avea să-şi mai amintească cine era în realitate. Uneori, adevărata sa identitate îi apărea la fel de falsă ca celelalte. Se plimbase de atâtea ori pe străzile Vienei, ale Londrei sau ale Tel-Aviv-ului, visând ca vreun trecător necunoscut să-l întrebe:

— Hei, Lazăr Abramovici, îţi aduci aminte de mine? Numai că ar fi fost imposibil, toţi cei de la începutul vieţii sale se înălţaseră ca un fum pe coşurile crematoriilor de la Sobibor.

Pentru întreaga lume, el era Rupert Sheffield, miliardarul britanic cunoscut doar după papioanele sale, silueta uriaşului Gargantua şi vocea de stentor, având o avere de mai multe miliarde de dolari, plin de poftă de viaţă şi de proiecte.

Cu două zile înainte se găsea încă în City, la Londra. Acum se afla la o sută de kilometri de coastele africane, la nord de Tropicul Racului. Vremea era perfectă, marea oglindă. Rupert Sheffield, care suferea deseori de rău de mare, se simţea în plină formă de la plecare şi până acum.

*

* *

Bruneta întinsă în cuşeta strâmtă nu dormea. Nu reuşea să se hotărască. Se uită la ceas pentru a suta oară, spunându-şi că, dacă aştepta prea mult, nu mai avea niciun rost.

Se ridică, luă o rochie de pe scaun şi o puse direct pe piele. Se mula ca o mănuşă şi fu nevoită să tragă zdravăn ca să-şi degajeze pieptul strivit de materialul elastic.

Se uită la mâna dreaptă, pe care strălucea un safir mare, înconjurat de briliante. Bruneta îl privi de aproape şi cu cealaltă apăsă montura până ajunse într-un anumit locaş. Partea superioară a inelului, formată din safir şi briliante se învârti, dând la iveală o suprafaţă plată, formată din cealaltă jumătate a pietrei. Din mijloc ţâşni un ac foarte fin, depăşind locaşul cu cinci milimetri.

Cu un nod în gât, bruneta îl contemplă câteva secunde. Acul ascuţit permitea injectarea unei doze minime de acid cianhidric. La trecerea în sânge, acesta împiedica hemoglobina să fixeze oxigenul, omorând un om prin sufocare în câteva secunde. După şase ore, în organism nu mai exista nicio urmă. Bijuteria era o minune a tehnicii: partea inferioară a safirului conţinea un minuscul cartuş cu gaz carbonic, care propulsa otrava. Era de ajuns să apeşi pe inel pentru a-l elibera.

Răsuci din nou montura şi inelul îşi reluă aspectul normal. Se privi scurt în oglindă, ca să verifice dacă ceva din spaima sa interioară nu se reflecta în privire şi ieşi.

*

* *

Rupert Sheffield întinse mâna şi luă un alt sandvici. Se auzi o bătaie în uşa cabinei. Cu toate că era aproape cinci dimineaţa, nu era ceva neobişnuit. Doi membri ai echipajului stăteau de gardă şi, în plus, Rupert Sheffield avea uneori capricii stranii.

— Intră!

Nu-şi dădu nici măcar osteneala să-şi închidă nenumăraţii nasturi ai cămăşii de noapte întredeschise, care îi dezvăluia mare parte din corp: cei din jur erau obişnuiţi să-l vadă plimbându-se gol pe punte şi chiar scăldându-se în piscina transparentă de pe puntea superioară, ceea ce

dădea ocazia celor care treceau pe acolo să-i admire intimitatea.

Uşa cabinei se deschise şi se ivi o tânără cu părul lung şi despletit, îmbrăcată într-o rochie stretch maro, al cărei decolteu adânc dădea la iveală sânii planturoşi. Era desculţă, singurele podoabe fiind un ceas şi un inel mare cu safir pe mâna dreaptă. Se apropie de patul cu baldachin, fixând sandviciurile cu o sclipire amuzantă în privire.

— O să vă îngrăşaţi, remarcă ea.

— Nu-mi pasă, mormăi Rupert Sheffield.

Adora păstrama, preferând-o de departe caviarului. Bruneta se aşeză pe marginea patului, privind distrată imaginile de pe ecranul televizorului. Fără să ţină seama de vizitatoarea lui, Rupert Sheffield închisese ochii şi părea că moţăie.

— *E corny (Porcărie)*, remarcă bruneta.

— Pune un alt film, spuse Rupert Sheffield.

Bruneta se duse la dulapul care conţinea patru sute de casete şi îl deschise. Ştia unde să găsească ceea ce căuta, înlocui *Pe aripile vântului* cu caseta pe care o alesese. După câteva secunde de derulare rapidă, imaginea se stabiliză.

Era un film porno, de foarte bună calitate. Un spectacol respingător şi incontestabil erotic în aceeaşi măsură. Două fete cu ciorapi negri şi jartiere, aşezate pe nişte taburete administrau o felaţie unor cai suri aflaţi într-o erecţie monstruoasă. Muzica sincopată care însoţea secvenţa îi stârni interesul lui Rupert Sheffield, care miji ochii. Ritmul cardiac i se acceleră şi simţi o căldură în pântece. La şaizeci şi opt de ani avea încă trăiri sexuale violente, cu toate că erau sporadice… Se ridică puţin pe perniţele din mătase ca să vadă mai bine. Cu picioarele încrucişate, vizitatoarea lui îşi reluase locul pe marginea patului, şi se uita la rândul ei la film, întorcându-i spatele.

Pentru câteva clipe nu se auziră decât banda sonoră a filmului, susurul aerului condiţionat şi zumzetul motoarelor. *Discovery* mergea atât de lin la viteza maximă, încât te puteai crede în port.

Felaţia cabalină se sfârşi într-o jerbă albicioasă. Camera se fixă pe una dintre fete, legată de un soi de batiu, care era oferită unui măgar în plină erecţie. Fata avea părul lung, lipit de transpiraţie, o gură mare şi un aer speriat. Filmul fusese turnat într-un bordel din Cuernavaca, în Mexic. Maşinal, Rupert Sheffield îşi puse mâna pe

pântecele descoperit de deschizătura cămăşii de noapte. Începu să urmărească plin de aviditate penetraţia membrului uriaş, centimetru cu centimetru, între coapsele târfei.

Tresări: o mână i-o dădu pe a lui la o parte, aşezându-se peste membrul în semierecţie.

Vizitatoarea sa întinsese braţul în spate şi, fără măcar să-l privească, se amuza să-l excite.

De obicei, reacţiona destul de slab la acest soi de mângâiere, dar filmul făcea minuni: de abia atins, sexul începu să se întărească şi să capete volum.

Fără să scape ecranul din ochi, bruneta îl mângâia maşinal. Nu se întorsese nici măcar o dată! Rupert Sheffield începu să respire sacadat. Pântecele alb se ridica din ce în ce mai repede, îmboldit de o senzaţie încântătoare. Acum, sexul era destul de ridicat pentru ca mâna cu unghii roşii să-l poată cuprinde pe tot. Încet, ea trase pielea spre spate, aproape până la durere, şi nu se mai mişcă.

Fascinat, Rupert Sheffield îşi contempla sexul.

Măgarul pătrunsese de tot fata ce părea despicată în două. Cuprins de un imbold brusc, Rupert Sheffield se aplecă şi îmbrăţişă pieptul musafirei sale, cuprinzând cu mâna lui mare un sân. Îl scoase din rochie şi îl ciupi cu sadism. Imediat, fata îi strânse sexul din toate puterile, înfigându-şi unghiile în carne. Rupert Sheffield scoase un mormăit de durere şi îi dădu drumul. Mesajul era clar… Continuară să se mângâie cu încetineală, fără să se privească.

— Vino încoace, bolborosi miliardarul, câteva clipe mai târziu.

O trase spre el, cu intenţia de a o pătrunde, neluându-şi ochii de la finalul filmului. Două plăceri în acelaşi timp.

Bruneta se răsuci, dând drumul sexului. Îl privi batjocoritoare, aşa cum ieşea din cămaşa de noapte şi se duse să oprească aparatul video Samsung. Din vârful buzelor îi trimise o sărutare.

— Noapte bună, domnule Sheffield.

Rupert Sheffield explodă, nebun de frustrare şi urlă:

— Târfă ce eşti, vino încoace!

Fără urmă de tulburare, bruneta întredeschise uşa cabinei, îi mai trimise un sărut împreună cu un surâs ironic şi dispăru pe culoar.

*

* *

Rupert Sheffield se ridică brusc şi ţâşni spre uşă, împiedicându-se în cămaşa de noapte. Ieşi în coridorul central, slab luminat şi o văzu coborând scara spre puntea de jos. Mocheta albă şi groasă, aidoma vopselei vasului, înăbuşea zgomotul paşilor. Doar ochiul unei camere fixate pe plafon îi urmărea. Camerele video se aflau pretutindeni pe iahtul care putea fi astfel supravegheat, începând cu pasarela punţii superioare.

Bruneta ieşi la aer, iar Rupert Sheffield, pe urmele ei. Puntea de la pupa era destul de îngustă şi se termina printr-o uşă de acces pe platforma construită la suprafaţa apei, folosită pentru scăldat.

Spaţiul descoperit era ocupat cu cele două anexe ale iahtului *Discovery*. Nişte şalupe de douăzeci şi cinci de picioare. Nu se luminase încă de ziuă. Cu toate că era noiembrie, temperatura era suportabilă. Rupert Sheffield tremura, ceea ce duse la diminuarea erecţiei. Afară, liniştea părea şi mai adâncă, tulburată doar de zgomotul apei care se lovea de coca[2].

Miliardarul o zări pe brunetă pe când încerca să se fofileze între bastingajul[3] redus în acel loc la o bandă metalică şi coca şalupei de la tribord[4]. Rupert Sheffield o urmări în spaţiul îngust, lipindu-se de coca umedă şi rece făcându-l să înjure.

Bruneta îl aştepta, agăţată de banda de oţel, surâzând parşiv.

— Face bine puţin aer! spuse ea glumind.

Cu siguranţă că nu era prima oară că îi scăpa, dar Rupert Sheffield murea de dorinţă. Deodată, ea se desprinse de bastingaj şi înlănţui corpul de abia acoperit de cămaşa de noapte.

— Ai să răceşti! spuse ea.

---

[2] Parte a navei alcătuită din osatură şi bordaj – corpul navei, de la nivelul punţii până la chilă, partea cea mai de jos a vasului. (n.t.)

[3] Compartiment amenajat pentru depozitarea unor materiale aparţinând echipajului. (n.t.)

[4] Parte situată în dreapta axului longitudinal, privind de la pupa spre prova (dinspre spate spre în faţă). n.t.

Se lipi de el ca şi cum ar fi vrut să-l încălzească. Erecţia miliardarului renăscu instantaneu. Bruneta se răsuci şi îl împinse spre banda de metal.

— Chestia asta îmi provoacă durere, spuse ea, tu eşti împănat…

Rupert Sheffield se lăsă pe spate, cu toate că simţea metalul cum i se înfige în grăsime. Ca o compensaţie, partenera lui începu să se agite. Cu mâinile pe sub cămaşa de noapte, îi mângâia pieptul, ciupindu-l şi zgâriindu-l pe mameloane. În timp ce îl săruta mărunt, cu limba ieşindu-i mult din gură.

Rupert Sheffield era în culmea fericirii. La rândul lui, îi frământa neîndemânatic sânii, coapsele şi fesele prin rochie. Nu mai simţea răcoarea.

Grohăia ca un vier satisfăcut: ea pusese stăpânire pe membrul său şi începu din nou să-l mângâie. Cu cealaltă mână trecea de la un mamelon la altul, cu uşurinţa unui fluture.

Rupert Sheffield nu se mai putea abţine, îi ridică rochia pe coapse, descoperind pântecele gol. Puse cu brutalitate mâna mare pe sexul fetei, încercând să pătrundă înăuntru.

— Uşor! gemu bruneta, strângând picioarele.

În acelaşi timp, continua să-l excite cum ştia mai bine.

Aidoma unui boxer în ring, Rupert Sheffield, se împinse înainte, sprijinindu-se de banda de metal.

— *Now! (Acum!)* spuse el.

Docilă, bruneta se ridica pe vârfuri. El era mult mai înalt decât ea şi nu fu de ajuns. În ciuda răcorii matinale, gâfâiau amândoi. Sub tălpile lor, vasul părea complet imobil.

Rupert Sheffield îndoi puţin genunchii, împingând pântecele greoi înainte. Atunci când simţi că sexul său intră în contact cu cel al partenerei sale, scoase un suspin de mulţumire.

Dintr-o mişcare de şale, o pătrunse aproape în totalitate, desprinzând-o pe fată de podea. Rupert Sheffield simţi cum îl cuprinde teaca umedă şi caldă şi scoase un nechezat de fericire. Bruneta se sprijinea doar în vârful piciorului stâng.

— Agaţă-te de mine! ordonă Rupert Sheffield.

Ea îl cuprinse cu braţul drept de după gât, lipindu-se mai tare. De această dată el o pătrunse total, simţind că nu se putea mai mult.

Rupert Sheffield mişcă de câteva ori şalele, spunându-şi că ziua începea bine.

Bruneta îl cuprinse şi cu braţul stâng. Tremurând uşor, apăsă cu degetul mare de la mâna stângă pe montura care se răsuci fără zgomot, dând la iveală acul ucigător.

În culmea plăcerii, Rupert Sheffield nu remarcase uşoara contracţie a antebraţului acesteia, atunci când acul se înfipse.

Capitolul II

— E totuşi o coincidenţă bizară, spuse John Fairwell, şeful Centralei CIA la Londra. Rupert Sheffield a murit chiar în momentul în care era gata să ne ajute.

Cadavrul lui Rupert Sheffield fusese găsit cu patru zile în urmă, plutind în apele Atlanticului.

— Se vede că aveţi „informatori” cu greutate, remarcă ironic Malko. Unul care valorează şapte miliarde de dolari… Ar fi putut cumpăra întreaga Companie.

— Atenţie! îl corectă americanul, nu lucra pentru noi. Era însă în măsură să ne scoată dintr-o mare încurcătură.

— Cunoşti amănunte despre felul în care a murit? întrebă Malko.

Biroul lui John Fairwell, în care lumina intra prin ferestrele largi, se afla în Ambasada americană, la etajul patru, într-un imobil masiv cu un vultur de bronz deasupra. Pe masa de lucru, erau tăieturi din ziare aşezate în dezordine, referitoare la dispariţia magnatului bursei materiilor prime. Luă un teanc pe care îl lăsă să cadă, surâzând cu scepticism.

— Nu e prea clar. Chiar deloc… Sheffield făcea o croazieră solitară pe iahtul său, *Discovery*, un colos de şaptezeci şi cinci de picioare, cu un echipaj de unsprezece persoane. Acum doi ani îl costase doar douăzeci de milioane de lire sterline. Rupert Sheffield a părăsit biroul cu elicopterul îndreptându-se în direcţia aeroportului de la Litton. A decolat cu Falconul său având destinaţia Gibraltar, unde îl aştepta iahtul. De acolo, se pare că s-a îndreptat spre Santa Cruz de Tenerife. A ajuns duminică. A cinat şi a plecat din nou spre seară într-o

plimbare nocturnă. Urma să înconjoare Gran Canaria şi să ajungă dimineaţa devreme la sud de Insula Tenerife, în golful Los Cristianos. *Discovery* a ancorat acolo pe la nouă treizeci, dar fără proprietar… La unsprezece, căpitanul a recepţionat un apel urgent din Japonia şi s-a dus să-l trezească. În cabină nu era nimeni. Echipajul a scotocit tot vasul şi a alertat în final autorităţile spaniole. Acestea, dat fiind renumele celui dispărut, au întreprins căutări serioase: elicopter, avioane şi nave. Corpul lui Rupert Sheffield a fost găsit pe la cinci după-amiază, plutind la suprafaţă, la mijlocul distanţei între Gran Canaria şi Tenerife. Era în cămaşa de noapte, cu figura distrusă probabil de elicele unei nave.

— A căzut deci de pe iaht.

— Sau a fost aruncat… îl corectă cel de la CIA. Când veţi vedea vasul, veţi înţelege că e greu să aluneci de pe monstrul ăla… încă ceva straniu! Medicii spanioli care au efectuat autopsia afirmă că plămânii nu conţineau apă…

— Nu s-a înecat?

— Nu. După toate probabilităţile, era deja mort la contactul cu apa.

— Avea răni?

— În afară de cele cauzate de elice, ulterioare morţii, niciuna.

— Poate a avut un stop cardiac?

— Sigur! rânji John Fairwell, sau poate o criză fulgerătoare de beri-beri. În ajun părea să nu aibă nimic. După calculele căpitanului, probabil că a căzut în apă între şase şi şapte, când încă nu se luminase.

— Poate că a fost un accident.

— OK, admise şeful centralei. Să admitem că a alunecat şi a căzut. Ştia însă să înoate foarte bine. În ajun, dăduse ocol navei, doar aşa de plăcere. Cardiologul său de la Londra afirmă că avea o inimă şi nişte coronare de om tânăr. Deci, putea să înoate. Era un tip cu sânge rece, care trecuse prin destule. Sigur că vor observa dispariţia lui şi îl vor căuta. În concluzie, cred că nu s-ar fi obosit să înoate departe, ci s-ar fi străduit pur şi simplu să rămână la suprafaţă. După opinia specialiştilor, ar fi putut să supravieţuiască trei sau patru ore, pentru că apa Atlanticului are cam optsprezece grade în acest anotimp.

— Ce vreţi de fapt să spuneţi? întrebă Malko.

— Două lucruri, răspunse americanul. Mai întâi, în acest caz, ar fi sfârşit înecat de epuizare. Ar fi avut deci apă în plămâni… Apoi, că în acea zi, temperatura fusese destul de ridicată, peste douăzeci şi cinci de grade. Prin expunerea la soare mai multe ore Rupert Sheffield ar fi trebuit să se bronzeze foarte tare.

— Probabil, recunoscu Malko.

— Ei bine, încheie triumfal John Fairwell, nu era bronzat deloc. Ceea ce confirmă faptul că a murit pe vas… Morţii nu se mai bronzează.

Tăcerea se lăsă apăsătoare… Argumentaţia americanului părea imbatabilă. Malko îndrăzni să tragă o concluzie.

— Ar fi putut să se simtă rău şi să cadă. De ce trebuie să ne gândim că a fost lichidat?

— Rupert Sheffield era în contact cu noi de mai multe săptămâni, în afacerea Irangate.

— În care era implicat? se miră Malko.

Era o poveste urâtă care începuse în 1986, pe vremea când CIA era condusă de bătrânul William Casey, prietenul lui Ronald Reagan. Acesta din urmă pusese la cale, fără ştirea Congresului american, o operaţiune pe cât de secretă, pe atât de sofisticată. Era vorba despre furnizarea de arme Iranului, în schimbul ostaticilor americani deţinuţi în Liban. În aparenţă, lucrurile păreau clare, detaliile însă erau îngrozitor de complexe.

Mai întâi, iranienii cereau arme sovietice. CIA a fost nevoită să le procure clandestin.

Apoi, întregul proces se făcea prin intermediul israelienilor, care propuseseră „afacerea”. Ei au avut ideea acestei strălucite operaţiuni, din dorinţa de a ajuta Iranul în lupta cu inamicul său ereditar, Irakul… În sfârşit, a fost necesar să fie găsiţi intermediarii, căci iranienii şi americanii nu-şi puteau vorbi în mod oficial.

Terry White, jumătate american, jumătate iranian, care negocia în Liban eliberarea ostaticilor, era unul dintre intermediari. Lucra în mod direct cu locotenent-colonelul Oliver North, de la Casa Albă. Un israelian din Mossad, Amiram Nir era omul de legătură. În iulie ’86, în urma unei tranzacţii de aproape cinci milioane de dolari, au fost eliberaţi doi ostatici, Jenco Weir şi David Jacobson. Apoi cei din

Hezbollah şi-au spus că Terry White putea deveni şi el un excelent ostatic şi l-au răpit.

Operaţiunea Irangate nu fusese descoperită decât în 1989, fiindcă deranja foarte tare guvernul lui George Bush: noul director al CIA, Robert Gates, era băgat până în gât în această afacere şi menţinerea lui în post depindea de dezvăluirile pe care le putea face despre această perioadă ruşinoasă. CIA nu numai că livra arme Iranului, ci obţinea şi un mic profit pe deasupra, cu care cumpăra, pe ascuns, arme pentru membrii „contras" salvadorieni, pe care Casa Albă nu avea voie să-i susţină în mod oficial…

— Rupert Sheffield a jucat un rol important în afacerea Irangate, explică şeful Centralei CIA. Evreu scăpat din holocaust, a considerat întotdeauna Israelul ca pe o a doua patrie. În 1948, făcea parte de bunăvoie din acelaşi grup terorist cu Itzhak Shamir.

— Britanicii nu sunt ranchiunoşi, remarcă Malko. I-au dat un paşaport şi Crucea Militară.

— Paşaportul îl avea deja, îl corectă John Fairwell, deci nu-i putea refuza nimic lui Itzhak Shamir. Aşa ajungem la afacerea noastră… De curând, israelienii, prin intermediul Mossadului, i-au cerut din nou o mână de ajutor. Shamir este furios pe noi din cauza Conferinţei de la Madrid[5] şi încearcă să se răzbune. I-a venit deci o idee năstruşnică: să-l împingă pe Rupert Sheffield să depună mărturie în faţa Congresului în legătură cu Irangate, dezvăluind rolul jucat de el şi de CIA, totul susţinut cu dovezi. Pe plan financiar, Rupert Sheffield a fost pivotul acestei operaţiuni. El a dat garanţiile necesare pentru ca armele de calibru mic cumpărate din România, din Cehoslovacia şi din Polonia să fie livrate Iranului prin intermediul societăţilor pe care le controla… Avea deci toate documentele care atestau implicarea guvernului american în operaţiune, precum şi alte câteva, furnizate de Mossad în sprijinul mărturiei, dinamită curată pentru guvernul Bush.

— Cum se face că îi cunoştea pe iranieni? întrebă Malko.

John Fairwell făcu un gest de neputinţă.

---

[5] Conferinţă care a încercat să obţină de la Israel concesiuni patronate de Statele Unite, în favoarea palestinienilor. (n.a.)

— Nu ştim. Aveau însă încredere în el. Ca de altfel şi israelienii. Irangate mai ascunde multe mistere, pe care nu le vom cunoaşte probabil niciodată.

— Să revenim la ale noastre, zise Malko. Mi-aţi spus adineauri că Sheffield se pregătea să vă facă un serviciu. Mi se pare că e tocmai pe dos.

— Deloc, protestă John Fairwell, pentru că suntem practic siguri că Rupert Sheffield, refuzase oferta Mossadului.

— Care l-ar fi lichidat din răzbunare? continuă Malko.

— Exact.

John Fairwell trăgea nervos din ţigară.

— Mai există şi o altă ipoteză, adăugă el. Iranienii au prins de veste despre ce se punea la cale şi au acţionat, pentru că nici ei n-au chef să iasă la iveală documente despre Irangate.

Malko rămase pe gânduri. Multă lume avea motive să-l termine pe miliardarul excentric…

— Sheffield stătea în defensivă, obiectă el. N-ar fi fost uşor de lichidat aflându-se pe iahtul lui în mijlocul oceanului… Neavând nicio rană, s-ar părea că a fost otrăvit.

— Absolut, fu de acord John Fairwell, şi cum spaniolii din Canare nu sunt obişnuiţi cu lucruri de acest gen… Odată înmormântat la Ierusalim, după cum îşi exprimase dorinţa, indiciile au dispărut… Nu mai rămâne de făcut decât o anchetă la faţa locului. În primul rând, pentru a recupera documentele furnizate de Mossad, care incriminează Casa Albă. Apoi, vrem să ştim adevărul. Dacă Mossadul l-a lichidat pe Sheffield, n-o să-l ducă în rai. Chiar preşedintele a cerut o anchetă.

— Unde se află iahtul?

— Tot la Santa Cruz de Tenerife. Spaniolii n-au încă rezultatul autopsiei.

— Avem vreo „centrală” acolo?

— Nu. Nimic, nici măcar un informator. Nu este zona noastră, aparţine *Verişorilor (Britanicilor)*.

— Nu va fi uşor.

John Fairwell făcu un semn liniştitor.

— Aşteptaţi, avem un „jocker”! Am reuşit să îmbarcăm pe iaht doi

dintre agenţii noştri. Primul, o femeie, Nadia Kowalski, care lucrează pentru Companie de şapte sau opt ani. S-a specializat în rolul de cameristă. Am plasat-o în destule „obiective”. E micuţă şi deloc proastă, iar lucrurile au mers de fiecare dată bine. Între două misiuni lucrează ca ospătăriţă la *Waterclub*, în New York. De aici primeşte referinţe uşor de verificat. Încă de acum doi ani s-a angajat pe *Discovery*, care ancorează de obicei chiar în faţa localului.

— Domnul Sheffield nu s-a prea arătat bănuitor, remarcă Malko. Părea totuşi cam paranoic…

John Fairwell surâse.

— Paranoic, poate, dar membrii echipajului erau angajaţi la întâmplare, fără nicio verificare, chiar şi una de rutină. Aşa a reuşit Nadia să angajeze un alt agent de-al nostru, George Green, care a servit destul timp în Forţele Speciale din Salvador. Avea chef să mai schimbe aerul.

— Spuneţi-mi, îl întrerupse Malko, de ce vreţi să mă trimiteţi pe această galeră, odată ce aveţi acolo doi oameni?

— *Hold it!* Aceştia aveau o misiune precisă: să-l supravegheze pe Sheffield, punându-i microfoane în cabină. Nu sunt nişte creiere.

— Au fost totuşi martori la dispariţia lui Rupert Sheffield. Nu aţi primit nimic de la ei?

— Ba da, admise americanul, George Green a reuşit să contacteze Compania, la unul dintre numerele speciale. A spus doar că unele lucruri i se păreau stranii şi că aşteaptă întăriri.

— Adică pe mine…

— Malko, spuse John Fairwell, afacerea Sheffield pune în joc nişte mize imense. Nici Nadia Kowalski, nici George Green nu sunt în măsură să se ocupe de ea. În plus, n-aveţi de ce vă plângeţi, se pare că în Canare e Paradisul pe pământ.

— S-ar fi aflat până acum dacă ar fi fost aşa, suspină Malko.

Tot ceea ce ştia despre arhipelagul spaniol, situat în apropierea coastelor africane, era că acolo se practică masiv turismul şi că în luna noiembrie era sinistru. John Fairwell profită de tăcere şi spuse în continuare:

— Plecaţi acolo cât mai repede posibil. V-am rezervat la Air France un loc pe ruta Londra–Paris–Madrid. Ştiu că vă place luxul. Până la

Tenerife, zburaţi cu Iberia. *Discovery* se află în portul Santa Cruz, ancorat în bazinul cel mai estic, Darsena Pesquera. Începând de azi, George Green va merge în fiecare seară, pe la şapte, în singura bombă de pe mal. N-are nume, dar are în faţă o cabină telefonică şi un teren de baschet în spate. O s-o observaţi repede.

— Şi pe George Green?

— George are un metru nouăzeci şi cântăreşte o sută zece kilograme. Are faţa rotundă şi o coamă roşcată. Va purta un tricou portocaliu. E de ajuns?

— Ar trebui să fie, încheie Malko ridicându-se.

— Aşteptaţi! spuse John Fairwell. Avem o întâlnire amândoi.

— Cu cine?

— Cu Verişorii. Ne fac deosebită onoare să colaboreze cu noi în această afacere, şi chiar o să vă pună în legătură cu unul de-al lor care lâncezeşte în Canare. Probabil un beţiv bătrân ieşit la pensie după serviciul în Armata Indiilor, plantat acolo ca să-şi sfârşească zilele în linişte. Înainte de plecare, sir Douglas Osborn ţine morţiş să fumeze cu dumneavoastră pipa păcii.

*

* *

Buickul lui John Fairwell opri în St. James Park, la intrarea pe o străduţă în pantă lină, mărginită de elegante hoteluri particulare. Un grilaj vechi din fier forjat, acum lipit de perete, închidea odată străduţa. Înfiptă într-un zid, o placă anunţa: „Queen Ann’s Gate”.

— Aşteptaţi-ne aici, îi spuse John Fairwell şoferului.

Cei doi o luară pe străduţă, lăsând în urmă tufişurile de pe St. James Park. Ca o excepţie, nu ploua, şi lui Malko îi era aproape cald în pardesiul de caşmir. După douăzeci de metri, pătrunseseră pe o străduţă provincială, perpendiculară pe Queen Ann’s Gate, cu case din cărămidă de culoare închisă. Imobilul de la numărul 21 semăna cu celelalte, fiind un hotel particular de trei etaje, cu perdele la ferestrele de la parter. Singura deosebire faţă de casele vecine era o linie galbenă care interzicea staţionarea în faţă.

John Fairwell urcă cele trei trepte ce duceau la o uşă de culoare roşu aprins, prevăzută cu o placă de aramă pe care scria „Commission

for local administration” (Comisia pentru administraţie locală) şi sună.

Acest imobil mic şi discret era sediul Serviciilor Secrete britanice MI6. Nimeni nu-şi închipuia că numărul 21 din Queen Ann’s Gate comunica cu o imensă clădire de şase etaje, situată între numerele 50 şi 64 pe Broadway care, sub nevinovata titulatură de Ministry of Land and Natural Ressources (Ministerul teritoriului şi al resurselor naturale), adăpostea serviciile administrative ale secţiei MI6.

Uşa stacojie fu deschisă de către o persoană în civil, cu o figură ştearsă, uşor de uitat după cinci minute.

— Avem întâlnire cu sir Douglas, anunţă John Fairwell.

— Pe aici, domnule, spuse celălalt.

Îl urmară într-un mic hol. După ce le luă pardesiele, bătu de două ori la o uşă. Interiorul era o minunată bibliotecă, iar personajul pe care îl văzură arăta în cel mai pur stil britanic: părul rar şi cărunt, o uşoară cuperoză, figura de jucător de polo, sacoul stil sac şi inevitabila cravată cu însemnele clubului. Un „gentleman” de odinioară. Strânse călduros mâna vizitatorilor săi, adăugând special pentru Malko:

— Încântat să vă cunosc, domnule Linge, cu atât mai mult cu cât mi se pare că o verişoară de-a mea a cunoscut-o bine pe mama dumneavoastră.

Ceea ce nu era imposibil, dată fiind încâlceala de nedezlegat dintre aristocraţia britanică şi cea germană. Malko îi răspunse amabil lui sir Douglas Osborn, cunoscându-i perfect cartea de vizită. Director al sectorului „Europa” din cadrul MI6, era trecut în Who’s Who drept un funcţionar superior în Departamentul Regal al Apărării, membru al clubului Garrick’s şi Jockey Club, Knight Commander of the British Empire, D.S.O., M.C.[6], familia sa provenind dintr-o localitate izolată din Staffordshire.

Sir Douglas îşi invită oaspeţii să ia loc pe o canapea de piele având în faţă o măsuţă joasă. Focul ardea plăcut în şemineu. Camera avea doar o fereastră cu perdele grele, protejată de un sistem electronic perfecţionat.

---

[6] Cavaler Comandor al Imperiului Britanic, Distinguished Service Order, Military Cross, distincţii militare britanice. (n.t.)

— Am ţinut să vă întâlnesc, dragul meu Linge, spuse sir Douglas Osborn. Pentru a vă ruga să transmiteţi salutări nepoatei mele, Ann Langtry, actualmente funcţionară la Consulatul nostru din Tenerife. V-ar putea face anumite servicii în cadrul misiunii despre care mi-a vorbit prietenul nostru John.

Vizibil surprins, John Fairwell aprobă tăcut. Malko răspunse, zâmbind fermecător:

— Voi fi încântat s-o cunosc pe nepoata dumneavoastră, sir Douglas. Sper să găsesc cheia acestei afaceri.

Britanicul dădu uşor din cap.

— Rupert Sheffield era un personaj curios, foarte curios. Multe calităţi, dar şi multe părţi ascunse. În sfârşit…

Telefonul, aşezat pe biroul pe care nu se afla niciun document, sună. Sir Douglas Osborn se duse să răspundă, puse aparatul pe îmbrăcămintea de piele arămie a canapelei şi se întoarse spre vizitatorii săi, cu un surâs dezolat şi reţinut.

— Sunt obligat să vă părăsesc. Cred că esenţialul a fost spus. Drum bun, dragul meu Linge. Să vă întoarceţi repede.

Îşi strânseră mâinile şi John Fairwell ieşi împreună cu Malko. Afară, Malko îl întrebă pe american:

— Cum vă explicaţi dragostea asta subită pentru Companie?

Neîncrezător, John Fairwell îşi reţinu cu greu o grimasă.

— Verişorii sunt în găleată şi afacerea Sheffield îi umple de bube. Speră ca în schimbul câtorva bagatele să le dăm tot ceea ce veţi descoperi.

— Cum trebuie să mă port cu Ann Langtry?

— Nu-i veţi spune decât ceea ce vă voi permite, spuse sec şeful Centralei CIA.

Urcară în Buick, întorcându-se în Grosvenor Square. Malko era perplex.

John Fairwell trecea sub tăcere un aspect neliniştitor al afacerii. Dacă CIA reuşise să infiltreze doi agenţi la bordul iahtului *Discovery*, s-ar fi putut să n-o fi făcut numai ea.

Prima măsură de prevedere care trebuia luată era „cernerea” echipajului, dacă era posibil.

*

* *

De pe drumul ce ducea la San Andres, la est de Santa Cruz de Tenerife, Malko zări undeva jos, ancorată în ultimul bazin din port – Darsena Pesquera – silueta alungită şi rasată, de un alb orbitor, a unui iaht ultramodern.

Era *Discovery*, iahtul răposatului Rupert Sheffield. O bijuterie a oceanului, care nu se potrivea cu micile nave ruginite care stânjeneau cheiul Darsena Pesquera, laolaltă cu vreo zece veliere ancorate acolo pentru câteva zile. La volanul unui Ford Escort închiriat, Malko coborî panta care ducea spre bazin, depăşind pe dreapta o staţie de benzină. La capătul drumului, descoperi cafeneaua-restaurant descrisă de John Fairwell şi cabina telefonică. Urmând linia cheiului, trecu pe lângă mai multe *driftere*[7] într-o stare jalnică, între care unul incendiat, câteva veliere, şi un petrolier olandez, pe care doar vopseaua îl mai ţinea întreg. Chiar lângă *Discovery*, un drifter bălţat ca un leopard, plin de rufe şi de plase de pescuit puse la uscat pretutindeni, arbora un drapel sovietic zdrenţuit.

Un adevărat cimitir marin.

Ajuns la capătul cheiului, se opri să cerceteze iahtul *Discovery*, fără să observe niciun semn de viaţă.

Atmosfera sinistră, amplificată de cerul cenuşiu, dădea impresia de abandon, de groapă de gunoi nautică. Digul înalt care despărţea Darsena Pesquera de ocean accentua sentimentul de sufocare, de fundătură. Ciudat port de ancorare pentru o ambarcaţiune de lux. Cu trei ore mai devreme, Malko sosise pe aeroportul Los Rodeos, după ce schimbase confortul de la Air France cu cel îndoielnic de la Iberia. Se instalase în singurul hotel convenabil din Santa Cruz, *Mencey*, un vechi palat cu luxul pălit, care te ducea cu gândul la Marienbad, aflat la extremitatea estică a insulei, în faţa unor coline pleşuve şi a unor străduţe aidoma celor din Napoli.

Pentru Tenerife timpul parcă se oprise, în ciuda milionului de

---

[7] Trauler, navă de pescuit în larg, cu plase şi setci. Pescuieşte prin lansarea lor în prova sau într-un bord. După care se lasă derivată în celălalt bord. (n.t.)

englezi şi scandinavi care băteau în fiecare an stâncile negre din sudul insulei, desfigurate de aliniamentele de beton care aminteau, cu mai puţină eleganţă însă, de Zidul Atlanticului.

Santa Cruz, cu străzile înguste şi abrupte precum cele din Gibraltar, semăna cu un târguşor somnoros de provincie.

Sătul de atâta cercetare a iahtului *Discovery*, Malko făcu cale întoarsă şi parcă în faţa cafenelei-restaurant. În spate, pe terenul de baschet, nişte jucători susţineau o partidă foarte aprinsă. Stabilimentul părea înţesat. Barul era plin şi poate că informatorul CIA se şi afla acolo.

*
* *

Din cele două difuzoare fixate pe tejgheaua în formă de U se auzea o muzică de jaz răsunătoare, care scălda în sunetele tunătoare şi mesele de afară. Câţiva tineri bine făcuţi, cu accent *cockney*[8], sporovăiau la bar, alături de un poliţist spaniol în uniformă. În spate, un bătrân lup de mare îmbrăcat într-un pulover găurit se chinuia cu o maşinărie trucată care îi arunca din când în când în silă câteva monede de 25 de pesetas. La bar, unde discuţiile se purtau în vreo şase limbi, era înghesuială. Stabilimentul era multifuncţional: bar, restaurant şi chiar depozit de furnituri marinăreşti pentru navele în trecere. Mâncăruri gătite de o prospeţime îndoielnică erau etalate în mijlocul barului, dominate de şiruri de sticle cu alcool, de la Cointreau la Johnny Walker. După toate aparenţele, aerul mării provoca sete…

Datorită aerului curat de afară, multe dintre mesele de pe terasă erau ocupate. Malko privi în jur. Niciunul nu semăna cu George Green. Se duse la bar şi comandă o cafea. Noaptea era aproape. După douăzeci de minute, zări trei bărbaţi care se îndreptau spre bistrou. Cel din mijloc îi depăşea pe ceilalţi cu un cap. În lumina unui felinar, Malko zări o mutră rotundă, cu o coamă roşcată şi un oribil tricou portocaliu.

---

[8] Dialect londonez din East End. (n.t.)

Dacă nu era George Green, atunci era sosia lui…

Cei trei marinari se aşezară la una din puţinele mese libere de pe terasă şi comandară bere. Tovarăşii lui Green erau tineri, cu figuri scandinave. Tricoul oranj strălucea în penumbră ca un far… Malko aşteptă. Era imposibil să-l abordeze pe informator în prezenţa celorlalţi doi… Peste zece minute, bărbatul cu tricoul portocaliu se ridică şi intră în bar. Trecu prin spatele lui Malko, ducându-se la toaletă. Din fericire, aceasta era ocupată şi Green fu nevoit să aştepte. Malko se apropie de el. Nu putea fi văzut de pe terasă.

— George Green?

Colosul în tricou oranj se întoarse. Avea genele aproape de aceeaşi culoare cu tricoul. Ochii îi erau înfundaţi în orbite.

— *Yeah?*

— Cred că aşteptaţi pe cineva, spuse Malko. Eu sunt.

Bărbatul masiv se destinse imperceptibil.

— OK, spuse el, nu acum. Ieşiţi şi luaţi-o de-a lungul cheiului. Primul vas amarat este un drifter spaniol dezarmat[9], *Mar Caribe*. Sabordul[10] este deschis. Coborâţi şi aşteptaţi-mă, am să încerc să mă fofilez.

Uşa toaletei se deschise şi el dispăru. Malko se întoarse la locul său, plăti şi ieşi.

Drifterul *Mar Caribe*, amarat la capătul cheiului, era mare şi negru, cu un plan înclinat în partea din spate. Puntea era doar un morman de fiare. Malko verifică să nu fie nimeni pe chei şi sări pe punte. Fu înghiţit de întuneric şi se ghemui în spatele unui troliu mâncat de rugină. Pentru cineva aflat jos pe chei era complet invizibil.

Un gând neplăcut îi trecu prin minte. Nu era înarmat. Fusese imposibil să ia cu el pistolul extraplat. Pe rutele Air France securitatea era prea strictă chiar şi pentru a-l pune în bagajul din cală.

---

[9] Cu instalaţiile şi manevrele fixe, curenţii şi armamentul scoase şi fără echipaj. (n.t.)

[10] Deschizătură mare în punte sau în parapet, prevăzută cu poartă, destinată încărcării-descărcării navei şi scurgerii apei de pe punte. (n.t.)

*

* *

Se scursese o jumătate de oră şi Malko, ascuns în spatele troliului, începu să se neliniştească. Pe chei lumea trecea, îndreptându-se spre velierele amarate ceva mai departe. Zări deodată o siluetă care sări cu uşurinţă pe puntea vasului *Mar Caribe*, cufundându-se imediat în întuneric. Malko aşteptă câteva secunde, apoi spuse cu voce joasă:

— George!

Veteranul Forţelor Speciale probabil că avea ochi de pisică, pentru că ţâşni spre Malko, aproape fără ca acesta să-l fi văzut venind. Se ghemui în faţa lui, protejat de troliul mare.

— N-avem mult timp la dispoziţie, spuse George Green. Căpitanul este un zbir. Vrea ca toată lumea să fie la bord la ora opt. Chiar dacă nu este nimic de făcut.

— Bine, spuse Malko, aţi menţionat la telefon că aţi fost martorul unor fapte bizare. Despre ce este vorba?

George Green aşteptă câteva secunde înainte să rostească tărăgănat:

— N-au spus spaniolii că în afară de domnul Sheffield şi de cei doisprezece membri ai echipajului nu mai era nimeni altcineva la bordul iahtului *Discovery?*

— Aşa am citit, confirmă Malko.

— Ei bine, este fals, spuse tărăgănat americanul. Mai era cineva la bord, în noaptea când a dispărut.

Capitolul III

Malko uită brusc de crampe şi de briza tăioasă care mătura puntea navei *Mar Caribe*, savurând deliciosul sentiment pe care îl încerca de fiecare dată când progresa într-o misiune. George Green îşi merita banii.

— Cu cine era Rupert Sheffield? întrebă el.

Veteranul Forţelor Speciale continuă cu aceeaşi voce joasă şi înăbuşită.

— În ajunul dispariţiei domnului Sheffield, am ancorat în sudul insulei, în faţa golfului Los Cristianos, acolo unde sunt hotelurile şi

condominiile[11] Domnul Sheffield a făcut baie gol, ca de obicei, cu vesta de salvare şi labele de cauciuc. Înainte să iasă din apă, ca de fiecare dată, le-a aruncat.

— Şi data următoare ce-ar fi făcut fără ele?

— Oh, există un stoc de veste, labe de cauciuc şi măşti într-un dulap de pe puntea din spate, răspunse George Green. După baie, domnul Sheffield a coborât pe apă una dintre şalupe şi a plecat cu căpitanul. S-au întors peste o oră, împreună cu o fată afurisit de frumoasă. O brunetă cu sâni enormi şi cu o mutră de ticăloasă. Părea că îl cunoaşte bine pe domnul Sheffield. Au ridicat şalupa la bord şi *Discovery* a plecat. Domnul Sheffield împreună cu doamna au coborât pe ţărm şi asta a fost tot. Ne-am întors aici şi pe la opt, domnul Sheffield a mers la mal, dar pe ea n-a luat-o. Bucătarul mi-a spus că i-a servit caviar, împreună cu o sticlă de Dom Pérignon şi una de Cointreau în cabina aflată faţă în faţă cu cea a domnului Sheffield. Se uitau la un film la video.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Domnul Sheffield s-a întors la bord pe la zece. Nu ştiu ce s-a petrecut în cursul nopţii. A doua zi dimineaţă, când am ancorat la Los Cristianos, primul lucru pe care l-a făcut căpitanul a fost să coboare pe apă, una dintre şalupe şi să trimită pe cineva să o însoţească pe doamnă.

— Cine a însoţit-o?

— Eu.

— Unde?

— La Playa del Bobo, playa Las Americas, în plină zonă turistică.

— A spus ceva?

— Niciun cuvânt, spuse George Green necăjit. Şi-a plimbat sânii pe sub nasul meu şi mi-a spus *thank you* atunci când a coborât. Ştiu totuşi că o cheamă Cindy. Purta o brăţară cu numele „Cindy” bătut în diamante.

— Asta e tot?

---

[11] Regim potrivit căruia un anumit teritoriu este supus autorităţii politice a două sau mai multor state. (n.t.)

— Hm, nu. Am debarcat-o la Bobo, cu toate că îi ceruse căpitanului să o ducem la hotelul *Jardin Tropical*. Era imposibil, nu aveam unde acosta. Bănuiesc că acolo locuia.

Această întâlnire semi-secretă îl intriga pe Malko. Nu părea cu adevărat o escapadă amoroasă. Rupert Sheffield nu era deloc preocupat de cucerirea sa. Când inviţi pe iahtul tău o creatură frumoasă, n-o laşi baltă ca să te duci să iei masa singur în oraş…

Scurtarea sejurului pe *Discovery* nu putea fi motivată de dispariţia lui Sheffield. Pentru că ea fusese condusă la mal înainte ca el să fie descoperit.

— De ce căpitanul nu a anunţat prezenţa acestei tinere? insistă Malko.

George Green îşi înăbuşi un rânjet.

— Ne-a spus că n-avea rost să întinăm memoria acestui *dirty old bastard*. Spaniolii n-aveau niciun motiv să bănuiască ceva. Nu era nimeni pe chei la Bobo atunci când am debarcat-o. Altfel ar fi avut loc o răzmeriţă.

— De ce?

— N-aţi văzut ce fund avea! suspină George Green. Purta o chestie mulată, nişte pantaloni roz care îi intrau în fund. Se vedea tot. Şi ce mers avea! Târfă bună de agăţat în port…

Căpitanul s-a jurat că primul care vorbeşte gaborilor despre femeie va fi strâns de gât. N-a suflat nimeni. E de două ori mai mare ca mine. Spunea că trebuie protejată viaţa particulară a patronului, chiar dacă era mort.

— Aveţi idee cine e fata?

George Green scuipă pe puntea ruginită.

— *The lady is a trump (Doamna e prostituată)*. Se pare că Sheffield plătea din când în când pe câte una.

— Nadia Kowalski ştie ceva în plus? întrebă Malko.

— Nu ştie mai mult ca mine, spuse George Green tranşant, am întrebat-o.

Malko privi cerul înstelat. Povestea frumoasei necunoscute era bizară. Putea fi o aventură galantă, desigur. Pe de altă parte, dacă Rupert Sheffield fusese asasinat, probabil că la mijloc era otrava. Era un tip bănuitor, iar o femeie se putea apropia de el mai uşor decât un

bărbat. Malko mai cunoscuse „executante” profesioniste de tipul acestei Cindy, care lucrau pentru diverse servicii de informaţii în calitate de prostituate.

— Câte femei sunt la bord? întrebă Malko.

— Una singură, în afară de Nadia, răspunse George Green trosnindu-şi încheieturile. Mary Callaghan, o irlandeză. Mai curând este retrasă şi tăcută. Cred că şi-o cam trage cu căpitanul. El e cel care a angajat-o.

— Ceva legături speciale cu domnul Sheffield?

— Fără ştirea mea, nu cred.

— Unde eraţi la ora la care se presupune că a dispărut?

— În partea din faţă a vasului, la mine în cuşetă. Mă rog, presupun. Am fost de cart până la miezul nopţii.

— Şi Nadia Kowalski?

— Cred că şi ea dormea.

— Unde e acum?

— Pe *Discovery*. Nu prea iese. N-ai ce face în portul ăsta împuţit.

— Aş vrea să mă întâlnesc şi cu ea, sugeră Malko.

George Green nu păru prea entuziasmat.

— OK, am să-i transmit, spuse el tărăgănat, dar nu va fi uşor. Din cauza ticălosului de căpitan. Ne-a interzis să ieşim, ne pândesc ziariştii.

— Se pare că aţi instalat un sistem de ascultare în cabina lui Sheffield? Nu v-a furnizat informaţii asupra morţii sale?

— Ar fi putut, spuse George Green. Numai că de la moartea sa, Nadia nu s-a mai dus în cabina lui. Era prea periculos. Căpitanul a luat cheia. S-ar putea să fie ceva pe bandă, dar nu ştim nimic.

Malko îşi aminti de camera video pe care o zărise când trecuse prin apropierea iahtului.

— Există un sistem de supraveghere video? întrebă el.

— Exact. Camere dispuse cam peste tot pe *Discovery*. Totul este automat. Din când în când, cineva aruncă o privire pe ecranele de control, dar nu se înregistrează nimic. M-aş mira să se fi uitat cineva în noaptea aia. De obicei, asta se face când este lume multă la bord.

Malko începea să înţepenească. Această discuţie cu voce joasă, purtată în întuneric, în miros de păcură şi vopsea, nu era prea

atrăgătoare.

— Îmi mai puteţi spune şi altceva despre dispariţia lui Rupert Sheffield? insistă el. Ar fi trebuit să-l supravegheaţi dumneavoastră şi Nadia Kowalski.

— N-am fost angajaţi să facem nopţi albe, răspunse furios veteranul Forţelor Speciale. V-am spus, am fost de cart până la miezul nopţii. Noaptea era frumoasă. Nu erau valuri şi vântul nu depăşea trei noduri, te-ai fi crezut pe lac… cum aveam să ştiu că urma să se petreacă ceva?

— Aveţi idee ce s-ar fi putut întâmpla?

Cu capul plecat, George nu răspunse imediat.

— Nu, spuse el în sfârşit.

— Mai precis, ce v-a cerut Compania să ţineţi sub observaţie?

George Green făcu un gest evaziv.

— Musafirii, mesajele pe satelit şi, dacă puteam, să luăm carnetele cu adrese. Cu astea însă, n-am făcut mare lucru: totul era încuiat în permanenţă. Cam la două, trei zile, Nadia recupera banda magnetofonului pe care îl plasasem în cabină.

— Ce aţi făcut cu ele?

— Pe ultima am trimis-o la Langley, chiar înainte de moartea lui.

— Trebuie recuperată cu orice preţ banda care a înregistrat evenimentele din ultima noapte, spuse Malko.

— Am să vorbesc cu Nadia, mormăi George Green. Numai ea poate.

— Ar fi putut fi un accident?

— Se întâmpla să se plimbe noaptea pe punte, spuse el în sfârşit, dar nu văd cum a putut să cadă în mare, mai ales că era extrem de calmă.

— A fost ajutat, deci.

— Este foarte posibil.

Pentru George Green, să împingi un om în mare părea să fie ceva banal.

— Îi cunoaşteţi pe ceilalţi membri ai echipajului?

— Nu prea stăm de vorbă… N-am remarcat nimic anormal.

Americanul se ridică.

— Acum trebuie să plec. Aveţi un număr de telefon la Santa Cruz?

Malko îi dădu numărul hotelului *Mencey* şi cel al camerei. George

Green le notă pe întuneric precizând:

— Dacă aveţi nevoie de mine, sunt la bar în fiecare seară cam pe la opt. Am să încerc să o aduc pe Nadia.

Veteranul Forţelor Speciale traversă fără zgomot puntea vasului *Mar Caribe* şi dispăru. Malko aşteptă puţin înainte de a sări şi el pe chei şi se îndreptă în direcţia opusă.

Singurele sale atuuri se numeau „Cindy” şi Ann Langtry, nepoata lui sir Douglas. Nu prea se legau.

Exista o slabă şansă, una la un milion, ca misterioasa însoţitoare a lui Rupert Sheffield să mai fie încă în Tenerife.

*

* *

— *British Consulate, may I help you? (Consulatul britanic, ce doriţi?)*

Vocea de femeie, cu un accent oxfordian perfect, era menită să liniştească oiţele Majestăţii Sale, rătăcite în desfrâul spaniolilor.

— Aş dori să vorbesc cu domnişoara Langtry, spuse Malko.

— Eu sunt. Cine…?

— Mă numesc Malko Linge. Sunt un prieten al unchiului dumneavoastră, sir Douglas Osborn. I-am promis că vă transmit salutări din partea lui.

— Oh, ce idee bună!

De această dată, vocea era evident mai călduroasă. Malko continuă:

— Aş putea trece pe la consulat?

— Am fi mai liniştiţi alături. Am putea bea un pahar la cafeneaua *Atlantico*, în piaţa Welter, la numărul 12. Puteţi veni într-o jumătate de oră?

— Cu plăcere.

Să dea Domnul ca Ann Langtry să nu semene cu englezoaicele de condiţie medie…

După ce consultă harta, ieşi din hotel şi traversă în diagonală parcul Garda Sanebria, umbrit de splendizi arbori tropicali, şi o luă pe jos. Terasa de la *Atlantico* era goală şi se găsea la doi paşi de consulatul aflat între Union Jack şi Barclay’s Bank. De abia se instalase, că văzu ieşind din clădire o roşcată, care îl surprindea plăcut pe măsură ce se apropia. Nişte ochi uimitori, de un albastru de

porţelan, o faţă rotundă, plină de pistrui şi un păr „drept” precum justiţia. O buclă îi acoperea fruntea, iar puloverul de culoarea somonului, care acoperea nişte forme pline, era înviorat de un şirag de perle. În ciuda ţinutei demne şi a fustei plisate, avea un aer ispititor, care nu îl lăsă rece pe Malko.

Ann Langtry se apropie, surâzând radios.

— Domnul Linge?

Nu se putea înşela, era singurul client…

— Încântat să vă cunosc, spuse Malko, în timp ce ea se aşeza.

Picioarele puţin cam pline erau acoperite de ciorapi de un negru opac şi strălucitor. Comandă o cafea şi îl examină pe Malko.

— Unchiul meu m-a anunţat printr-o telegramă cifrată despre sosirea dumneavoastră. Anchetaţi moartea lui Rupert Sheffield?

— Exact, confirmă Malko. Sunteţi demult la Tenerife?

Ann Langtry ridică privirea spre cer.

— De prea mult timp. Pentru că sunt nepoata lui, sir Douglas a considerat că mi-ar fi util un stagiu ca cifrator într-unul dintre cele mai nenorocite locuri din Departament. Pentru a-mi forma caracterul, se pare. Nu se întâmplă nimic, plouă tot timpul, iar golfurile sunt oribile. Cât despre cei de aici, în afară de conversaţie, mă întreb ce ar putea să le placă… în plus, munca oficială la consulat este deprimantă. Îmi petrec timpul vizitând britanicii din închisoare care au încălcat legile locale. *Disgusting… (Dezgustător…)*

În mod evident, sosirea lui Malko o încânta.

— Ce ştiţi despre afacerea Sheffield? o întrebă el.

Suspinul pe care îl scoase, îi umflă într-un mod emoţionant puloverul de culoarea somonului.

— Nimic mai mult decât ce spun ziarele, mărturisi ea. De când am aflat de sosirea dumneavoastră, încerc să pun în mişcare relaţiile pe care le am la poliţia locală. Mă văd astăzi cu cineva la dejun…

— Printre omologii noştri, continuă Malko, aţi identificat vreun suspect?

Ann Langtry dădu din cap.

— Nu. Am trimis la Londra nişte indicii pentru verificare şi aştept răspunsul. Dacă aflu ceva, am să vă anunţ cu siguranţă.

Ce amor nebun se înfiripase între MI6 şi Companie…

— Rupert Sheffield era un personaj de marcă în Marea Britanie. Serviciul dumneavoastră nu s-a interesat de el?

Ochii albaştri nici măcar nu clipiră.

— N-am cunoştinţă de asta, spuse Ann Langtry, dar sunt doar o rotiţă, adăugă ea cu modestie.

— O rotiţă încântătoare, o corectă Malko.

Ea râse, cu acel râs uşor şi distins cum numai britanicii bine crescuţi pot avea. Malko o tatona încă. Se hotărâse să nu vorbească încă despre „Cindy”. Ann Langtry părea prea deschisă, prea nevinovată. Sau n-avea nicio legătură cu meseria, ceea ce părea de mirare, odată ce sir Douglas o împinsese spre ea, ori merita medalia de aur pentru ipocrizie.

— Se pare că Rupert Sheffield aducea des femei uşoare pe iahtul său, o încercă el. Ştiţi ceva despre asta?

Ann Langtry se înroşi.

— *What a shame! (Ce ruşine!)* Pe iahtul său.

Victoriană până în vârful unghiilor, fetiţa! Se uită ostentativ la cesuleţul împodobit cu briliante.

— Trebuie să mă întorc la consulat. Vreţi să bem un pahar şi să mâncăm nişte *tapas*[12] astă-seară? Într-un loc simpatic, *Central Cafe*, în spatele Palatului de Justiţie. Poate mai aflu ceva. Să ne vedem pe la nouă.

— Cu plăcere, accepta Malko.

Se ridică, îi strânse mâna şi o privi cum se îndepărtează cu un mers de grenadier. Urmare a educaţiei englezeşti.

Înainte de a intra în consulat, ea se întoarse şi îi făcu un semn plin de veselie. Era afurisit de sexy, cu ochii aceia albaştri, plini de inocenţă. Exact tipul de persoană pe care MI6 putea să i-o scoată în cale, doar ca să-şi facă un aliat. Cum se plictisea de moarte pe insulă, măcar de nu l-ar găsi pe Malko pe placul ei. Numai viitorul îi putea spune.

Se întoarse la Mencey, luă maşina şi coborî pe Ramblas. Peste zece minute, rula pe autostrada del Sur, care domina coasta pietroasă,

---

[12] Gustări asortate. Se servesc cu un aperitiv. (n.a.)

scăldată de o mare cenuşie. Majoritatea construcţiilor erau neterminate, cu panouri de beton netencuit. Din cauza unei legi fiscale bizare, proprietarii nu plăteau taxe dacă clădirile erau considerate neterminate. Tenerife avea astfel aerul unui cartier mizer. Între Santa Cruz şi sudul insulei urbanizate excesiv, cu miile de locuinţe şi de hoteluri aproximativ luxoase, nu era nimic.

Malko se întreba ce avea să găsească la Las Americas, un fel de Miami din Tenerife. Dacă trupeşa Cindy nu se rătăcise, însemna că Dumnezeu ţinea *într-adevăr* cu el.

*

* *

Jardin Tropical semăna cu o monstruoasă fermă de un alb orbitor, izolată în mijlocul hidoaselor cuburi de beton cu nume seducătoare. Cascadele de plante luxuriante îi dădeau un aer exotic.

Locul care o înconjura se numea Metropolis, cu şirurile strânse de condominii. Hoteluri, magazine şi turnuri imense ce striveau parcă plajele modeste cu nisip negru şi scoici. În plină vară, zeci de mii de turişti se înghesuiau în acest ghetou, între autostradă şi coastă.

Malko se rătăcise de trei ori până găsise *Jardin Tropical*.

După ce parcă, intră în holul mare cât o catedrală. Hotelul era imens, pe mai multe niveluri, cu cel puţin două mii de camere.

Malko coborî de-a lungul grădinilor în terasă, urmând un itinerar complicat. La fiecare nivel să găseau sute de camere. Trecu pe lângă o piscină alimentată de o cascadă, apoi, mai jos, descoperi o a doua, şi mai mare, cu un râu artificial şerpuind printre pietre, de-a lungul unei esplanade care domina marea, un restaurant şi un bar în aer liber… Soarele ieşise în sfârşit şi câţiva turişti aşezaţi pe şezlonguri încercau să se bronzeze. După ce se plimbase peste tot, Malko se aşeză la o masă la bar. Era dificil să întrebe de „Cindy” la recepţia de la *Jardin Tropical*… După toate aparenţele, plecase demult. Comandă creveţi şi aşteptă. Încet, încet, clienţii apăreau, ca melcii din cochilie. Nu erau prea frumoşi. Englezi şi scandinavi, albi ca brânza. Trebuia să fi văzut multe ca să vii în Canare în noiembrie. Mai ales că locurile nu aveau trecut. S-ar fi zis că acum cincizeci de ani Insulele Canare nici nu existau…

Adâncit în gânduri negre, Malko auzi nişte exclamaţii puternice de la masa vecină, ocupată de un grup de britanici tineri şi pletoşi.

— *Pretty woman! (Frumoasă femeie!)*

Urmă un concert de fluierături şi de comentarii lubrice. Malko se întoarse urmărind privirile vecinilor săi.

O brunetă splendidă cobora scara dinspre cascada artificială, ca şi când ar fi coborât-o pe cea de la Casino de Paris. Trufaşă, cu nişte ochelari negri, punând în valoare gura mare şi roşie, cu părul lung, căzându-i pe umeri, era îmbrăcată doar într-un costum de baie întreg, practic transparent la nivelul pieptului, cocoţată pe nişte escarpeni roşu aprins.

Discretă ca o maşină de pompieri.

Într-o tăcere de moarte, trecu prin faţa restaurantului, fără a-şi întoarce capul legănând neglijent un prosop Hermes şi crupa somptuoasă. Spatele era şi el pe măsură: şale arcuite, picioare interminabile şi o crupă pe care îţi venea s-o pătrunzi numai când o vedeai. O creatură total deosebită de ceilalţi turişti anonimi de la *Jardin Tropical*.

Necunoscuta se întinse pe un şezlong la marginea apei, îşi scoase costumul, răsucindu-l spre talie, şi se cufundă în lectura unui ziar.

Malko avu timp să observe brăţara groasă care strălucea pe mâna stângă – aur cu diamante – dar era prea departe pentru a desluşi detaliile.

*

* *

În ciuda prosopului care îi acoperea umerii, lui Malko nu-i era cald… Îi trebuise un sfert de oră ca să ajungă aici şi, graţie magazinelor hotelului, se putuse îmbrăca de vacanţă, după ce închiriase o cameră pentru o zi. Merse de-a lungul râului artificial şi reperă şezlongul necunoscutei cu brăţara cu diamante: era gol. O regăsi înotând în râu. Nu mai avea ochelarii de soare, permiţându-i lui Malko să admire nişte ochi de un albastru închis, încadraţi de pletele de abanos. Se instală liniştit pe locul de alături şi deschise *New York Herald*.

Peste trei minute, necunoscuta se întoarse, înfăşurându-se în prosop

şi începând să citească. Se ignorară reciproc câtva timp. Apoi Malko sparse gheaţa.

— Totdeauna e aşa frig? întrebă el amabil.

Bruneta îl măsură în tăcere, apoi dumirindu-se fără îndoială că n-avea mutră de gigolo, îi răspunse într-o engleză cu uşor accent.

— Sunt obişnuită cu frigul.

— Da, cum aşa?

— Când eram mică, făceam baie în Baltica, explică ea. Apa nu depăşea niciodată şaisprezece grade.

— Sunteţi nemţoaică? o întrebă Malko.

— Nu, de origine poloneză, dar locuiesc la Londra de foarte mult timp.

Când se mişcă, Malko putu zări brăţara cu diamante.

Pulsul i se acceleră. În ciuda oricăror aşteptări, trăsese lozul cel mare.

— Numele de Cindy nu e polonez, remarcă el, surâzând.

— V-am spus că m-am naturalizat.

— Veniţi des aici în vacanţă? întrebă Malko.

— Pentru prima dată, mărturisi Cindy. Am profitat de zece zile de libertate ca să schimb decorul, să mai văd şi alte feţe. Cu avionul, este ieftin şi uşor. Când nu e soare, mă duc la sala de gimnastică…

Malko prinse ocazia din zbor.

— Dacă dejunul în compania mea v-ar îndepărta plictiseala, mi-ar face plăcere să vă invit.

Ea acceptă fără ezitare şi îl întrebă:

— Cu ce ocazie în Canare?

— Mă ocup cu transporturile, minţi Malko, lucrez la Lauda Air, o companie austriacă de chartere; încercăm să punem pe roate o afacere cu acest hotel. Sunt austriac şi mă numesc Malko Linge.

Ea nu comentă. Malko încerca un sentiment bizar. Cindy semăna cu acele cocote, întâlnite în toate marile capitale, îndeajuns de *flashy (care atrage atenţia)* pentru a atrage privirile bărbaţilor. Cu toate acestea, era cap de listă între suspecţii bănuiţi de dispariţia lui Rupert Sheffield. Faptul că nu plecase putea să fie doar o dovadă de sânge rece…

— Mi-e foame, anunţă ea, să mergem la barul piscinei, e puţin mai

bine decât în alte părţi.

*
* *

După vinul greu spaniol şi două Cointreau cu gheaţă, pe care le degustase îndelung, lui Cindy îi străluceau ochii. Vremea era din nou închisă şi piscina era goală. Ea căscă.

— Încă o zi irosită. Ce ţară nenorocită. Nici la televizor nu poţi să te uiţi.

— Vreţi să facem un tur la Santa Cruz? o întrebă Malko. Trebuie să mă întorc.

Englezoaica se strâmbă.

— Am fost acolo, e mai rău ca aici. Nu, am să citesc şi am să mă odihnesc.

Urcară spre hotel, trecând prin faţa unei săli de sport în care erau vreo douăzeci de clienţi. Camera lui Cindy era alături. Malko o urmă, descoperind haine aruncate peste tot într-o dezordine de necrezut. Pe masă, remarcă un imens teanc de ziare, mai toate englezeşti. Toate titrau moartea lui Rupert Sheffield…

Cindy se duse la minibar şi scoase nişte pahare.

— Un gin? Mă duc să mă schimb.

Dispăru în baie. Malko se întinse imediat spre paşaportul britanic aşezat pe noptieră şi îl deschise la prima pagină, înregistrând mintal datele: Cindy Panufnik, născută la 23 septembrie 1955 la Gdansk, naturalizată, domiciliul în South Mews 38, Londra WE12. Terminase demult cu cititul, când ea ieşi din baie, îmbrăcată în şortul roşu aprins, care îl impresionase atâta pe George Green şi într-o bluză de dantelă neagră aproape indecentă. Mirosea din belşug a parfum. Era sigur că nu-i displăcea intrarea lui Malko în viaţa ei. Băură un pahar, admirând oceanul.

Cindy se uită la ceas şi căscă:

— Cred că am să-mi fac siesta.

Galant, Malko se ridică.

— Mi-ar face plăcere să vă invit astă-seară, dar sunt prins cu un dineu de afaceri îngrozitor de plictisitor la Santa Cruz. Poate bem un pahar mai târziu?

— După! exclamă Cindy. Va fi îngrozitor de târziu. E o oră de mers de aici la Santa Cruz. Cu atât mai rău.

— Voi încerca să termin mai repede, cam pe la zece.

— Dacă vreţi, spuse ea, când ajungeţi, sunaţi-mă din hol. Am să urc.

El se ridică şi ea îl conduse la uşă.

— Pe diseară, spuse ea cu o voce mângâietoare.

Malko n-avea decât un gând: să introducă datele lui Cindy Panufnik în computerele de la CIA şi să aştepte să vadă ce avea să iasă din asta.

Capitolul IV

Malko stătea cu ochii pe faxul care scotea cu o încetineală exasperantă foile venite de la Londra. Era răspunsul la informaţiile pe care le transmisese prin telefon cu trei ore mai devreme. Se afla în localul telecomunicaţiilor de la hotelul Mencey, un modest „business center” gol. În mod sigur nu era metoda cea mai ferită, dar nu avea de ales. CIA nu poseda nicio infrastructură în Canare şi informaţiile trebuiau să treacă pe la Verişori.

După ce scoase şi ultima foaie din fax, se duse la el în cameră să citească biografia lui Cindy Panufnik.

Părea foarte revelatoare.

„Cindy Panufnik, născută la Gdansk la 23 septembrie 1955, naturalizată la 8 decembrie 1970, actualmente divorţată. Profesiunea reală: manechin. A fost întreţinută de diferiţi oameni de afaceri, apoi s-a ocupat de o asociaţie de refugiaţi polonezi la Londra, după ce a devenit amanta preşedintelui acesteia. MI6 s-a interesat de ea în acel moment, deoarece fuseseră infiltraţi mai mulţi agenţi ai serviciilor poloneze. Nu se cunoaşte dacă erau sau nu la curent cu aceasta.

A devenit apoi patroană de discotecă, în City şi decoratoare. Aranjează la Londra apartamente pentru arabi foarte bogaţi, în combinaţie cu un mare designer parizian, Claude Dalie. Colaborează chiar la amenajarea unui palat în Qatar, creat de acelaşi decorator. A avut o scurtă aventură cu unul dintre fiii emirului. Nu se cunoaşte originea unei părţi din resursele

sale. Pentru că primeşte fonduri din străinătate, prin intermediul unor circuite bancare complicate.

În ultimii cinci ani, Cindy Panufnik a călătorit mult, în special în Europa de Est, în ţara sa natală şi chiar în Uniunea Sovietică. A fost de două ori în Israel. Relaţiile sale sunt greu de cunoscut în totalitate, pentru că are legături cu lume multă şi foarte diversă. MI6 susţine încetarea supravegherii al cărei subiect era. Din cauza lipsei unei piste precise, efectuând însă cu regularitate sondaje. N-a suferit nicio condamnare, iar anchetele efectuate printre vecini n-au dat niciun rezultat.”

Malko întoarse foaia şi inima începu să-i bată mai repede. Titlul foii era:

„Relaţii cu domnul Rupert Sheffield:

Domnişoara Cindy Panufnik l-a întâlnit pe domnul Rupert Sheffield la o serată, însoţindu-l apoi deseori în călătorii de afaceri, oficial ca secretară. Se pare că doamna Sheffield a prins de veste, pentru că aceste călătorii, au încetat. Este posibilă existenţa relaţiilor sexuale între domnul Sheffield şi domnişoara Panufnik. Fără vreo dovadă însă.”

Acest ultim punct, măcar, putea fi elucidat de către Malko. Un lucru era sigur. Cindy Panufnik era una dintre amantele ocazionale ale lui Rupert Sheffield.

Aceasta nu îl împiedica să presupună că ea îl ucisese, în cazul în care fusese asasinat, aşa cum credea CIA. Părea să aibă relaţii peste tot şi putea foarte bine să fi fost recrutată de către un serviciu care îi cunoştea legăturile cu miliardarul.

Se lăsase noaptea şi venise ora întâlnirii cu Ann Langtry. Încerca s-o scurteze, pentru că avea mai multe de aflat de la trupeşa Cindy Panufnik, decât de la nepoata lui sir Douglas.

*

* *

Un grup compact de clienţi cu paharele în mâini stătea pe trotuar şi chiar pe stradă, nemaiîncăpând în minuscula sală de la *Central Cafe*, aflată mai jos de enorma clădire a Palatului de Justiţie. Malko îşi croi

drum printre ei, asurzit de discuţiile zgomotoase. Când doi spanioli stau de vorbă, ai impresia că sunt gata să se ia la bătaie… În spatele unei tejghele în formă de potcoavă, o picoliţă cu aer de dansatoare de flamenco şi un mustăcios încercau din toate puterile să ţină piept valului de clienţi ce luau cu asalt barul.

Era clasicul bar spaniol unde se serveau *tapas*. Oamenii mâncau în picioare, *tapas* cu vin roşu sau cu bere, înghesuiţi ca sardelele. De plafon atârnau şunci imense, printre *chorizos*, brânzeturi şi bucăţi de carne. Malko n-o văzu pe Ann Langtry şi pătrunse în mulţime, ajungând până la tejghea. O zări doar când se întoarse. Tânăra englezoaică se afla într-un separeu mai înalt, de unde i se vedea doar bustul mulat într-un pulover galben canar şi bretonul arămiu. Ea îi făcu semn lui Malko şi acesta se apropie.

— Am venit mai devreme! explică ea, dacă nu stăteam în picioare toată seara. Nu sunt decât patru locuri pe scaun. Am comandat deja, sper că vă plac *tapas*…

Din separeul strâmt, îi dominau pe cei ce stăteau în picioare. Ann Langtry se întoarse spre Malko, lipindu-şi de el coapsa musculoasă, strânsă în aceiaşi ciorapi opaci, care se zăreau de sub fusta plisată. În faţa ei se afla un pahar cu gin, Malko bănuind că nu era primul…

Ospătăriţa cu ochi de cărbune le aduse *tapas* cu jambon şi brânză, nişte farfuriuţe cu carne şi un alt pahar cu gin.

— Aţi descoperit lucruri interesante astăzi? întrebă Ann Langtry.

— Nimic, din păcate, spuse Malko. Chiar mă întreb de unde să încep.

Ann bău jumătate din gin, dintr-o înghiţitură.

— Compania crede că Rupert Sheffield a fost asasinat?

— Îşi pune diverse întrebări, spuse Malko. Spaniolii ce spun?

— Şi ei se întreabă, spuse englezoaica. Cred că bâjbâie puţin. Nu sunt obişnuiţi aici cu cazuri atât de dificile, mai curând cu *chimpanzes cases*…

— Adică?

— Acele cazuri ar putea fi rezolvate de către un cimpanzeu mai dotat…

Ce fericire că traducea. Malko o privi.

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Am să vă spun imediat, răspunse ea.

Malko îşi spuse că n-avea să afle nimic şi că ea încerca să-şi omoare plictiseala în compania lui. În sinea lui clocotea, cu gândul la Cindy Panufnik, care îl aştepta la *Jardin Tropical*.

Continuară să discute banalităţi. Mai comandară trei ginuri, iar sala deveni şi mai zgomotoasă. Malko se uită cu discreţie la ceas: avea să rateze întâlnirea cu Cindy. Ann Langtry avea privirea uşor fixă şi ridicase puţin tonul. Se pregătea să inventeze o scuză ca să plece, când ea se întoarse spre el.

— Trebuie să mergem, spuse ea, aştept un telefon important acasă. Vă priveşte pe dumneavoastră, adăugă ea.

— Pe mine! exclamă surprins Malko.

Ann Langtry surâse, mai misterioasă ca niciodată.

— Este vorba despre verificarea unei informaţii care vă va interesa în mod sigur. *Vamos*.

Malko lăsă pe masă un teanc de pesetas şi se îndreptară spre maşină. Străzile erau pustii, în contrast cu animaţia din timpul zilei. Ann Langtry locuia pe strada Enrique Wolfson. O străduţă liniştită şi prost luminată, mărginită de o parte şi de alta, după părerea lui Malko, de nişte căsuţe tipic englezeşti. Înainte de a intra, ea se întoarse, ducând degetul la buze.

— Atenţie, proprietara mea este foarte pudică! Merge la biserică în fiecare zi şi mi-a interzis să aduc bărbaţi.

Îl luă de mână, călăuzindu-l de-a lungul unui culoar întunecos. Ajunseră într-o garsonieră dublă, cu pereţi maro şi lămpi Tiffany luate din bazar. Alcovul era ocupat în întregime de un pat mare, acoperit cu blană. Pereţii erau decoraţi cu afişe turistice şi fotografii de actori. Ann Langtry îşi scoase impermeabilul. Cu picioarele puţin prea pline, ieşind de sub fusta plisată, şi cu puloverul galben canar, era mai apetisantă decât majoritatea britanicelor. Malko se aşeză pe un fotoliu tapisat. În timp ce tânăra deschidea un mic bar.

— Îmi pare rău, dar nu am decât gin şi bere.

În sinea lui îşi spuse că avea să-i ofere o sticlă de Cointreau. Dacă englezii învăţaseră să mănânce, puteau să descopere şi băutura. O privi servindu-se şi venind apoi să se aşeze pe braţul fotoliului, într-o atitudine plină de familiaritate. Fusta alunecă, descoperind ciorapul

strălucitor. Brusc, atmosfera se încărcă de erotism.

— Medicul legist mi-a făcut o confidenţă, mărturisi Ann Langtry. Am fost la el în locul consulului ca să aflu noutăţi despre autopsia lui Rupert Sheffield. Ca să mă impresioneze, m-a dus la frigider şi…

— Şi ce?

— *My God!* spuse Ann cu o voce fals îngrozită. Avea o privire de nebun. A vrut să mă sărute, să mă pipăie.

După expresie, nu s-ar fi zis că ar fi fost traumatizată.

— Şi apoi? spuse Malko, pe care-l interesau prea puţin aventurile amoroase ale medicului legist spaniol.

— Mi-a mărturisit, cerându-mi să păstrez secretul, că Rupert Sheffield avea un semn de înţepătură pe ceafă, ca şi cum ar fi făcut o injecţie chiar înainte să moară.

Straniu loc pentru o înţepătură. Ann Langtry continuă:

— Asta mi-a dat o idee.

— Care? întrebă Malko intrigat.

— Ridicaţi-vă, spuse Ann Langtry pe un ton pe cât de autoritar, pe atât de misterios.

Malko se supuse. Ea se aşeză în faţa lui, atât de aproape că sfârcurile mulate de puloverul galben canar îi mângâiau sacoul. Buzele tinerei englezoaice schiţară un surâs fals inocent, descoperind adevărate perle.

— Să presupunem, spuse ea, că domnul Rupert Sheffield s-a dus să se plimbe pe punte cu una dintre femeile din echipaj. Sunt două stewardese la bord.

— O plimbare? obiectă Malko. Era în cămaşă de noapte.

Englezoaica pufni.

— Spuneţi-i cum vreţi… Pe scurt, să presupunem că se aflau undeva pe vas, într-o poziţie, să spunem, aşa ca a noastră…

— Da.

Respiraţia îi mirosea a gin, fără să fie dezagreabilă.

— Am să vă explic urmarea, spuse suav Ann Langtry.

Îşi apropie şi mai mult corpul de cel al lui Malko, lipindu-se de el şi petrecându-şi un braţ pe după ceafă. Feţele se aflau la câţiva centimetri. Cu o voce puţin răguşită, ea şopti:

— Să presupunem în continuare că această femeie ascunde în mână

un ac cu vârful otrăvit, şi îi distrage atenţia domnului Sheffield, uite aşa.

Vocea îi era atât de liniştită încât el nu se aşteptă la furtuna sexuală care se abătu asupra lui. Gura lui Ann Langtry o strivi pe a sa. Îşi împinse bazinul înainte, lipindu-se cu pubisul de Malko, în timp ce sânii păreau imprimaţi pe pieptul lui. Totul culmină cu o uşoară unduire extrem de senzuală a coapselor.

În final, Malko de abia simţi vârful unghiei lui Ann Langtry care i se înfigea în ceafă… Toată atenţia îi era concentrată spre pântecele inundat de un val de căldură… Tânăra englezoaică se dezlipi de el. La fel de brusc precum trecuse la asalt. Gâfâind uşor, zise:

— Am sunat astăzi la Londra. Mi-au spus că ipoteza este absolut plauzibilă. Multe lichidări s-au produs cu ajutorul otrăvii. V-aţi convins?

Fără îndoială, pentru a nu pierde şirul demonstraţiei, ea nu-şi dezlipise pântecele de cel al lui Malko.

— Sunteţi foarte convingătoare, spuse acesta.

Se întreba dacă această idee strălucită era rodul imaginaţiei lui Ann Langtry sau obţinuse într-adevăr o informaţie. MI6 britanic mersese până acolo încât numise pe post de ofiţer cu tratativele, pe lângă sultanul Omanului, pe pederastul pederaştilor, un homosexual adevărat, de care sultanul se îndrăgostise nebuneşte, ciugulindu-i din palmă. Cu preţul câtorva contacte contra naturii, interesele Majestăţii Sale în Golful Oman erau apărate cu grijă. Blestemat să fie cel ce gândeşte rău!

Văzu cum pupilele lui Ann se micşorează. Pântecele îi era în continuare lipit de al său şi coapsele i se mişcau uşor. Cu toate că, în principiu, demonstraţia se terminase.

De această dată Malko preluă iniţiativa. Ann era conştientă de starea în care îl adusese această demonstraţie. Furtuna se declanşa din nou şi el se aventură de-a lungul coapsei îmbrăcate în negru, descoperind că sub fusta plisată, Ann nu purta absolut nimic. Un uşor balans pe verticală şi totul se termină în patul mare. Se vedea că tânăra britanică nu prea gustase mulţi spanioli, atât de înfometată părea. După ce îi scoase membrul din închisoarea de stofă, ea se lăsa pe spate, trăgându-l pe Malko după ea.

Gravitaţia făcu restul: ţesătura ţeapănă a fustei plisate urcă până spre pântece şi sexul lui Malko, ghidat de o mână sigură, ajunse cu uşurinţă în contact cu cel al partenerei sale, fiind înghiţit într-o fracţiune de secundă. Braţele lui Ann îl strângeau, strivindu-l, în timp ce ea îl implora cu privirea tulburată:

— *Please! Slowly! Please! (Vă rog! Mai încet! Vă rog!)*

El se supuse şi imediat pântecele lui Ann prinse viaţă, animat de o hulă orizontală şi regulată. Scotea gemete sacadate, care culminară cu un strigăt de femeie care naşte. Corpul îi fu scuturat de un val de plăcere. Imediat încercă să-l respingă, să-l smulgă din ea, implorând cu o voce sfârşită:

— *Please, don't come, please! (Vă rog, nu juisaţi, vă rog!)*

Malko era gata să explodeze… Simţind pericolul, ea se rostogoli pe o parte, expulzându-l!

Perfidul Albion…

Frustrat şi furios, o prinse în timp ce ea se îndepărta în patru labe prin pat, şi o imobiliză, strivind-o. Ancorat solid între coapsele desfăcute, el se pregăti să înceapă de unde fusese întrerupt. Imediat, Ann Langtry imploră cu o voce patetică:

— *No! Please, not here! I am not on the pill. (Nu! Vă rog, nu aici! Nu iau anticoncepţionale.)*

Ea nu se mai zbătu, oferindu-i spăşită fesele pline şi cambrate lui Malko, în semn de sacrificiu.

Plin de încântare, acesta recepţionă mesajul mut şi nu mai ezită. Ann nu se feri când el tatonă deschiderea, dar nu se oferi. Malko împinse din toate puterile. Tânăra rezistă câteva secunde, apoi sfincterul cedă dintr-odată şi Malko se afundă în întregime. Se aştepta la un urlet isteric, dar nu auzi decât un suspin. Apoi Ann începu să se unduiască sub el, ca o hulă erotică. El se retrase încet şi pătrunse din nou în canalul strâmt. Tânăra se lăsa în voia lui, fără a opune cea mai mică rezistenţă şi Malko trase concluzia răutăcioasă că nepoata lui sir Douglas nu se lăsa sodomizată pentru prima oară.

Nemaiavând niciun fel de scrupule, se hotărî să profite. O apucă pe Ann de coapse şi o ridică. O puse în genunchi, îşi strecură o mână pe sub puloverul galben canar, desfăcu sutienul şi apucă sânii grei cu pielea mătăsoasă. Tânăra britanică păru să se desfacă şi mai mult,

înghiţind cu lăcomie membrul înfipt în ea, şi strângându-l.

În această poziţie, Malko apucă sfârcurile, strângându-le între degete. Ann mormăi de încântare. Avea sânii rotunzi şi tari ca nişte fructe.

— *Fuck my ass!* murmură ea. *Again, again!*

Malko se retrase aproape total, simţind, ameţit de plăcere, cum deschizătura secretă îl aspira din nou. Împinse din ce în ce mai rapid, dar din păcate, explodă repede. Ann continua să geamă, cu toate că el nu se mai mişca, simţind încă palpitând părţile ei cele mai secrete. Sau MI6 avea un dosar *foarte* documentat despre el, şi Ann Langtry nu-şi făcea decât datoria de agent bine dresat, sau nepoata lui sir Douglas era o ticăloasă cum numai englezoaicele puteau fi când erau stârnite…

Se desprinseră în sfârşit şi tânăra se ridică, îşi trase fusta plisată şi îşi aranjă sutienul. Ochii albaştri de porţelan aveau o privire angelică.

— Să nu spuneţi *nimănui* ce s-a întâmplat! îl imploră ea. Sunt dezolată, nu iau anticoncepţionale, adăugă ea pe un ton de scuză, nu le suport, mă îngraşă.

Poate că aşa îi plăcea să facă dragoste. Mai trase o gură de gin şi dispăru în baie. Apăru într-o ţinută ireproşabilă şi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui Malko.

— *I Iove yourprick în my ass (Îmi place să mi-o tragi în fund)*, spuse ea pe un ton dezinvolt. *I do Iove it. (Îmi place la nebunie.)*

Ratase întâlnirea cu Cindy. Se îndepărtă puţin de Ann Langtry şi o întrebă:

— A fost delicios, dar dacă m-aţi fi rugat… De ce toată comedia asta?

— Nu e comedie, protestă Ann Langtry indignată. Povestea cu înţepătura este adevărată, sunteţi singurul care o ştie. Încă n-am anunţat Centrala din Londra.

— Şi telefonul?

Ann Langtry surâse cu nevinovăţie.

— Asta era o minciună. Mi-era ruşine să vă cer să veniţi aici.

— Bine, spuse el, vă las să vă odihniţi.

Tot n-avea chef să-i pomenească lui Ann despre Cindy. Chiar dacă o sodomizase ca un nebun, nu lucrau pentru aceeaşi firmă.

— Mai avem ceva de făcut, spuse Ann.

Malko o privi surprins.

— Ce anume?

— Vă promisesem o informaţie, spuse ea cu un surâs dezarmant.

Adevărat, dar nu o primise prin telefon.

— Trebuie să mergem s-o verificăm.

Coborâră împreună în străduţa întunecată.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La Darsena Pesquera, spuse Ann Langtry. Acolo unde se află *Discovery*.

Ajunseră peste zece minute.

— Parcaţi acolo, spuse tânăra britanică, arătând un loc descoperit, în faţa unui hangar de bărci.

De-a lungul cheiului se găseau mai multe bărci cu pânze particulare. Mulţi dintre membrii echipajelor erau la cârciumă, alţii cinau pe punte. Ann coborî şi îl luă de braţ pe Malko.

— Veniţi.

Înlănţuiţi ca nişte îndrăgostiţi, se întâlniră cu alţi plimbăreţi sau cu cei care se întorceau la bord, încărcaţi cu sticle de băutură. Câteva maşini circulau cu viteză redusă. Curioşii veniseră să admire iahtul *Discovery* strălucind în depărtare din cauza albului imaculat.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Am ajuns, spuse Ann Langtry în şoaptă, dar nu vă opriţi. Priviţi doar velierul din dreapta dumneavoastră.

Malko se supuse şi zări un *ketch*[13] de aproape cincizeci de picioare, sub pavilion canadian; numele înscris pe partea din spate era *Sundowner*. Spre deosebire de ambarcaţiunile vecine, la bord nu era nicio lumină. Ann mai merse câţiva metri, apoi se opri, apropiindu-se de Malko, ca şi când avea de gând să-l sărute, şi şuşoti:

— La bordul acestui vas se află o echipă a Mossadului.

---

[13] Ketch, cet – velier cu doi arbori, unul montat în imediata apropiere a provei, celălalt la pupa. (n.t.)

Capitolul V

Malko întoarse imperceptibil capul, fixând cu atenţie velierul adormit, aidoma tuturor celor amarate la chei, vase de plăcere britanice sau franţuzeşti, care făceau escală în Canare. Malko o trase după el pe Ann şi se întoarseră la maşină.

— De unde ştiţi? întrebă el, după ce se instalară.

Ann Langtry nu se tulbură.

— Un domeniu important al muncii mele aici la Tenerife constă în a descoperi numele şi porturile de înregistrare ale tuturor navelor care trec pe aici. Trimit informaţiile la „Circ”, la Londra şi ei fac verificări cu ajutorul băncilor lor de date. La fel am procedat şi cu acest velier, *Sundowner*, şi am primit răspunsul astăzi. Aparţine unei infrastructuri catalogate a Mossadului, care are sediul la Montreal. A fost deja reperat o dată în Cipru, susţinând o importantă acţiune de lichidare fizică dusă la îndeplinire de către o echipă a Mossadului.

— Ştiţi câte persoane sunt la bord?

— Trei bărbaţi.

— Numele lor?

— Nu prezintă importanţă. Au luat identitatea a trei evrei canadieni care au emigrat în Israel. Fizicul şi vârsta nu corespund deloc.

— Când a sosit această navă?

Aceasta era întrebarea principală.

— Cu trei zile înaintea iahtului *Discovery*, spuse Ann Langtry. De atunci nu s-a mai mişcat. Echipajul a spus vecinilor că are de gând să plece spre Antigua în Antile, dar mai sunt câteva reparaţii de făcut mai întâi.

— Cum aţi aflat toate astea?

— M-am informat personal.

— Înseamnă că Rupert Sheffield a putut să intre în legătură cu aceşti oameni.

— Evident, spuse ea, dar nu ştim nimic. A plecat să cineze singur în oraş şi a putut să-l întâlnească oriunde, chiar şi la hotelul *Mencey*.

Lucrurile începeau să se contureze. După câte ştia Malko, acolo se aflau două echipe, una a Mossadului, cealaltă a CIA.

Mai era şi trupeşa Cindy. Avea legătură cu Mossadul sau cu un alt serviciu?

Nu găsise încă răspunsul la întrebare, atunci când o lăsă pe Ann în faţa casei, după un sărut cast, cu buzele închise. Nepoata lui sir Douglas părea să aibă numai calităţi.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă ea.

— Nu ştiu încă, mărturisi Malko. Pentru moment, mă duc să mă culc.

— Sunaţi-mă mâine, îi propuse Ann Langtry.

El îi promise şi coborî spre Ramblas. Când ajunse la *Mencey*, un impuls irezistibil îl împinse să coboare din nou spre bulevardul Francisco La Roche şi apoi să o ia spre ieşirea din oraş, spre Autopista del Sur.

Cindy nu-l mai aştepta, era aproape miezul nopţii. Dacă dormea, s-ar fi ales doar cu un drum dus-întors.

Cartierul Las Americas părea un castel din basmul „Frumoasa din pădurea adormită”: restaurantele erau închise, la fel şi dughenele, niciun pieton pe stradă. Blocurile mari de beton erau aidoma unor monştri adormiţi. Un clar de lună palid poleia Atlanticul, al cărui luciu era întrerupt din loc în loc de luminile Insulei Gomera.

Malko parcă în faţa hotelului *Jardin Tropical* şi intră în holul pustiu. Străbătuse autostrada în patruzeci de minute. Inspectă barul, în care câţiva beţivi zăboveau în faţa unei beri, mai multe săli şi discoteca, goală şi ea. Coborî până la palierul intermediar unde se afla apartamentul lui Cindy. Îi dădu târcoale, ajungând sub balconul care dădea deasupra uneia dintre piscine. Ridicând privirea, zări lumină.

Era prea tentant…

Cercetă locul şi constată că o cornişă mare l-ar fi ajutat să se caţere până la balcon. Totul era să ajungă la ea. Reuşi, căţărându-se pe tulpina unei glicine bătrâne, agăţată de faţadă. Cornişa era destul de lată ca să poată merge normal. În cel mai râu caz, dacă ar fi căzut, ar fi plonjat în piscina de jos şi s-ar fi ales cu o baie răcoritoare. Ceea ce avea de gând să facă n-avea nicio raţiune, uneori însă, era bine să te laşi furat de instinct. Fireşte că era mai simplu să bată la uşă, însă Cindy s-ar fi putut să nu fie singură. Aşa, poate că ar fi descoperit ceva interesant. Avea sentimentul din ce în ce mai puternic că Rupert

Sheffield nu murise de moarte bună. Râcâind tencuiala albă, evitând spinii plantelor tropicale care erau pretutindeni, ajunse în sfârşit la balconul lui Cindy şi încălecă balustrada. Fereastra era întredeschisă, iar perdelele ascundeau interiorul camerei.

O secundă mai târziu, stătea cu urechea lipită de deschizătură. Imediat auzi o conversaţie: erau două persoane. Cindy şi un bărbat. Amândoi vorbeau destul de tare. Stupefiat, Malko realiză că cei doi vorbeau persana!

*
* *

Rămase lipit de geam, cu mintea clocotind de gânduri. Cine era interlocutorul lui Cindy Panufnik, bărbatul pe care îl primise în camera sa la miezul nopţii? Nici prin minte nu-i trecuse că Cindy vorbea persana, limbă puţin răspândită totuşi. Conversaţia continua, fără izbucniri, fără tensiuni. După ton, părea mai mult o discuţie de afaceri şi nu un dialog de dragoste… Imposibil să înţeleagă mai mult!

Malko se întrebă dacă nu era cazul să plece, când nivelul sonor se schimbă, ca şi când cei doi interlocutori se îndepărtau. Când auzi uşa, înţelese: misteriosul vizitator al lui Cindy Panufnik pleca. Rapid, Malko o luă de-a lungul cornişei, sări şi alergă spre scară, la timp pentru a zări din spate un bărbat, care mergea de-a lungul cascadei.

Îl ajunse în momentul în care ieşea din hotel, nereuşind să-i vadă faţa. Necunoscutul o luă la stânga, îndreptându-se spre o piaţetă circulară, aflată în faţa intrării în parcarea hotelului. Se urcă într-un Fiat, aprinse farurile şi demară. Maşina trecu prin faţa lui Malko, îndreptându-se spre drumul principal ce ducea afară din complex. Avu timp să vadă doar profilul şoferului reflectat de o lumină. Reuşi să reţină şi numărul de înmatriculare: TF 54–847. Stopurile dispărură în noapte şi el se întoarse la hotel. Nu mai avea chef să se întoarcă la Santa Cruz.

Cindy Panufnik putea foarte bine să-şi ia zborul a doua zi dimineaţă şi i-ar fi fost imposibil să mai dea de ea. Legătura ei cu Iranul arunca o altă lumină asupra lucrurilor. În fond, poate că iranienii aveau vreun motiv să-l elimine pe Rupert Sheffield. În acest caz, o fată ca Cindy reprezenta veriga perfectă.

*

* *

Malko luneca de-a lungul zidului, cu uşurinţa unei şopârle. Îi trebui de două ori mai puţin timp ca prima dată ca să ajungă la balconul lui Cindy. Camera era în continuare luminată. Ascultă. Nu se mai auzeau voci. Doar un zgomot de fond: televizorul sau radioul. Ezitase să bată la uşă. Ar fi putut foarte bine să-l trimită la plimbare. Balconul îi oferea o soluţie romantică şi credibilă. Cu condiţia ca Cindy Panufnik să nu se fi culcat.

Atitudinea faţă de el fusese destul de încurajatoare, pentru a fi nu şocată să-l găsească pe balcon, la ora unu dimineaţa.

Fereastra era tot întredeschisă. Vru să o deschidă fără zgomot dar aceasta rezistă, blocată fără îndoială de perdea.

Prin perdea, zări o siluetă care se îndrepta spre pat. Auzi apoi vocea lui Cindy:

— *What*…?

Aici făcu o greşeală: în loc să răspundă, încercă să se strecoare înăuntru. N-avu timp. Cindy Panufnik se repezi la o geantă mare, băgă mâna şi scoase un pistol negru. Într-o fracţiune de secundă, pulsul lui Malko ajunse la 150. Nu se aşteptase la o reacţie aşa de violentă. Pesemne, nu se temea că îi era ameninţată virtutea! Fără să ezite, tânăra armă, băgând cartuşul pe ţeavă.

Fără un cuvânt, întinse braţul, proptindu-se cu forţă pe picioare. Apăsă pe trăgaci în momentul în care Malko se lipea de perete şi proiectilul se înfipse în lemnul ferestrei. Nu se auzi nicio detunătură. Doar un „puf” înfundat. Arma avea surdină.

Dintr-un salt, Malko se aruncă peste balustradă, chiar în momentul în care auzi un al doilea „puf”. Şocul apei reci fu ca o lovitură. Se scufundă şi reveni la suprafaţă chiar în momentul în care Cindy Panufnik, apărută pe balcon, se aplecă, cu arma în mână. Îndată ce îi zări capul ieşind din apă, ochi şi trase din nou. Malko mulţumi cerului: glonţul ştersese doar marginea de piatră a piscinei, ricoşând undeva mai departe. Următorul, însă, putea să-l nimerească în cap.

Sau Cindy nu agrea *într-adevăr* bărbaţii, sau avea vreun motiv extrem de serios să se poarte aşa. Strigă din toate puterile:

— Cindy, eu sunt. Malko!

Sesiză o ezitare şi repetă:

— Nu trageţi!

Riscând deliberat, escaladă marginea piscinei şi se ridică în picioare. Cu hainele leoarcă, avea o senzaţie oribilă. Se aşeză în lumina unui lampadar, conştient că era o ţintă ideală şi ridică privirea spre balcon.

— Ce faceţi acolo? spuse rece tânăra femeie.

— Am să vă explic, dacă mă primiţi înăuntru.

Ea ezită şi spuse în sfârşit:

— Bine. Am să vă deschid.

Înconjură grăbit piscina. Cindy Panufnik îl aştepta în prag, îmbrăcată într-un halat de satin ivoar, încruntată şi tot cu pistolul în mână. Nici măcar nu surâse atunci când Malko intră, lăsând în urma lui o dâră umedă… îşi scoase încet sacoul, apoi cămaşa, rămânând cu torsul gol.

— Ce făceaţi pe balconul meu? întrebă tânăra.

Malko îi zâmbi cât mai nevinovat.

— Dineul de afaceri s-a prelungit, în ciuda voinţei mele, dar am venit. Speram să nu vă fi culcat.

— De ce nu mi-aţi telefonat?

— Mă gândeam că sunteţi furioasă şi am preferat să vă explic personal.

— De ce n-aţi bătut la uşă?

— Mi-era teamă că nu răspundeţi şi doream tare mult să vă revăd.

Tonul îi era parcă mai calm şi puse pistolul pe masa de sticlă.

— Puteam să vă ucid, spuse ea, simplu.

— V-aţi dat osteneala, o corectă Malko, cu o urmă de umor, dar nu vă reproşez. Sunteţi o femeie foarte sperioasă.

— Sperioasă, de ce sperioasă?

— Nu multe sunt femeile care îşi întâmpină admiratorul cu o armă de foc, remarcă el.

Recunoscuse arma, un Hi-Standard 22 cu amortizor, o armă pe care n-o găseai la supermagazin.

Un surâs larg îmblânzi figura lui Cindy.

— Dezbrăcaţi-vă în baie, spuse ea, nu puteţi rămâne aşa.

Malko nu se lăsă rugat, întorcându-se înfăşurat într-un prosop. Cindy îl aştepta cu un pahar de Johnny Walker.

— Beţi asta, o să vă facă bine.

Alcoolul îl încălzi. Aşezată pe pat, cu picioarele încrucişate, Cindy îl observa.

— Stăteaţi demult pe balconul meu? întrebă ea.

— Nu, tocmai venisem, spuse el. De ce?

— Întrebam, doar.

Se lăsă o tăcere grea. Malko se întinse.

— Cred că am să iau o cameră, spuse el, n-am chef să mă întorc în starea asta la Santa Cruz. Am să cer mâine să-mi calce hainele.

Se ridică, însă Cindy îl opri cu un gest.

— Aşteptaţi. Puteţi rămâne aici.

Malko se sili să zâmbească.

— E riscant. Dacă aţi tras în mine când am încercat să intru în cameră, ce-aţi face dacă aş dormi în patul dumneavoastră? Altul nu văd şi nu intenţionez să dorm pe această frumoasă mochetă albă.

— N-aveţi nici măcar intenţia să vă culcaţi cu mine?

Folosise un ton atât de natural că el rămase fără replică.

În ochii albaştri zări o lucire ironică şi ceva în plus. Malko s-ar fi angajat într-un flirt verbal dacă n-ar fi observat brusc ceva care îl îngheţă.

Pe mâna stângă, Cindy Panufnik purta un inel enorm, un diamant rotund înconjurat de mici briliante. Îşi aduse aminte de ipoteza emisă de Ann Langtry. Inelul era destul de mare pentru a ascunde un ac muiat în otravă…

— Ar fi minunat, spuse el. Dar nu mă simt bine după ce s-a întâmplat.

Se aplecă şi începu să-şi adune lucrurile împrăştiate. Când se ridică, o văzu pe Cindy postată între uşă şi el. Avea din nou pistolul în mână şi îl ţinea cam la nivelul stomacului lui.

— De la această distanţă, spuse ea, *nu pot* să vă ratez.

El reuşi să surâdă puţin cam forţat.

— Vreţi deci să rămân?

Buzele groase ale lui Cindy se lărgiră într-un surâs senzual. Lăsă pistolul şi îl înlănţui pe Malko, apăsând cu tot corpul. Hotărât lucru,

era ziua lui norocoasă. Formele ei erau mai încântătoare decât cele ale lui Ann Langtry.

— Mă simt ca o proastă, explică ea cu o voce dulce. N-aş fi zis că sunteţi atât de nebun să faceţi atâta drum doar ca să-mi spuneţi bună seara. În plus, am motive serioase să reacţionez aşa cum am făcut-o. Acum câteva zile am fost victima unei agresiuni, un bărbat mă aştepta pe culoar, în faţa sălii de sport şi a vrut să mă sugrume. Am scăpat ca prin urechile acului, pentru că a venit lumea. Atunci, prietenii mi-au dat această armă ca să fiu în siguranţă. Din fericire, nu sunt obişnuită s-o folosesc, altfel aţi fi mort.

Malko ascultase basmul fără să se clintească. Cindy Panufnik părea să accepte rolul de îndrăgostită sperioasă, pe care i-l servea fără să bănuiască adevărata lui calitate. Fără îndoială, el n-avea cum să facă diferenţa între o armă normală şi una folosită doar de anumite servicii. Hi-Standard nu se vinde nicăieri… Modul în care încercase să-l ucidă spunea multe despre panica de care era cuprinsă, şi nu semăna deloc cu o femeie înfricoşată: trebuia să se fi mulţumit să sune la recepţie, atunci când Malko căzuse în piscină. Înseamnă că se temea să nu fi văzut sau să fi auzit ceva…

Ea îl privi cu o lucire amuzată în ochi.

— Văd că nu mai dârdâiţi…

Cindy îl cuprinse deodată cu braţele de după ceafă. Atunci el simţi ceva rece: diamantul rotund al inelului era chiar sub urechea lui. Toţi muşchii i se încordară. Ann Langtry avusese dreptate! Aşa se întâmplase cu Rupert Sheffield. Simţea în continuare mişcările pântecelui lui Cindy care se apropia de el, dar mintea îi era îngheţată.

Ea întredeschise ochii albaştri, cu o privire tulbure, provocatoare.

— Ce mai aşteptaţi? întrebă ea.

Se freca de el, făcându-l să-i simtă dorinţa, ţinând în continuare mâinile pe după ceafa lui.

Deodată, neliniştea deveni prea puternică. Cu un salt violent şi rapid, Malko se dădu înapoi, apucând-o de braţul stâng şi îndepărtându-l, i-l imobiliză şi cu cealaltă mână îi smulse inelul, aruncându-l într-un colţ.

Cu o rapiditate imprevizibilă, Cindy îi scăpă şi se aruncă spre măsuţa pe care se găsea pistolul. Malko se trezi în faţa ţevii negre a

armei.

Poate că Cindy Panufnik nu ştia cum să folosească o armă, dar o ţinea cu fermitate, iar degetul apăsase pe trăgaci aproape până la capăt. Malko mai avea doar o fracţiune de secundă până să se cufunde în eternitate.

Capitolul VI

Lui Malko i se păru că fracţiunea de secundă nu are sfârşit. Ochi în ochi cu Cindy, avea impresia că îi reţine degetul care apăsa trăgaciul, doar prin simpla voinţă.

În final, văzu degetul crispat destinzându-se imperceptibil. Ţeava pistolului negru coborî cu câţiva milimetri.

În ochii albaştri ai lui Cindy scânteia încă un amestec de furie şi de teamă, dar dispăruse dorinţa de a-l ucide. Înfăşurat în prosop, Malko se simţea extrem de vulnerabil. Trebuia dezamorsată bomba, iar atacul era cea mai bună armă.

— Cindy, de când îl cunoaşteţi pe Rupert Sheffield?

Pupilele tinerei se micşorară, dar nu coborî pistolul. După câteva secunde de tăcere, ea răspunse cu o voce încărcată de agresivitate:

— Ce vreţi să spuneţi? Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Malko îi susţinu privirea.

— Cindy, insistă el, l-aţi întâlnit pe Sheffield la Londra şi l-aţi revăzut des după aceea. În ajunul morţii sale, eraţi împreună cu el pe *Discovery*.

Ea nu răspunse, privindu-l înnegurată. Apoi întinse mâna stângă spre telefon.

— Cred că o să aveţi destule necazuri cu poliţia spaniolă, spuse ea încet, când vor afla că aţi intrat la mine în cameră prin efracţie, încercând să mă violaţi şi să-mi furaţi bijuteriile.

Malko nu se intimidă.

— Cindy, sunteţi prea inteligentă ca să faceţi asta. În primul rând, pentru că v-ar fi foarte greu să justificaţi pistolul. Apoi, marinarii de pe *Discovery* vor depune mărturie. *Dumneavoastră* o să aveţi mari necazuri, pentru că există o mare şansă ca Rupert Sheffield să fi fost

asasinat… de către o femeie.

De această dată, privirea i se înceţoşă şi ea se albi.

— Sunteţi nebun! strigă ea.

— Chemaţi atunci poliţia, sugeră Malko.

— Cine sunteţi? se răsti Cindy Panufnik, cu pistolul aţintit încă asupra lui.

— Lucrez pentru o companie de asigurări cu care Rupert Sheffield a încheiat o asigurare importantă. Vor să ştie cum a murit.

— Puteţi dovedi ceea ce spuneţi?

Malko dădu din umeri.

— Mâine dimineaţă, da. Şi ştiţi bine că nu am nevoie de bijuterii. *Dumneavoastră* sunteţi înarmată, nu eu.

După o lungă ezitare, Cindy Panufnik puse pistolul pe măsuţa de sticlă şi îşi aprinse o ţigară. Malko se postă între ea şi armă, şi o întrebă:

— Vreţi să luaţi inelul şi să mi-l aduceţi, vă rog?

După ce îşi strânse halatul, ea se supuse cu figura împietrită.

Malko luă inelul între două degete şi îl examină cu grijă, răsucindu-l pe toate părţile încercând să descopere dacă nu avea vreun resort care ar fi permis ca montura să se rotească.

După câtva timp, fu nevoit să admită că aşa cum era executat, inelul nu putea fi trucat, i-l întinse proprietarei.

— Nu mai aveţi şi alt inel?

Cindy Panufnik clătină din cap în semn că nu, apoi îşi puse inelul pe deget.

— Nu. Ce mai e şi comedia asta?

— Se pare că Rupert Sheffield a fost otrăvit, explică Malko. Una dintre modalităţile de a-l ucide ar fi putut fi prin injectarea unei otrăvi cu ajutorul unui ac ascuns într-un inel ca al dumneavoastră. Cadavrul avea o urmă de înţepătură pe ceafă. Şi cum eraţi pe *Discovery* în noaptea în care a murit, având ocazia să fiţi foarte aproape de el, aţi fi putut foarte uşor să-i injectaţi această otravă.

Cindy Panufnik părea sincer zdrobită.

— Ce nebunie! suspină ea. N-am fost eu şi credeam că a murit pentru că a căzut în apă şi s-a înecat.

— Eraţi totuşi pe *Discovery* cu el?

Ea nu răspunse direct, întrebând din nou:

— Cine sunteţi?

— V-am spus. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

Cindy Panufnik trase un fum lung înainte de a răspunde.

— Asta a fost acum mai bine de o săptămână. Rupert Sheffield mi-a telefonat spunându-mi că avea chef să se odihnească câteva zile pe vasul său şi că i-ar face plăcere să mă revadă.

— I se întâmpla des să vă „convoace” aşa?

— Din când în când. Îmi era simpatic şi el ţinea la mine.

— Aţi acceptat deci?

— Da. Mi-a oferit un sejur de zece zile la acest hotel. Nu ştia în ce zi va sosi. Mi-a telefonat duminică, spunându-mi că vine să mă ia, dar că n-avea de gând să rămână mult timp pe aceste meleaguri. Totul s-a petrecut aşa cum mi-a spus. Am petrecut a doua jumătate a zilei cu el, în cabină… Mi-a spus că nu putea cina cu mine deoarece avea o întâlnire de afaceri la Santa Cruz şi nu putea să mă ia cu el.

— Nu l-aţi întrebat cu cine urma să se vadă?

Cindy Panufnik îi aruncă o privire ironică.

— Se vede că nu-l cunoaşteţi pe Rupert. Avea oroare de oamenii prea curioşi… Am cinat la mine în cabină şi am adormit. Rupert n-a dat niciun semn de viaţă. Căpitanul m-a trezit a doua zi dimineaţă şi m-a anunţat că Rupert dăduse ordin să fiu dusă la mal. M-am gândit că încă mai dormea. Se răzgândea foarte repede. Abia a doua zi, când am citit ziarele, am aflat ce se întâmplase.

— De ce aţi ascuns poliţiei prezenţa dumneavoastră la bord?

— Nimeni n-a întrebat nimic, spuse ea cu un surâs în colţul gurii.

— De ce aţi rămas aici, la Tenerife?

— Am bilet cu dată fixă. M-ar costa cinci sute de lire să-l schimb. Mi-e la fel de bine ca la Londra. Sejurul a fost plătit în avans. Un ultim cadou de la sărmanul Rupert.

Totul se lega perfect, aproape în detaliu.

— Nu v-a mirat că Rupert Sheffield n-a venit la dumneavoastră în cabină? o întrebă Malko.

Cindy Panufnik făcu o mutră ghiduşă.

— Eh! Avea şaizeci şi opt de ani… Era şi aşa fantastic. În plus, nu-mi luam zborul.

— Erau două stewardese la bord. Ştiţi cumva dacă avea raporturi sexuale cu ele?

Ea ridică din sprâncene.

— Zău dacă ştiu ceva, dar nu e imposibil. Lui Rupert îi plăcea s-o facă aşa, pe neanunţate. În plus, cum era foarte bogat, nu-i puteai refuza prea multe, mai ales dacă lucrai pentru el.

— N-aţi auzit nimic special în acea noapte. N-aţi ieşit din cabină?

— Nu, luasem un antiemetic, pentru că sufăr de rău de mare. Mi-a dat somnolenţă. Puteau să-l taie cu joagărul, că n-aş fi auzit nimic.

— Avea obiceiul să se trezească noaptea?

— N-avea obiceiuri. Făcea ce voia. Când avea probleme, nu dormea noaptea şi după aceea cădea lat.

Ea căscă ostentativ, puţin mai destinsă.

— OK! Acum dacă v-aţi convins că n-am de gând să vă omor cu inelul, iar eu că nu mă veţi strânge de gât, am putea merge la culcare, nu? Sunt frântă, după toate aceste emoţii.

Malko avu de gând să-i vorbească despre vizitatorul iranian, dar se abţinu. Era atuul lui; era interesant de văzut ce-i ascunde Cindy Panufnik.

— Încă ceva, spuse el, povestea cu agresiunea e reală?

Privirea tinerei se întunecă.

— Şi încă cum! Priviţi.

Se apropie, arătându-i lui Malko gâtul, pe care se zăreau mai multe urme vineţii în dreptul carotidelor. Părea într-adevăr o tentativă de sugrumare.

— S-a întâmplat cum v-am relatat, explică ea. Mă întorceam singură de la bar. Tipul mă aştepta în pasajul acoperit din faţa sălii de sport. Un animal. M-a apucat de gât şi m-a împins într-un intrând. Am crezut mai întâi că vrea să mă violeze. Dar nu asta îl interesa… Atunci am intrat în panică şi am reuşit să ţip. Din fericire, treceau doi tipi şi mi-a dat drumul.

— N-a fost prins?

— Nu, a şters-o.

— Nu l-aţi recunoscut?

— Nu. Avea un ciorap de damă pe faţă. Era foarte solid.

— N-aveţi idee de ce a vrut să vă ucidă?

— Habar n-am, nebuni sunt peste tot.

— Şi pistolul?

— V-am spus. Am nişte prieteni aici, ei mi l-au împrumutat.

Aici minţea. Malko nu insistă; de altfel, Cindy, căscând ostentativ, se ridică şi făcu să alunece de pe umeri, cu un gest graţios, halatul de satin.

— Mergem să facem nani, spuse ea cu o voce de fetiţă.

O urmă în pat, punându-şi în ordine noile informaţii. Rupert Sheffield avusese o întâlnire în ajunul morţii, cu care poliţia nu părea să fi fost la curent. După toate aparenţele, Cindy Panufnik nu-l ucisese, dar ştia destule ca să-l pună pe gânduri pe asasin. Tentativa de lichidare căreia îi căzuse victimă nu era o coincidenţă. Aşa ceva nu exista în meseria lui Malko.

După părerea lui, femeia mai avea multe de spus. Trebuia să-l găsească şi pe misteriosul vizitator iranian.

Se strecură sub cearceaf şi Cindy veni imediat să se lipească de el.

Îi amintea de Mandy Ticăloasa, o altă femelă dotată pentru supravieţuire, care se vâra întotdeauna în poveşti incredibile, în care era doar pe jumătate vinovată, dar avea mai puţine scrupule decât un ayatolah în călduri.

*

* *

Dichisită, Ann Langtry ieşi din Consulatul britanic şi se întâlni cu Malko pe terasa cafenelei lor favorite.

Purta o fustă plisată.

— Mi-aţi spus o minciună gogonată, spuse ea veselă.

Sunase la consulat cu două ore în urmă, cerându-i să dea de proprietarul Fiatului condus de vizitatorul lui Cindy Panufnik.

Englezoaicei îi spusese că văzuse maşina dând târcoale pe lângă *Discovery*.

— Cum v-aţi descurcat? o întrebă Malko.

— Oh, am minţit că şoferul maşinii a avut o ciocnire cu un cetăţean britanic care dorea să dea de el.

— Bravo, aprobă Malko. L-aţi identificat?

Ann Langtry scoase un bileţel din buzunar.

— Da. Este o maşină închiriată de la Budget, condusă de un turist turc, Cobori Hurayet. Locuieşte la hotelul *Plaza*. Cred că nu iese nimic din afacerea asta.

— Probabil, admise Malko.

Un turc ce vorbea persana şi îşi petrecea vacanţa în Canare în noiembrie. Se ştia că Savama, Serviciul de Informaţii iranian, folosea în mod frecvent paşapoarte turceşti… Asta însemna încă un inamic potenţial, care l-ar fi putut lichida pe Rupert Sheffield. Totul era să-l găsească, dacă nu-şi luase deja zborul, şi să afle ce avea de gând cu Cindy Panufnik.

Capitolul VII

— Păreţi decepţionat, remarcă Ann Langtry. Nu poţi reuşi de fiecare dată. Apropo, nu vă interesează omologii noştri din Mossad?

— Nu încă, spuse Malko. Dar am să mă ocup şi de asta.

Trebuia într-adevăr clarificată prezenţa acestei echipe la Tenerife. Malko nu se putea însă duce pe *Sundowner* şi să se prezinte. Pentru moment avea doar o idee în minte: să se ducă la hotelul *Plaza* să-l caute pe misteriosul Cobori Hurayet.

Ann Langtry se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la consulat, anunţă ea. Dacă vă pot fi de folos cu ceva…

Avea un aer atât de nevinovat, că lui Malko îi fu greu să-i pună următoarea întrebare.

— Spuneţi-mi, Ann, Mossadul este aici, eu reprezint CIA. Serviciile britanice n-au pe nimeni?

Ochişorii albaştri nici nu clipiră.

— Dar eu, remarcă ea, nu sunt de ajuns?

Se ridică, îi zâmbi din colţul buzelor şi se îndepărtă. Malko privi silueta puţin greoaie care intra în clădirea consulatului. Minţea. Într-o afacere atât de importantă, MI6 nu ar fi avut încredere niciodată într-o debutantă, fie ea şi nepoata lui sir Douglas. Aparent, mai multe servicii îl aşteptau în Canare pe Rupert Sheffield.

Unde erau britanicii şi ce făceau? Poate că recrutaseră doar un

membru al echipajului de pe *Discovery*. Ceea ce era şi mai simplu. Malko îşi puse în minte să sune la Centrala din Londra şi să întrebe dacă Verişorii aveau noutăţi. Acum dorea să se ocupe de misteriosul turc, profitând de avantajul surprizei. Dacă Rupert Sheffield era mort, ce-i mai putea reţine pe atâţia inşi în Tenerife?

*

* *

În micul hol de marmură al hotelului *Plaza*, un modest imobil din Plaza de la Candelaria, în apropiere de Plaza Espana era un du-te-vino permanent. Maşina lui Cobori Hurayet era parcată pe spaţiul verde central, chiar în faţa hotelului. Instalat în maşina sa, Malko aştepta de aproape o oră ca proprietarul ei să apară.

Pulsul i se acceleră. Doi mustăcioşi ieşeau din *Plaza* şi se îndreptau spre Fiat. Unul dintre ei era Cobori Hurayet. Avea tenul deschis la culoare, părul zburlit, mustaţa fină şi nările mari şi rotunde. Celălalt era tipul oriental, cu clasica mustaţă deasă şi părul negru ca pana corbului. Când se urcară în maşină, mai apăru şi un al treilea, o adevărată „clonă” a însoţitorului lui Cobori Hurayet. Acesta coborî spre Plaza Espana şi coti apoi pe Avenida Francisco La Roche.

Malko porni imediat pe urmele lor.

Cele două vehicule o luară pe marele bulevard de-a lungul portului, apoi, după doi kilometri, cotiră la stânga, urcând pe Rambla del General Franco, spre *Mencey*. În loc s-o ia la dreapta pe străduţa care ducea la intrarea principală a hotelului, Fiatul opri în faţă, acolo unde nu era nicio ieşire. „Clona” coborî şi o luă pe jos, pierzându-se imediat pe strada care ducea la *Mencey*.

Malko urmări maşina care pornise din nou. Aceasta mai urcă puţin pe Rambla, apoi se întoarse la intersecţia următoare, îndreptându-se spre hotel. Opri pe trotuarul din faţa parcului Garda Sanabria şi cei doi ocupanţi coborâră.

Se despărţiră imediat. Mustăciosul se îndepărtă pe o alee a parcului tropical şi Cobori Hurayet urcă pe jos spre *Mencey*. Intrigat, Malko rămase în maşină: ce mai însemna şi comedia asta?

Cinci minute mai târziu, mustăciosul se întoarse şi trecu prin faţa lui îndreptându-se şi el spre *Mencey*, unde intră.

De această dată, era clar, cei trei aveau întâlnire la hotel, dar nu voiau să fie văzuţi împreună!

La rândul lui, Malko parcă în faţă şi intră în hol, unde un grup de turişti nou-veniţi făceau gălăgie, incitaţi de ce aveau să descopere. Nici urmă de turci. Inspectă cu o privire rapidă barul gol din stânga, apoi saloanele mari din dreapta, grădina de iarnă, chiar şi zona cabinelor telefonice. Îi fu ciudă că aşteptase prea mult. Probabil că se aflau deja în vreo încăpere, şi ar fi fost foarte dificil să o repereze în acest hotel imens.

N-avea decât să se întoarcă la el în cameră. Mai întâi ca s-o sune pe Cindy Panufnik, de care se despărţise în zori, apoi ca să anunţe Centrala din Londra despre ultimele evenimente..

O luă pe coridorul lung pe care se aflau „breakfast room” şi sala de conferinţe, cotind apoi la dreapta. Mai multe ascensoare, deservind diverse zone ale etajelor, erau şi ele goale. Coborî la trei, se întâlni cu o cameristă şi se îndreptă spre camera sa.

Un zgomot în spatele lui îl făcu să se întoarcă. Un val de adrenalină îi invadă arterele. „Clona”, sosită probabil cu un alt ascensor, era în spatele lui. Malko fu uimit de lăţimea umerilor şi de răutatea din priviri. Venea spre Malko, zâmbind uşor.

Într-o clipă, el înţelese motivul prezenţei celor trei la *Mencey*.

Grăbind pasul, coti pe culoar şi se opri brusc. Doi bărbaţi vorbeau încet, la cinci meri de camera sa: Cobori Hurayet şi mustăciosul. O cameristă trecea pe culoar cu un cărucior imens, intrând şi ieşind din camere. Malko profită şi se duse spre capătul holului. Camera sa era ultima. Ca să ajungă la ea, trebuia să treacă prin faţa celor doi, care continuau să pălăvrăgească fără să-i dea atenţie.

Trecu de ei, simţind un miros prea puternic de apă de toaletă, apoi se opri şi băgă cheia în broască, cu toate simţurile treze. Cu coada ochiului zări „clona” care se apropia. Tensiunea crescu brusc. Cobori Hurayet înainta spre el, zâmbind cu căldură. Cum Malko era atent la figura lui, nu văzu pumnalul foarte fin care îi apăru în mână, scos din mâneca hainei.

Turcul mai făcu un pas, execută cu braţul o mişcare bruscă prin aer, şi vârful pumnalului trecu la câţiva milimetri de gâtul lui Malko!

Acesta sări în spate. Era prins în capcană. Cei trei îi acoperiseră

retragerea. Întoarse capul şi zări prin fereastra holului o scară exterioară de incendiu, ca acelea din Statele Unite. Căruciorul cameristei mai era încă acolo, lângă perete. Malko îl apucă, şi folosindu-l ca pe un berbec, îşi strivi agresorul de perete. Cu răsuflarea tăiată, Cobori Hurayet scoase un geamăt de durere.

Până să deschidă fereastra şi să se caţere pe platforma metalică exterioară, mustăciosul se întinse, încercând să-l apuce de sacou. Pe un ton furios, Cobori Hurayet strigă ceva în persană.

Malko se năpusti, sfâşiindu-şi haina, şi reuşi să pună piciorul pe prima bară a scării verticale. Împingând căruciorul, Hurayet ajunse şi el pe platforma metalică. Se aplecă, încercând să-i taie degetele lui Malko, cu care se agăţase de scară.

Acesta cobora ca o maimuţă. Sosit la ultimul tronson de scară, se lăsă să cadă pe străduţa mărginită de case vechi. Ridică privirea.

Cei trei agresori dispăruseră.

Cu inima bătându-i nebuneşte, ocoli în fugă hotelul, înţelegea acum de ce turcii îşi luaseră atâtea măsuri de prevedere când intraseră în *Mencey*, evitând să fie văzuţi împreună: aveau de gând să-l asasineze…

Când ajunse pe Ramblas, Fiatul dispăruse. Se duse la maşina sa parcată în faţa hotelului. Avea de-acum un motiv foarte întemeiat să o revadă pe trupeşa Cindy Panufnik. Era sigur că falsul turc nu-l reperase la *Jardin Tropical*. Înseamnă că numai dulcea Cindy îi pusese pe ucigaşi pe urmele lui.

*

* *

Un soare strălucitor aproape că înveselea plajele artificiale cu nisip negru din Los Cristianos. Pe marele aeroport internaţional Reina Sofia, aflat în josul autostrăzii, un avion charter tocmai ateriza. De când cele două „747” se ciocniseră dintr-o greşeală de manevră pe minusculul aeroport Los Rodeos, ucigând cam şase sute de persoane, antreprenorii imobiliari din Tenerife fuseseră de acord să investească o mică parte din profitul lor în construirea acestui aeroport ultramodern: un turist mort este un client pierdut.

Malko parcă în faţă la *Jardin Tropical*. Sosirea unui grup de danezi

aglomerase holul, dar reuşi să verifice fără a fi observat lipsa cheii de la camera 776. Cindy Panufnik era încă în cameră.

Urcă prin labirintul de scări şi de terase, trecu prin faţa sălii de sport, plină de sportivi care se antrenau, şi bătu la uşa camerei. Niciun răspuns. Coborî din nou şi inspectă piscina, barul şi râul artificial. Nici urmă de Cindy… Îşi aduse brusc aminte că ea pomenise ce mult iubea mişcarea şi se întoarse. Socoteala era bună. Cindy, cu o bentiţă roz care îi ţinea părul negru, era întinsă pe un instrument de „tortură” cromat, legată în dreptul taliei cu o centură de piele. Scopul era să se ridice, trăgând de barele pe care erau prinse nişte greutăţi enorme. După un aşa exerciţiu, putea să participe liniştită la campionatele de sumo.

Costumul dintr-o bucată îi scotea în evidenţă cu precizie formele, toţi bărbaţii prezenţi părând serios perturbaţi în activitatea lor. Malko privi pentru o clipă scena. Existau vestiare, însă halatul ivoar al lui Cindy era agăţat de un cuier pe perete, chiar lângă ea, alături de papucii transparenţi. Venise din apropiere.

Înaintă, întâmpinat imediat de către o huidumă mustăcioasă, într-un maieu cu găuri mari, care îi spuse:

— *Buenas dias, señor, que quieres? (Bună ziua, domnule, ce doriţi?)*

Îi arătă cu un gest larg instrumentele de „tortură”. Malko surâse fără să răspundă şi se îndreptă spre locul unde Cindy se pregătea să ridice o sută de kilograme, cu figura deformată de efort. Ea reuşi totuşi să-i zâmbească plină de senzualitate, spunându-i ironic:

— Mă fac frumoasă pentru dumneavoastră…

Tipul în maieu se repezi.

— *Señor!* spuse el, nu puteţi sta aici, dacă nu faceţi sport.

— Aşteptaţi-mă la bar, îi propuse Cindy.

Malko se întinse spre halat şi băgă mâna în buzunar. Simţi imediat conturul unei chei, pe care o scoase cu un gest natural.

— Te aştept în camera ta, *querida!* spuse el cu dezinvoltură.

Întoarse spatele fără să mai aştepte reacţia lui Cindy şi se îndreptă spre culoar.

Imediat ce intră în cameră încuie uşa, lăsând cheia în broască. Îi luă mai puţin de un minut să descopere pistolul ascuns la fundul unei truse de toaletă, sub un teanc de produse cosmetice care garantau

tinereţea veşnică. Acolo se mai afla un stoc impresionant de prezervative de toate culorile. Examină arma. Era într-adevăr un Hi-Standard de calibru 22, cu un încărcător în care se mai aflau încă şase cartuşe. Seria dispăruse, corodată cu acid. O armă fără trecut.

Cum îşi procurase Cindy o asemenea armă? Numai falsul turc putuse să i-o dea.

Îşi puse pistolul la centură şi aşeză trusa la loc. Cindy Panufnik tocmai ciocănea la uşă. Când îi deschise, pătrunse în cameră ca o turbată, iar Malko abia îşi feri ochii.

— Ce v-a apucat? răcni ea.

— Mi-aţi spus să vă aştept, spuse suav Malko.

Fără să răspundă, se repezi la trusa de toaletă şi o răsturnă fără milă pe pat, aruncându-i lui Malko o privire încărcată de furie.

— Daţi-mi-l înapoi.

El se apropie, arătându-i haina ruptă, transformată în capot.

— Vedeţi asta? Prietenii dumneavoastră iranieni mi-au făcut-o. Dacă n-aveam noroc, aş fi murit cu gâtul tăiat. Mă aşteptau la hotel. Sunteţi singura care ar fi putut să le spună.

Trăsăturile lui Cindy Panufnik se alungiră, bărbia începu să-i tremure şi în privire i se citea neliniştea. Aprinse nervoasă o ţigară şi spuse cu o voce ca un croncănit:

— Nu înţeleg, nu credeam că au să vă facă vreun rău.

Malko se aşeză în faţa ei într-un fotoliu.

— Cindy, eram pe balcon când Cobori Hurayet v-a vizitat ieri seară… Şi cum nu cunosc persana, n-am înţeles ce vorbeaţi, dar sunt sigur că îmi veţi explica.

Încă desfigurată, Cindy ridică privirea.

— Nu lucraţi la asigurări?

— Nu.

Izbucni în lacrimi. Vechea armă de apărare feminină. Malko o lăsă să se calmeze, apoi o întrebă cu o voce blândă, dar fermă.

— Povestiţi-mi totul de la început, va fi mai uşor. Şi mai ales nu minţiţi.

Tinerei îi mai trebuiră câteva secunde să se hotărască.

— E foarte simplu, explică ea, mama mea este iraniană. L-a cunoscut pe tatăl meu, care era polonez, când se afla la Varşovia,

expulzată din cauza apartenenţei la partidul Toudeh. Am învăţat poloneza şi iraniana în acelaşi timp… Într-o zi, cu mult timp în urmă, i-am spus lui Rupert că vorbeam iraniana. M-a trimis la o reuniune de afaceri la Zürich şi a putut verifica adevărul spuselor mele.

— Cu cine v-aţi întâlnit la această reuniune?

— Cu oameni de afaceri iranieni şi apropiaţi ai ayatolahului Khomeyni, spuse ea. Era în 1985.

— Era vorba despre arme?

— Da.

Irangate revenea pe tapet.

— După reuniune, continuă ea, m-am ocupat de legături de afaceri pe care nu le pricepeam totdeauna. Era vorba despre un trust în Liechtenstein, cu societăţi cam în toată lumea. Unele erau controlate de Rupert, altele de către iranieni, era vorba de sume importante. Asta e tot.

— Cum, asta e?! Asta s-a întâmplat acum şase ani.

— Adevărat, mărturisi ea fără tragere de inimă. M-am întâlnit cu iranienii în mai multe reprize. Mă foloseau drept intermediar atunci când doreau să ia discret legătura cu Rupert, şi îi ajutam pe unii prieteni de-ai lor, când erau în trecere prin Londra.

— Şi apoi?

— Mi-au oferit bani că să lucrez pentru ei, să-i informez despre mişcările lui Rupert.

— Aţi acceptat?

— Nu, nu, protestă ea fără convingere.

Situaţia începea să se clarifice.

— Ce s-a petrecut în ultimele săptămâni?

— Nu ştiu cum Ali, cel cu paşaport turcesc – cu el mă vedeam întotdeauna – a aflat că Rupert intenţiona să vină în Canare. Am discutat la Londra să mă pun la dispoziţia lor.

— În ce fel?

— Pe post de intermediar. Căutau încă de atunci un moment pentru a-l întâlni pe Rupert, care îi evita.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Deci, conchise Malko, aţi acceptat să veniţi. V-au plătit călătoria.

— Da, mărturisi ea dintr-o suflare.

— I-aţi vorbit lui Rupert Sheffield despre prezenţa iranienilor?

— Da. S-a înfuriat teribil. Din acest motiv n-a venit la mine în cabină. Mi-a spus că erau nişte ticăloşi şi nişte mincinoşi şi că nu mai dorea să lucreze cu ei.

— Nu cu ei s-a întâlnit în seara când s-a dus la mal?

— Nu. Sau Ali m-a minţit. Nu cred însă, parcă era nebun când a venit la mine în ziua în care ziarele au anunţat dispariţia lui Rupert. Credea că era un truc pentru a scăpa de ei. S-a calmat doar atunci când au găsit corpul.

Lucrurile avansau.

— Şi pistolul?

— Ali mi l-a dat.

— Chiar aţi fost atacată?

— Da. Am impresia că ştiu şi de cine.

Malko simţi cum sângele îi aleargă mai repede prin artere.

— De cine?

— Un marinar de pe *Discovery*. Un zdrahon, pe care îl cheamă George. L-am recunoscut după statură.

George Green. Informatorul de la CIA. Totul devenea din ce în ce mai încâlcit… în cazul în care spunea adevărul. Rămânea de verificat.

— De ce v-ar fi atacat George?

Cindy strivi un alt chiştoc în scrumieră.

— Nu ştiu. Lucrează pentru americani.

— Cine v-a spus? tresări Malko.

— Ali. Crede că americanii l-au asasinat pe Rupert. Este furios.

— De ce i-aţi pomenit de vizita mea?

— Mi-a fost frică să nu afle singur. Este un tip periculos.

Se învârteau în cerc.

— Ce le-aţi spus despre mine, de au încercat să mă ucidă?

Cindy răspunse dintr-o suflare, atât de repede, că de abia o înţelese.

— Că nu sunteţi ceea ce susţineţi, şi că probabil aţi ascultat discuţia mea cu Ali.

Iată de ce săriseră imediat pe el.

— Aveţi idee, există vreo infrastructură aici? întrebă el.

— Nu.

Îşi revenise şi n-avea să mai scoată nimic de la ea.

— Foarte bine, spuse el. Mă întorc la Santa Cruz. Ne vom revedea astă-seară.

Ea nu reacţionă când el ieşi din cameră. Cum-necum, trebuia stabilit un contact cu iranienii. Pe autostradă, nu făcu mai mult de treizeci de minute până la Santa Cruz. Parcă pe banda a doua în faţa hotelului *Plaza* şi se duse la recepţie.

— Domnul Hurayet, spuse el.

Fata de la recepţie îi zâmbi cu părere de rău.

— A plecat împreună cu doi prieteni chiar acum o jumătate de oră. Spuneau că părăsesc insula.

Capitolul VIII

Malko reuşi să-şi ascundă nemulţumirea sub un surâs.

— Sunt un prieten de-al lor. Nu ştiţi unde au plecat?

Funcţionara hotelului, sedusă probabil de ochii săi de aur, nu se lăsă rugată.

— Domnul Hurayet mi-a spus că ia avionul spre Madrid de la aeroportul Los Rodeos. Dacă vă grăbiţi puteţi să-i prindeţi.

Peste treizeci de secunde străbătea bulevardul Jose Antonio Primo de Rivera, ajungând la Tres de Mayo, imensul bulevard care ducea la autostrada del Norte şi la aeroport. Nimic la orizont, nici măcar o cursă pregătită să decoleze. Ca să fie împăcat, telefonă la aeroportul internaţional. Acolo erau două zboruri, unul al companiei Lufthansa pentru Frankfurt, şi altul al liniilor aeriene britanice. Apoi o sună pe Ann Langtry. Nu murea de plăcerea de-a informa MI6 despre ancheta sa, dar n-avea de ales. Când auzi vocea tinerei, o anunţă:

— Tot în legătură cu turcul. Cobori Hurayet pe care l-am văzut dând târcoale în jurul lui *Discovery*. Se pare că a părăsit azi-dimineaţă Tenerife, fie cu Lufthansa, fie cu British Airways. Puteţi verifica?

— Am să încerc, promise tânăra britanică. Sunaţi-mă peste două ore. Cred însă că mergeţi pe o pistă greşită… sau că turcii nu vă sunt simpatici.

— Îi ador, afirmă Malko, gândindu-se la Elko Krisantem.

Închise telefonul şi se urcă din nou în maşină. Avea multe întrebări să-i pună lui Cindy Panufnik. Cu siguranţă că ştia mult mai multe despre acest comando iranian.

Rulând pe autostrada de pe malul mării, începu să reflecteze. Dacă Rupert Sheffield era mort, ce-i mai determina pe iranieni şi pe cei din Mossad să mai rămână în Tenerife?

*

* *

Cindy Panufnik tocmai termina de îmbrăcat când cineva bătu la uşă. Deschise uşa, păstrând lanţul, şi dădu peste figura zâmbitoare a celui care se dădea drept Cobori Hurayet.

— Trebuie să-ţi vorbesc! spuse iranianul. Este urgent.

Tânăra închise ca să scoată lanţul şi deschise din nou. Falsul turc era însoţit de unul dintre tovarăşii săi, Salameh.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Ali intră fără să răspundă, ducându-se spre fereastră. Cindy îl urmări maşinal cu privirea, fără a-i da nicio atenţie celuilalt. Nu avu timp nici măcar să-i fie frică. Salameh ridică braţul şi pumnul o lovi cu toată forţa pe Cindy în ceafă. Apoi se repezi spre ea, prinzând-o de subsuori, înainte de a atinge podeaua. O târî până la baie, în timp ce şeful comandoului, punându-şi mănuşi, începu să cotrobăie în toată regula.

Salameh o întinse pe ciment, scoase de la brâu un pumnal cu lamă îngustă, aidoma cu cel folosit împotriva lui Malko şi se plasă în spatele ei. Îi strânse părul cu mâna stângă, îi dădu capul pe spate şi cu dreapta îi tăie gâtul ca unei oi.

Cindy scoase un gâlgâit slab, corpul îi tresări şi sângele ţâşni din cele două carotide. Salameh aruncă un prosop peste rana îngrozitoare şi puse pumnalul la loc după ce îl şterse de prosop. Ieşi din baie, închizând uşa după el. Cobori Hurayet îi aruncă o privire plină de ciudă.

— N-am găsit nimic, spuse el în persană. A dispărut şi pistolul.

La drept vorbind, nu se aştepta să găsească ceva. Execuţia lui Cindy Panufnik era o precauţie necesară, în eliminarea pistei care ducea la ei. După ce verificară să nu fie nimeni pe culoar, cei doi părăsiră

camera. Şeful comandoului luă cu el carnetul de adrese al tinerei, care conţinea mai multe numere de telefon prin care putea să-i contacteze.

*
* *

În momentul în care Malko ajungea în faţa uşii lui Cindy Panufnik, o cameristă o deschidea cu cheia ei pentru a face patul. Ea se retrase şi Malko intră. Dezordinea care domnea îl frapă imediat. Pulsul i se acceleră. Cheia camerei era pe măsuţa joasă. Bătu la uşa băii. Niciun răspuns. Când o împinse, simţi mirosul fad şi greţos de sânge, care îi dădu de ştire ce se petrecuse, înainte chiar de a descoperi corpul scăldat într-o baltă roşie.

Malko privi figura uimită a lui Cindy Panufnik. Cine era oare responsabil de acest masacru? Metoda utilizată excludea amestecul Mossadului. Ucigaşii săi foloseau doar arme de foc de calibru mic.

Îşi aduse aminte de agresiunea pe care Cindy Panufnik pretindea că o suferise, şi pe care o atribuia lui George Green. Era uşor de aflat dacă informatorul de la CIA era la bord în momentul crimei. În plus, ce motiv ar fi avut s-o omoare pe Cindy? Doar el fusese acela care îi indicase pista lui Malko… Nu mai rămâneau decât iranienii. Asta era într-adevăr metoda lor. Uciderea lui Cindy ar fi putut fi o răzbunare, sau mai sigur o măsură de prevedere.

Verifică întâi dacă dispăruse camerista, apoi ieşi din nou şi traversă hotelul.

Oare iranienii părăsiseră Tenerife sau se ascundeau pe undeva? După moartea lui Cindy, nu mai exista decât un singur mijloc de a descoperi motivul prezenţei lor pe insulă: trebuia să-i găsească şi să-i facă să vorbească, ţinând seama şi de faptul că încercaseră o dată să-l lichideze. Oare de ce?

Cu cât şederea sa pe insulă se prelungea, cu atât îşi punea mai multe semne de întrebare. Tot nu ştia cine îl ucisese pe Rupert Sheffield. Mossadul? Iranienii? MI6? Asasinarea brutală a lui Cindy dovedea că moartea miliardarului nu rezolvase problema. Urzit de echipa Mossadului, misterul îl ducea tot la *Discovery*.

Mintea lui Malko fierbea în timp ce se angaja pe drumul ce urca spre Darsena Pesquera. Singurul informator sigur pe care îl avea era

George Green. Trebuia să ia din nou legătura cu el, orice ar fi fost. Poate că avea să coboare de pe *Discovery* seara, la ora prevăzută a întâlnirii. Din nefericire, barul era gol. Malko se duse la cabina telefonică şi o sună pe Ann Langtry.

— Amicul dumneavoastră turc nu s-a îmbarcat pentru niciunul dintre zborurile indicate, anunţă ea. Se pare că se bronzează la Los Americas.

Malko îi mulţumi şi închise.

Sau iranienii aveau o infrastructură locală, sau se refugiaseră într-una din miile de camere ale hotelurilor goale în acest sezon. Pentru moment, n-avea nicio modalitate de a-i găsi.

Înciudat, se aşeză la o masă afară, încălzit de o rază palidă de soare, aşteptându-l pe George Green.

Trecu o oră şi nu zări pe nimeni, în afară de nişte marinari britanici gălăgioşi. Se hotărî să dea o raită pe la *Discovery*. Când se găsea la vreo douăzeci de metri de iaht, o brunetă apăru pe neaşteptate şi sări pe chei. Avea părul negru şi drept, un pulover larg şi jeanşi. Se îndepărtă pe jos. Când trecu prin faţa lui *Sundowner*, un tip brunet cu mutră de cal apăru pe puntea vasului Mossadului şi sări pe chei. Nepăsător, se luă după fata în jeanşi…

Peste câteva secunde, un taxi apăru şi opri în faţa barului. Bruneta se apropie, schimbă câteva vorbe cu şoferul şi se urcă. Malko de abia avu timp să ajungă la maşina sa. În timp ce întorcea, auzi o bătaie în geam. Surâzător, tipul brunet cu maxilarul proeminent îi făcea semn să coboare geamul.

Malko se execută.

— *Pardon, sir*, spuse el într-o engleză stricată, mergeţi cumva în oraş? Prietena mea nu m-a aşteptat, a plecat chiar acum cu taxiul…

Ce potriveală…

— Urcaţi, spuse Malko.

Peste câteva minute, ajunseră taxiul din urmă. Urcară pe Ramblas, unul după altul şi taxiul întoarse pe străduţa care ducea la *Mencey*, oprind în faţa intrării.

— Puteţi să mă lăsaţi aici, îi propuse pasagerul lui Malko.

— Şi eu merg la hotel, spuse acesta din urmă.

Brunetul urcă pe peronul unde dispăruse fata în jeanşi.

Malko parcă mai departe şi se luă după el, din ce în ce mai intrigat. Nu-şi văzu pasagerul în hol, din contră, după ce dădu o raită pe la bar şi prin saloane, o zări pe brunetă înghesuită într-o cabină telefonică din localul de telecomunicaţii.

Fără să ezite, intră şi el şi îi ceru telefonistei legătura cu Centrala din Londra. Cu coada ochiului supraveghea cealaltă cabină. Funcţionara notă numărul cerut chiar sub cel al brunetei. Malko n-avu timp să vorbească: bruneta terminase deja. Ieşiră în acelaşi timp din cabine şi ea îi aruncă o privire pătrunzătoare. Avea un oval frumos al feţei, nu era machiată şi avea pieptul proeminent.

Nu putea fi decât una dintre stewardesele de pe *Discovery*. După fizic, era Nadia Kowalski.

Ea plăti şi se îndepărtă, întorcându-se chiar în momentul în care Malko încerca să privească pe dos foaia pe care telefonista nota numerele comandate. Reuşi să descifreze numărul cerut: 91 202 9735 120. Era din Washington DC, capitala federală a SUA.

Malko o urmări, ajungând-o în momentul în care se urca într-unul dintre taxiurile care staţionau în faţa intrării.

Bruneta îl conduse direct la *Discovery*. Malko se opri şi coborî din maşină, dând nas în nas cu George Green, aplecat peste bastingajul punţii inferioare.

Informatorul de la CIA nu se clinti. Malko îl privi stăruitor, sperând să priceapă mesajul… Plecă, se opri în faţa bistroului şi se instală din nou la una dintre mesele de pe terasă.

*
* *

George Green sosi peste un sfert de oră, cu un aer furios, şi se aşeză lângă Malko.

— Nu trebuia să vă apropiaţi atât de vas, mormăi el. Căpitanul putea să vă repereze.

— O filam pe bruneta care a coborât din taxi. Nu e Nadia Kowalski?

— Ba da.

— Am găsit-o pe Cindy, îl anunţă Malko.

— Ce v-a spus?

— Nu mare lucru. A fost asasinată în această dimineaţă…

Îi povesti informatorului de la CIA ultimele evenimente.

Acesta rămase cu gura căscată la auzul prezenţei iranienilor.

— Iranieni! Nu i-am văzut niciodată prin împrejurimi.

— Nu sunt singuri, adăugă Malko. La plecare, Nadia Kowalski a fost urmărită de un agent al Mossadului.

Lui George îi căzu falca. Din nou, Malko fu nevoit să-i explice. Imediat, americanul explodă:

— Ei i-au făcut felul lui Rupert Sheffield! Ticăloşii ăştia ne detestă.

Malko îl linişti întrebând:

— Ce făcea Nadia în oraş?

— Îi telefona prietenului ei, spuse marinarul. Ceruse permisiunea căpitanului. Acesta nu vrea să existe comunicaţii particulare de pe vas. Acum ce facem?

— Încerc să-i găsesc pe aceşti iranieni, spuse Malko. S-ar putea apoi să am nevoie de dumneavoastră. Să ne vedem mâine dimineaţă aici, la aceeaşi oră.

— Sunt convocat la judecătorul spaniol, îl anunţă George Green. La capătul pământului, într-un cătun din sud, Granadilla, în munţi. Ne-am putea întâlni la cafeneaua din faţa Palatului de Justiţie. E mai ferit decât aici, mai ales dacă *Schlomos (Evreii)* sunt în apropiere. Cam pe la patru.

— În regulă, ne vedem la Granadilla, acceptă Malko.

Se despărţiră imediat.

Urcând în maşină, Malko fu orbit de o rază de soare care se reflecta în ceva care, la început, părea o oglindă de pe puntea lui *Sundowner*. Într-o fracţiune de secundă realiză că era vorba de un binoclu aflat în mâna unuia dintre israelieni.

*

* *

Aflat în cameră, Malko primi un mesaj strecurat pe sub uşă. Câteva cuvinte în engleză: *Sunteţi aşteptat la bar*.

Putea fi de la Ann Langtry sau o capcană. Coborî, după ce puse pistolul lui Cindy la brâu. Era destulă lume în barul în formă de L. Făcu un tur, fără să vadă pe cineva cunoscut. Într-un sfârşit, se instală

pe un scaun jos din faţa barului, observând lumea. Mulţi spanioli. Barul de la *Mencey* era un loc „şic” în Santa Cruz.

Mai toate femeile purtau un soi de pantaloni de schi, mulaţi pe fese, ceea ce dădea barului un aer insolit de staţiune de sporturi de iarnă, în mijlocul Oceanului Atlantic.

Cine ar fi fost doritor să-l întâlnească? Încă se mai întreba, în momentul în care o femeie de patruzeci de ani, îmbrăcată cu un taior închis la culoare, cu ciorapi negri şi încheieturile pline de brăţări, îşi făcu apariţia. Îşi roti privirea prin salon şi veni spre el cu un aer hotărât, ca şi când l-ar fi cunoscut de o viaţă.

El se ridică instinctiv şi ea îi întinse mâna, înainte de a se aşeza.

— Puteţi să-mi comandaţi un Cointreau cu trei cuburi de gheaţă, ceru ea, fără preambul, cu o voce bine timbrată.

Avea un accent nedefinit.

— Cine sunteţi? întrebă Malko.

Necunoscuta făcu un gest nonşalant, zornăindu-şi brăţările.

— Spuneţi-mi Sarah. N-are mare importanţă.

Sarah. Un prenume evreiesc… Malko dădu comanda chelnerului, apoi se întoarse spre necunoscută.

— Ce doriţi?

— Ai voştri l-au eliminat pe Rupert Sheffield, spuse ea cu o voce joasă. Nu s-au mulţumit să-l ucidă. Au furat documentele pe care i le dădusem seara, în ajun. Acestea sunt de o confidenţialitate extremă şi ar putea să facă rău unui stat care ne-a acordat încredere, în cazul în care ar fi făcute publice. Le vrem.

— Lucraţi pentru Israel?

— Da.

— Cealaltă ţară este Iranul?

— Da.

La fel ca şi americanii, ayatolahii nu ţineau nici ei să iasă la lumină dedesubturile afacerii Irangate.

Malko o cercetă pe Sarah cu şi mai multă atenţie.

— Ştiţi, deci, cine sunt?

Sarah spuse zâmbind amuzată:

— Lucraţi pentru la CIA. Vă numiţi Malko Linge şi sunteţi un renumit şef de misiune.

— De acord, spuse Malko, dar nu am nimic de-a face cu moartea lui Rupert Sheffield şi nici cu aceste documente.

Sarah ridică uşor din umeri şi se aplecă peste masă, surâzând ironic.

— Domnule Linge, ştiu că nu l-aţi ucis pe domnul Sheffield. Mai ştiu că aţi venit la Tenerife să recuperaţi documentele furate de echipa dumneavoastră. Le vrem.

Malko era stupefiat de atâta obrăznicie.

— Vă pregătiţi să torpilaţi administraţia Bush cu ajutorul acestor documente, remarcă el. Chiar dacă le-aş avea, nu vi le-aş da. Dacă începeţi din nou…

— Nu o vom face, promise israeliana. N-o puteam face decât cu ajutorul lui Rupert Sheffield. Nu vrem însă să le folosiţi împotriva iranienilor. Consecinţele ar fi extrem de grave.

— De ce şefii dumneavoastră n-au spus asta responsabililor americani? obiectă Malko. La acest nivel trebuia tratat.

Sarah clătină din cap.

— Nu, spuse ea ferm. Dacă aceste documente pleacă din Tenerife, nu le vom mai găsi niciodată. Vă cerem să ni le înapoiaţi.

Malko sondă privirea impasibilă.

— Chiar dacă le-aş avea şi aş vrea să vi le dau, observă el, nu este de competenţa mea.

Israeliana îi aruncă o privire plină de venin.

— Ştim asta. Am hotărât, din acest motiv să vă susţinem. Aveţi trei zile ca să ne aduceţi documentele pe care Serviciul nostru le-a transmis lui Rupert Sheffield.

— Şi dacă nu fac nimic?

Malko încerca o furie amestecată cu stupefacţie.

— Le veţi plăti, spuse ea. La cel mai ridicat preţ posibil.

Altfel spus, cu viaţa. Plin de furie, Malko o măsură din cap până în picioare:

— E de ajuns ca, după ce ies de aici, să sun la Langley şi să raportez această discuţie, pentru a crea o problemă serioasă, spuse el. În principiu, suntem aliaţi.

— Sunteţi foarte naiv, domnule Linge, spuse Sarah. Este evident că în acest caz vom susţine că n-a fost niciodată vorba de aşa ceva. Şi nu-

mi spuneţi că *nu puteţi*, când vă referiţi la şefii dumneavoastră. Am fi putut foarte bine să găsim aceste documente înaintea dumneavoastră. De altfel, sper, pentru binele dumneavoastră, că nu v-aţi lăudat în faţa celor care v-au trimis că le-aţi avea. Aţi fi pus într-o postură foarte dificilă.

După ce îşi termină paharul de Cointreau cu gheaţă, ea se ridică.

Malko o privea visător. Israelienii negaseră întotdeauna oficial că îşi loviseră duşmanii în acţiuni antiteroriste.

Cu toate acestea, Mossadul avea o ramură ultrasecretă, *Kidon*, care nu era formată decât din trei echipe a câte doisprezece oameni. Aceştia străbăteau lumea, împărţiţi în *metsadas*, eliminând duşmanii Israelului. Femeia care îl abordase pe Malko trebuie să fi fost un *sayan* adică un agent „adormit”, obligatoriu evreu, căruia i se încredinţau misiuni de legătură.

Sarah adăugă cu o voce liniştită.

— Ne este, desigur, dificil să vă împiedicăm să părăsiţi Tenerife. Ştiţi însă că Israelul are braţul lung. Bună seara, domnule Linge.

Ieşi din bar, pierzându-se în mulţimea din hol. Malko se aşeză din nou. Votca avea un gust amar. Fără voia lui, se găsea într-o încurcătură incredibilă.

Probabil că Mossadul dorea cu adevărat aceste documente, dacă încerca să-l şantajeze. După discuţia cu Sarah, prezenţa iranienilor era şi mai explicabilă: nu aveau încredere totală în israelieni. Aici mai era un mister: iranienii sosiseră în Tenerife înainte de moartea lui Rupert Sheffield. Aveau deci o altă motivaţie pentru recuperarea acestor documente incendiare.

Termină paharul şi urcă la el în cameră. John Fairwell, şeful Centralei CIA la Londra era încă la birou. Malko îi explică situaţia în amănunt, pentru că nu putea face altfel. Americanul izbucni.

— Israelienii sunt nebuni! Sau foarte puternici!

— De ce?

— Ştim sigur că Rupert Sheffield se pregătea să le refuze cererea.

— De ce sunteţi aşa de sigur?

— Am înregistrat o convorbire care a avut loc la Londra, înainte de plecarea spre Gibraltar, cu un reprezentant al Companiei. Cerea o sumă enormă ca să nu depună mărturie şi noi am acceptat.

— Credeam că are mai multe miliarde de dolari.

— Avea şi miliarde de datorii, iar situaţia sa financiară părea critică în ultima vreme.

— Aş putea intra în posesia acestor înregistrări?

— Imposibil. Nici eu n-am acces.

Malko simţi cum îi sare ţandăra.

— Ţineţi seama că e viaţa mea în joc.

— Mossadul se joacă, afirmă şeful Centralei de la Londra. Trebuie să intraţi în acest joc. Aceste documente trebuie să fie undeva. Rupert Sheffield nu le-a putut înghiţi înainte de a muri. Spuneţi-le Nadiei Kowalski şi lui George Green să caute peste tot pe *Discovery*.

Închise, lăsându-l pe Malko furios şi perplex. Afacerea era în întregime bizară. Întâi, era aproape sigur că Cindy Panufnik n-avea niciun amestec în moartea miliardarului. Israelienii nici atât. Iar iranienii şi mai puţin. Acest lucru restrângea posibilităţile. Dacă Rupert Sheffield fusese asasinat de o femeie, rămâneau două posibilităţi: Nadia Kowalski şi cealaltă stewardesă de pe *Discovery*, Mary Callaghan. Luă din nou telefonul şi formă numărul pe care îl ceruse Nadia la Washington. O voce anostă de centralistă anunţă imediat:

— Aici Pentagonul, cu cine doriţi?

Malko închise din ce în ce mai uimit. De ce telefonase Nadia Kowalski la Pentagon? Trebuia să-i ceară lămuriri în această privinţă.

Încercă să facă bilanţul, care nu era prea strălucit. Tot n-avea idee despre identitatea celor care îl lichidaseră pe Rupert Sheffield. Documentele pe care era însărcinat să le găsească dispăruseră, şi două echipe de ucigaşi erau pe urmele lui: iranienii şi Mossadul. Acesta era cel mai de temut. Îi mai rămâneau trei zile ca să dezlege o enigmă a cărei cheie nu o avea. Dacă nu, risca soarta celor condamnaţi de Ierusalim: opt gloanţe în corp şi unul în cap.

Capitolul IX

George Green sări pe cheiul Darsena Pesquera, privi în jur şi se îndreptă spre maşina pe care o închiriase, un Fiat 1500. Judecătorul

spaniol îl convocase pentru ora 14 la Granadilla, un sat pierdut în munte, în sudul insulei. O bizarerie administrativă aşezase acolo Palatul de Justiţie de care ţinea afacerea Sheffield. Americanul dădu să urce în maşină, dar zări doi bărbaţi care se îndreptau spre el. Îmbrăcaţi în ţinută de jogging, păreau aidoma tuturor navigatorilor din jur. Unul dintre ei, îndesat, cu pielea închisă la culoare şi cu maxilarul ieşit în afară, îl întrebă, surâzând a scuză:

— Ne-aţi putea da o mână de ajutor? Suntem de pe velierul de acolo, *Sundowner*, şi avem o problemă cu motorul auxiliar. Nu reuşim să-l ridicăm doar noi doi. Nu durează mai mult de cinci minute.

George Green se pregătea să accepte, dar îşi aduse aminte de ce-i spusese şeful misiunii trimis la Londra. *Sundowner* aparţinea Mossadului…

— Îmi pare rău, n-am timp, bombăni el.

Deschise portiera şi se pregăti să se urce în maşină. În aceeaşi clipă, cel care îl abordase îl apucă de braţul drept. Cu o forţă nebănuită i-l răsuci la spate! Celălalt se pregătea să facă la fel cu braţul stâng, când George Green îi dădu o lovitură formidabilă cu capul, zdrobindu-i cartilagiile nasului, aproape ucigându-l. Primul nu era în stare să facă faţă singur fostului comandant al Forţelor Speciale, care reuşi să scape. Văzând strălucirea unui cuţit în mâna agresorului, făcu un salt înapoi, spre digul care înconjura bazinul. Mai multe scări de fier permiteau accesul spre un drum de pază. George Green se repezi spre prima şi o escaladă ca o maimuţă.

Cel pe care îl lovise cu capul se ridică, cu faţa plină de sânge, şi urcă pe scară în spatele lui. Ajuns sus, George Green se întoarse, se ghemui, şi cu un efort supraomenesc, apucă scara şi o aruncă în gol. Structura metalică grea basculă şi căzu pe chei, strivindu-l sub greutatea ei pe cel care era agăţat de ea. Tovarăşul lui se grăbi să-l scoată de sub ea, lăsându-i lui George Green timpul necesar să sară de pe dig puţin mai departe şi să ajungă la maşină. Demară în trombă şi, când luă curba, îl văzu pe cel care îl abordase sărind într-un Escort verde, împreună cu un al treilea şi pornind în urmărirea lui.

Americanul urcă dealul, apăsând acceleraţia la maximum. La dreapta, spre San Andres, era o fundătură. O luă spre Santa Cruz, trecând peste stopuri, într-un cor de claxoane. Cu toate acestea,

Escortul verde reuşi să se apropie. George Green o luă pe bulevardul care urca spre autostrada del Norte. Cealaltă maşină câştiga teren. Îngrozit, se înfundă într-un labirint de drumuri care duceau în toate direcţiile.

Fără să-şi dea seama, trecu pe sub autostradă, pe un drum îngust care şerpuia de-a lungul masivului muntos ce ocupa întreg centrul insulei. Doar două benzi, numai viraje şi gropi ca pe o pistă africană.

Neridicându-şi ochii din oglinda retrovizoare, veteranul Forţelor Speciale conducea cât putea de repede.

Începu să se relaxeze, dar zări botul verde al Escortului ieşind dintr-un viraj. George Green trase o înjurătură cumplită şi schimbă brusc direcţia, ceea ce îl făcu aproape să iasă în decor. Redresă Fiatul şi acceleră la maximum. Uşor, uşor, peisajul începea să se schimbe. Muntele pe care păşeau vite lăsa locul unei păduri dese de brazi imenşi şi drepţi ca nişte stâlpi de telegraf, iar panta devenea din ce în ce mai abruptă. George Green trecu prin faţa unei tăbliţe care indica deja 1.600 de metri.

Nu asta îl împiedica să respire…

Reuşea doar să menţină distanţa între el şi Escort, nimic mai mult. Nu mai putea folosi alte trucuri: nicio răspântie, doar câteva drumuri forestiere.

— Ticăloşii! murmură el.

Nu era înarmat, iar cei care îl urmăreau erau hotărâţi să-l ucidă. Îşi blestemă imprudenţa. În timp ce strângea volanul, se întrebă unde avea să-l ducă drumul. Era afundat în munte, probabil la mai mult de două mii de metri altitudine. Nu mai vedea restul insulei, ascunsă de o pătură groasă de nori, în care se scufunda. Intrase complet în ceaţă.

Circulaţia era slabă şi nu se zărea niciun poliţist. Netulburat, Escortul nu-l slăbea. Ieşi brusc deasupra norilor, scăldat într-un soare strălucitor. Pe partea dreaptă a drumului era o vale adâncă, ascunsă de marea de nori, pe care şi-ar fi dorit să poată merge…

Peisajul se schimbă din nou, brazii lăsând locul unui decor sălbatic cu roci negre şi colţuroase. Nicio urmă de vegetaţie. Zona era aidoma suprafeţei lunare din Arizona şi din Pinatubo. În depărtare se zărea vulcanul Pico de Teide, înalt de 3.178 metri, mândria insulei Tenerife. Speranţa îi reveni. Mergând în continuare, avea să coboare la

Granadilla şi se putea refugia în Palatul de Justiţie. La ieşire, şeful misiunii avea să fie acolo, ca să-l protejeze.

Priveliştea era minunată, dar americanului nu-i ardea de privit. Era o altă imagine a insulei, sălbatică, frumoasă, şi puţin populată, cu doar câţiva turişti uimiţi de peisajul aspru… Deodată, Fordul Escort, profitând de o pantă, acceleră şi îl depăşi. Cu dinţii încleştaţi, George Green luptă câteva sute de metri, în timp ce celălalt şofer încerca să-l arunce în prăpastie. Maşina care venea din faţă puse capăt duelului…

Drumul mai bun îi permise să accelereze. Trecea acum prin fostul crater al vulcanului Las Cañadias, cu o lăţime de şaisprezece kilometri. O frumuseţe. În depărtare, se zăreau pantele pietroase ale lui Teide. George Green văzu un panou pe care scria Granadilla, 30 de kilometri.

Escortul verde îl urma în continuare, la distanţă de o maşină. Panta se îndulci şi americanul se pregăti să ia un viraj. Simţi deodată ceva ciudat la direcţie.

— *Shit! Shit! Shit!* urlă el.

Avea pană.

Încercă să se oprească, reuşind să nu piardă controlul maşinii. Zări deodată un service şi instinctiv coti spre dreapta, oprindu-se în faţa pompelor de carburant. Staţia era închisă. Escortul era la doar o sută de metri.

Ţâşni din maşină, luând-o spre răspântia de unde începea drumul care ducea la staţia de teleferic. Un autobuz mare încerca cu greu să ia virajul, mergând încet. George Green alergă în urma lui, căţărându-se pe scară ca să ajungă pe capotă. Pentru moment, era salvat.

*

* *

Staţia de plecare a telefericului era plină de o mulţime veselă ca la o petrecere. Turiştii coborâţi din autobuzele enorme se împărţeau între restaurant şi vânzătorii de dantele şi de suveniruri. George Green crezu mai întâi că putea să se amestece în mulţime, ca să-i deruteze pe urmăritori, dar realiză că se afla într-o fundătură… Pantele abrupte ale muntelui începeau chiar de pe esplanadă. Nu exista niciun drum de scăpare, în afara cabinei telefericului.

Escortul tocmai se oprise în faţa clădirii, pe spaţiul verde, minuscul faţă de autobuzele enorme. George Green pătrunse în clădire, luă un bilet din goană şi se amestecă printre turiştii care aşteptau cabina următoare. Datorită staturii sale masive ceilalţi nu comentară şi reuşi să se integreze primului grup. Se întoarse: de această dată reuşise să ia avans…

Balansul cabinei, care urca de-a lungul pantei pietroase, nu reuşi să-l liniştească. Era ameţit. Dedesubt, nu erau decât valurile de lavă pietrificată, fără pic de vegetaţie… Singurul drum de întoarcere era cu telefericul. Adversarii aveau să-l aştepte jos, să-l prindă şi să-l ucidă fără probleme: nu era nici picior de poliţist… În jurul lui, turiştii se fotografiau, râdeau, admirau spectacolul, toţi îmbrăcaţi în haine groase. Numai în bluzonul de pânză, începu să tremure. La sosire, păşi pe solul îngheţat, simţindu-se ca un peşte pe uscat. Îi lipsea aerul. Privi panoul care indica altitudinea: 3.407 metri. Luat de ameţeală, fu nevoit să se aşeze pe o bancă afară. Inima bătea să-i spargă pieptul. În ciuda soarelui strălucitor, era un frig cumplit. Oamenii treceau prin faţa lui, urcând poteca spre craterul, aflat la 300 de metri mai sus. Îi fusese de ajuns urcuşul şi n-avea decât o idee în minte: să scape de urmăritori.

Privi în jur, clănţănind din dinţi, reprimându-şi dorinţa de a lua, telefericul. Fără ieşire din situaţia în care se afla, se îndreptă spre crater, pe poteca cu pietre negre: nu făcu decât câţiva paşi, fiind nevoit să se oprească din cauza ameţelii.

Mersul îi era şovăitor, atunci când porni din nou: altitudinea îi făcea rău. După o sută de metri, se opri. Pe partea aceea, muntele era mai puţin abrupt şi terenul mai lin. Ca un avantaj în plus, acest versant era ascuns vederii celor din staţia de jos a telefericului. Părăsi poteca şi o luă pe cărarea croită de călătorii curajoşi…

La o mie cinci sute de metri mai jos, aceasta se pierdea într-o pădure de brazi. În spatele ei, George Green zări panglica de asfalt a drumului care ducea la Los Gigantes, în vestul insulei, cam la şase kilometri de locul unde se afla. Dacă ajungea acolo, ar fi găsit o maşină care să-l ia. Totul era să scape de israelieni. Strângând din dinţi, tremurând fără încetare, cu răsuflarea tăiată şi punctuleţe luminoase în faţa ochilor, începu coborârea.

*

* *

Gil Rabitz luă binoclul de la ochi. Urmărea de zece minute silueta minusculă care se căţăra ca o furnică pe versantul muntelui. Se întoarse spre tovarăşul lui, Arik Kauly, şi spuse liniştit în ebraică.

— Acum o să fie uşor.

Arik Kauly dădu aprobator din cap. Cei doi făceau parte din *Kidon*. Un grup extrem de secret, care nu apărea pe nicio organigramă. *Kidon* era însărcinat cu misiuni secrete în străinătate, care constau în eliminarea fizică a adversarilor Israelului, a teroriştilor arabi, împuşcându-i oriunde se aflau… Decizia de a activa *Kidon*-ul era întotdeauna luată la cel mai înalt nivel, în reuniunile restrânse de Cabinet.

Gil Rabitz avea treizeci şi patru de ani, era căsătorit, avea un copil, ştia să navigheze, să piloteze un elicopter, un avion, avea brevet de paraşutist şi era expert în mai multe tehnici de apărare. Fusese supus unui antrenament draconic, iar familia sa nu ştia unde se află. Nu discuta ordinele, ştiind doar că lucrează pentru ţara sa, că nu existau recompense oficiale, că-şi risca viaţa, dar dacă era luat prizonier într-o ţară ostilă, întreaga forţă a Mossadului se punea în mişcare pentru a-l salva.

— Să sperăm că Eiten nu e rănit prea tare, spuse cu tristeţe Gil Rabitz.

Eiten Riff era israelianul strivit de scara metalică. Douăzeci şi şase de ani. Celibatar, evreu născut în Israel, pasionat de vioară. Ca şef al comandoului, Gil Rabitz răspundea de oamenii săi.

— Cred că are nasul, clavicula şi coastele fracturate, spuse Arik Kauly.

Cei doi urmăriră în tăcere şi cu ochiul liber silueta lui George Green, care se deplasa cu încetineală pe versantul muntelui. Nici măcar nu-l urau pe cel care le rănise camaradul. Era un adversar şi atâta tot. O persoană desemnată de Tel Aviv. Întâi să fie supravegheată şi apoi să fie reţinută, deşi procedura din urmă era rar folosită, atunci când nu era prevăzută o exfiltrare, aşa ca în cazul de faţă.

— Nu crezi că Gidon ne pune să facem o prostie? întrebă deodată Arik Kauly.

Gidon Naftaly era „controlorul” misiunii, instalat într-o sală specială, la etajul al paisprezecelea al Cartierului General al Mossadului din Tel Aviv. De acolo, erau expediate mesajele cifrate, pe o lungime de undă stabilită în prealabil, toate începând cu *This is for Charlie*. „Charlie” fiind numele comandoului lor, care plecase deja din Israel de două luni, şi navigase şase săptămâni.

Gidon Naftaly le explicase în amănunt misiunea. Întâi trebuia să-i dea lui Rupert Sheffield anumite documente într-un plic sigilat, lucru pe care îl făcuseră. Apoi să-l protejeze de posibilele acţiuni ale agenţilor din alte servicii. Mossadul ştia că CIA avea la bordul lui Discovery unul sau mai mulţi agenţi. Or, la cererea Israelului, Rupert Sheffield se pregătea să joace o festă americanilor… Gil Rabitz era măcinat de gânduri negre. Această parte a misiunii fusese un eşec. Rupert Sheffield era mort.

Trebuia răzbunat şi mai ales găsite documentele, dacă mai era posibil. De la sosirea sa, *Discovery* era obiectul unei supravegheri continue din partea comandoului israelian. Niciun membru al echipajului nu expediase nimic prin poştă, înseamnă că preţiosul plic se afla încă la bord.

Sosirea unui nou agent al CIA, bine cunoscut de Mossad, întărise convingerile israelienilor. După discuţia lui „Sarah” cu Malko, Gil Rabitz sunase la un număr inofensiv din Montreal. Era chiar telefonul din „silent room”-ul lui Gidon Naftaly. Instrucţiunile acestuia fuseseră simple: George Green trebuia reţinut şi forţat să vorbească. Era o metodă mai sigură decât şantajul exercitat asupra şefului misiunii.

Într-o ţară ca Tenerife, însă, nu era ceva evident. Cu toate acestea, Gil Rabitz nu făcuse nicio obiecţie. Oamenii din Kidon erau obişnuiţi să reuşească în misiuni imposibile.

Gil Rabitz surâse ironic, bătându-şi camaradul pe umăr.

— Ştii bine că, prin definiţie, Gidon nu poate face prostii! Altfel, l-ar trăsni Dumnezeu.

Făcuse aluzie la fanatismul religios al „controlului”, evreu practicant, care respecta în cel mai mic detaliu legile înscrise în Tora.

— Crezi că avem timp să mâncăm ceva? întrebă neliniştit Arik

Kauly. Mor de foame.

Gil Rabitz se uită repede la ceasul Seiko, făcând socoteala distanţei parcurse de american.

— În regulă. Mai avem aproape o oră.

Urcară în maşina parcată pe drumul ce ducea la Los Gigantes, la poalele versantului vestic al vulcanului Teide şi întoarseră. Depăşind staţia de benzină abandonată, constatară că maşina americanului era tot acolo. Excelent pentru a încurca pistele. Gil Rabitz aşteptă în Escort, în timp ce Arik Kauly se duse după nişte napolitane unse din belşug cu dulceaţă. Mâncară în tăcere, apoi coborâră fără grabă spre locul de unde îl ţineau sub observaţie pe George Green.

Găsiră cu uşurinţă un luminiş mai jos de şosea şi ascunseră maşina. În portbagaj se afla un material sofisticat cu care se echipară. Locul era foarte liniştit, toţi turiştii folosind celălalt drum ca să coboare spre Granadilla şi spre autostradă. Pregătirile fiind făcute, Arik Kauly se instală pe un scaun lăsat pe spate, cu portierele deschise, scăldat de soarele arzător, în timp ce Gil Rabitz se afunda în pădurea de brazi. Având aparate de radio-emisie puternice, cei doi puteau foarte uşor să comunice permanent.

*

* *

George Green n-ar fi crezut că era aşa de greu să coboare o pantă! La fiecare pas avea impresia că inima îi sărea din piept. După fiecare zece metri era obligat să facă popas. La Fort Braggs, nu fusese antrenat pentru alpinism… Pe măsură ce înainta, păduricea de brazi de sub el părea că se îndepărtează ca un miraj, pietrele rostogolindu-se sub tălpi. Pentru George Green, liziera pădurii reprezenta sfârşitul calvarului. După pădure urma drumul, deci era salvat.

Îl dureau picioarele îngrozitor. Blestemă CIA şi pe funcţionarii ei. La început, misiunea părea uşoară şi agreabilă: se îmbarca pe un iaht de lux ca să-l spioneze pe proprietar. În plus, „partenera” sa era o fată drăguţă, cu care se putea culca din când în când la prova lui *Discovery*, care îi aprecia musculatura. Totul pentru două mii patru sute de dolari pe lună, plus salariul de membru al echipajului. După şase luni de slujbă, putea trăi doi ani fără să muncească în cabana lui din

îndepărtatul Arkansas.

După încă trei paşi, se lovi de primul brad, cu gura căscată ca un peşte pe uscat.

Tâmplele i se zbăteau şi plămânii se umpleau cu aviditate de aer

Se afla încă la 2.500 de metri şi organismul îi aducea aminte de asta. Fu tentat să se prăbuşească şi să adoarmă la soare. Un zgomot de motor îl scoase din toropeală: o maşină trecea pe drum, undeva mai jos. Asta îi dădu puteri şi porni din nou la drum, lovindu-se de copaci. Peste zece minute, zări panglica de asfalt.

În acel moment auzi o piatră rostogolindu-se în urma lui. Se întoarse şi inima îi sări din loc. Cineva îl urmărea. Era cel care îl abordase pe chei cu două ore mai devreme. Avea un pistol cu amortizor.

Încremenit, George Green rămase pe loc. Israelianul venea spre el cu arma aţintită şi îi spuse în engleză:

— Nu încercaţi să mă atacaţi sau să fugiţi, pentru că voi fi obligat să vă zdrobesc un genunchi şi e foarte dureros.

Ştiind din proprie experienţă despre ce era vorba, George Green nu se îndoi că spunea adevărul. Ezită, însă din duelul privirilor, înţelese că interlocutorul său nu glumea… Înghiţi în sec şi făcu timid un pas înainte.

— Coborâţi până la drum, ordonă Gil Rabitz, cu voce liniştită. Nu fugiţi.

Vorbea ca un profesor de gimnastică. George Green se urni, cu gura uscată. Din spate, îl auzi pe răpitor vorbind într-o limbă de neînţeles, într-un aparat de radio-emisie. Se auzi apoi un zgomot de motor, iar când ajunse la asfalt, Escortul verde apăru şi se opri în faţa lui.

Îndrumătorul său îl depăşi şi îi ordonă, fără să lase arma:

— Urcaţi în spate.

George Green se supuse. Rabitz se aşeză imediat lângă el, punându-i arma în coastă. Maşina porni şi israelianul preciză:

— N-avem intenţia să vă ucidem, dar dacă încercaţi să fugiţi, vom fi obligaţi să o facem.

— Unde mergem? întrebă George Green.

— Veţi vedea.

— Ce vreţi de la mine?

— Documentele pe care i le-am dat lui Rupert Sheffield.

— Dar nu ştiu unde sunt, protestă americanul, nici măcar n-am auzit de ele.

Gil Rabitz îl privi cu ironie.

— N-aţi „împânzit” cabina lui Rupert Sheffield? Probabil că aţi obţinut informaţii interesante, nu-i aşa?

George Green nu răspunse. Trebuia să câştige timp. Se întreba unde aveau să-l ducă răpitorii. Vasul lor era minuscul. Doar dacă n-aveau vreo ascunzătoare undeva pe insulă… Încercă să se calmeze. Atâta timp cât era viu, mai avea speranţe.

Totul era să afle cât timp mai avea la dispoziţie. Se gândi atunci la şeful misiunii trimis de CIA. Dacă va vedea că George Green nu vine la întâlnirea din Granadilla, avea să-şi dea seama că i se întâmplase ceva. George Green avea mai multă încredere în el decât în poliţia spaniolă. Să dea Domnul să se gândească la israelieni.

Capitolul X

Ceasul era cinci fără cinci. Din clipa în care intrase, dintr-un tonomat aflat în spatele lui Malko, melodia cântată de Julio Iglesias se auzea foarte tare. Băuse trei cafele. Nici urmă de George Green. Pentru a suta oară îşi părăsi locul şi se duse în faţa Palatului de Justiţie, o clădire mică şi roşie din piatră cu două etaje, diferită de casele netencuite de pe bulevardul Isaac de Vega. Nu se zărea nici ţipenie de om şi nicio maşină nu era oprită în faţă. Se întoarse la bar, iar ospătarul îl privi cu suspiciune.

— La ce oră se închide Palatul de Justiţie? întrebă el.

— *A las quatro de la tarde, señor (La patru după-amiază, domnule)*, răspunse barmanul.

Asta însemna că George Green n-avea să mai apară.

Malko plăti şi se urcă în maşină. Drumul sinuos până la autostradă dură o jumătate de oră. Când ajunse pe cheiul Darsena Pesquera, aproape se înnoptase. În faţa iahtului *Discovery*, slab luminat şi pustiu, nu se vedea nicio maşină. Malko aşteptă vreo zece minute şi apoi plecă. De pe *Sundowner* se zărea lumina filtrată de hublouri. Malko era

în continuare neliniştit. Această dispariţie nu mirosea a bine.

Se întoarse la *Mencey* şi mâncă în silă un sandvici la bar.

Încă nelămurit de situaţie, se urcă în maşină şi se întoarse la Darsena Pesquera. În faţa lui *Discovery* nu era nici urmă de maşină. Luminile de pe *Sundowner* se stinseseră. Prin mintea lui Malko trecu fulgerător o idee: israelienii îl răpiseră pe George Green!

Din ce în ce mai neliniştit, făcu cale întoarsă spre *Mencey*. Acum obiectivul prioritar era recuperarea informatorului de la CIA.

*
* *

Fu trezit de soneria telefonului. O voce necunoscută de femeie îi spuse doar atât:

— Puteţi coborî la bar?

Peste douăzeci de minute intra în barul mare lambrisat în mahon, pustiu la acea oră matinală. Nadia Kowalski, cu o cafea în faţă, era singura persoană din salon. Avea părul strâns, iar machiajul discret îi punea în valoare ochii verzi şi migdalaţi. Purta un pulover roz bine lucrat şi o fustă dreaptă. Arăta foarte bine. Malko fu frapat de duritatea privirii ca smaraldul şi de buzele palide.

— George a dispărut, îl anunţă ea fără altă introducere.

Temerile lui Malko se confirmau… Judecând după ameninţările sayan-ului din Mossad la adresa CIA, lucrurile erau clare.

— Mă temeam de asta, spuse el. Trebuia să ne întâlnim ieri la Granadilla.

— A plecat ieri la ora unu, explică ea. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni. Azi-dimineaţă judecătorul a telefonat pe vas. N-a venit la convocare. Poliţia ne-a avertizat că maşina a fost găsită în pană, în apropierea vulcanului Teide.

— Şi el?

— Nicio urmă. Cercetările continuă. Cei pe care i-am întrebat pe chei azi-dimineaţă spun că s-a certat înainte de plecare cu mai mulţi bărbaţi. Nimeni n-a dat importanţă, pentru că este un lucru obişnuit. Ce aveţi de gând să faceţi? George mi-a spus că sunteţi responsabilul acestei misiuni.

— După părerea mea, spuse el, nu este mort. A fost răpit de cei din

Mossad. Fie să-l facă să vorbească, fie să-l folosească drept monedă de schimb. Voi încerca să găsesc ascunzătoarea.

Nadia Kowalski îl privea încruntată şi neliniştită.

— Eu ce am de făcut? întrebă ea.

— Pentru moment, mi-e teamă că nimic, spuse Malko. Căpitanul ce spune?

— E furios. Crede că George s-a ascuns pe undeva şi că trebuie să apară. Ar fi foarte bine, dar era puţin probabil să fie aşa.

— Mă bucur că v-am întâlnit în sfârşit, spuse Malko. V-am zărit prin hotel. Am fost la cabina telefonică aproape în acelaşi timp.

Nadia surâse uşor.

— Adevărat, îi telefonam logodnicului meu. Căpitanul nu ne permite să folosim legătura prin satelit de pe *Discovery*, de parcă Rupert Sheffield nu şi-ar fi putut permite o asemenea cheltuială.

Stinse ţigara, pregătindu-se să plece. Malko o opri cu un gest.

— E adevărat că eraţi însărcinată cu recuperarea casetelor din aparatul ascuns în cabina lui Rupert Sheffield?

— Da.

— George Green mi-a spus că ultima n-a fost recuperată, îi cerusem să vă încredinţeze dumneavoastră această sarcină. Aţi rezolvat-o?

— Nu. Imediat după crimă, i-am telefonat „controlorului” meu la New York. M-a sfătuit să stau liniştită, ca să nu atrag atenţia asupra mea. Spaniolii ar fi putut interpreta greşit, dacă s-ar fi aflat că lucrez pentru Companie.

— Cum se prezintă situaţia astăzi? întrebă Malko.

— Căpitanul a încuiat uşa cabinei şi a interzis accesul.

— Aveţi o cheie de rezervă?

— Am şperaclul care deschide toate uşile.

— Această casetă trebuie recuperată, insistă Malko, poate conţine informaţii vitale.

Fără să răspundă, Nadia Kowalski lăsă capul în jos, vădit neîncrezătoare… Privirea pe care i-o aruncă lui Malko părea fără viaţă.

— E riscant, spuse ea. Mişună diverşi inşi pe culoare şi mai e şi sistemul de supraveghere video. Dacă mă prind…

— Vă acopăr.

Răceala din vocea lui o făcu să se încordeze.

— Poate, admise ea, dar am ordine precise de la şeful meu. Dacă iese prost, eu îmi pierd slujba, nu dumneavoastră.

— Ascultă, Nadia, spuse Malko, eu sunt şeful misiunii, şi ăsta este un ordin.

— Foarte bine, spuse ea, înfrânându-şi dorinţa de a-l trimite la plimbare. O fac, dacă mergeţi cu mine!

Fu rândul lui Malko să fie surprins. Ea îi înfruntă privirea.

— Adică?

— Cinăm foarte devreme, explică ea. Apoi căpitanul se încuie în cabină şi echipajul merge la culcare. Astă-seară sunt de cart de la miezul nopţii până la ora patru dimineaţa. Ne vom întâlni puţin după miezul nopţii, astfel că, dacă apare vreo problemă, responsabilitatea va fi a *dumneavoastră*.

— De acord, spuse Malko, întrezărind un avantaj suplimentar.

— Autorităţile spaniole au luat ceva din cabina lui Sheffield?

— Nu, eram acolo.

— Nici căpitanul n-a luat nimic?

— Nici el.

— Înseamnă că faimoasele documente israeliene mai erau încă în cabina miliardarului.

— Aşteptaţi-mă astă-seară pe dig, în întuneric. Am să vă fac semn cu o lanternă, continuă Nadia vădit uşurată de soluţia adoptată. Acum trebuie să mă întorc pe vas. Ne vedem diseară.

— Mă voi ocupa de George, promise Malko.

*

* *

Cheiul Darsena Pesquera era pustiu. Ascuns în umbra digului, Malko aştepta răbdător de douăzeci de minute, observând cum animaţia se risipea încet, încet. De pe vaporul israelienilor, aflat la o sută de metri mai departe, se zărea o lumină gălbuie şi slabă. *Discovery* era scăldat complet în întuneric, în afara luminilor de pe culoarele exterioare. De pe puntea traulerului sovietic, aflat puţin mai departe, se auzea un sunet de acordeon. Pe Malko îl dureau ochii de atâta supraveghere. Se întreba unde putea fi George Green. Ziua

trecuse teribil de încet. Malko supraveghease vasul israelienilor, fără să observe ceva suspect. Se convinsese că era mult prea mic pentru a ascunde un prizonier. Înseamnă că aveau o reţea undeva în Tenerife, însă unde? George Green ar fi putut să stea cu lunile în vreo peşteră.

Ipoteza îl nemulţumea pe Malko. Regula absolută a Mossadului era să nu-şi compromită niciodată corespondenţii în acţiuni ilegale.

Tresări la vederea unei fulgerări scurte pe puntea iahtului. Se dezlipi de perete şi se apropie de *Discovery*. Ascunsă în umbra unei şalupe, Nadia îl aştepta. Îi întinse mâna ca să-l ajute să urce la bord.

Purta un tricou foarte mulat, care îi scotea în evidenţă pieptul mare, şi o fustă plisată. Nu purta ciorapi şi în picioare avea pantofi de tenis.

— Scuzaţi-mă, spuse ea încet. Am stat mai mult de vorbă despre soarta lui George Green.

— N-a apărut?

— Nu, iar poliţia n-a dat de nicio urmă. L-au căutat cu elicopterul. Veniţi.

Îl luă de mână, conducându-l în interiorul iahtului, pe un culoar slab luminat. Se auzea torsul uşor al grupului electrogen. Mocheta groasă înăbuşea sunetul paşilor. Nadia îl trase după ea pe Malko spre dreapta, scoase o cheie din buzunarul fustei mini şi deschise uşa unei cabine. Malko se strecură înăuntru şi ea îl urmă, încuind uşa. În cameră era întuneric beznă.

— Aşteptaţi! şopti ea

Lumina care ţâşni din mai multe spoturi încastrate în perete dădu la iveală o cabină somptuoasă, lăcuită în crem şi pe jos cu o mochetă albastră. Un întreg perete era ocupat de patul imens cu baldachinul susţinut de nişte coloane răsucite, închise la culoare. În fund se găsea barul îmbrăcat în oglinzi, în mod sigur o creaţie a lui Claude Dalie, iar un colţ era plin de telefoane, monitoare şi un aparat video Samsung.

— Frumos, nu? şopti Nadia Kowalski. Totul este opera unui decorator de la Paris, care a venit de mai multe ori să supravegheze lucrările. A costat sute de mii de lire.

În afara unor fotografii amestecate, erau puţine obiecte personale.

— Aţi deconectat sistemul video? întrebă Malko.

— Da, spuse tânăra, dar oricum dorm toţi. Le-am dus două sticle de

gin, însă nu vreau să întârzii prea mult.

Părea din nou nervoasă şi se îndreptă spre bar. Dădu la o parte panoul din faţă, dând la iveală mai multe sticle. Luă un pahar, o sticlă de Johnny Walker şi îşi turnă o porţie considerabilă, pe care o goli dintr-o singură înghiţitură… Malko se temu să nu cadă lată, dar i se înroşiră doar obrajii, privirea începu să-i strălucească şi râse puţin prea tare.

— Putem vorbi normal, cabina este insonorizată.

— Unde este magnetofonul?

— Acolo, spuse ea.

Se ridică pe vârfuri, luă din spatele unei cornişe un aparat cât un pachet de ţigări fixat cu doi magneţi, şi i-l întinse lui Malko.

— Uite-l.

Din cauza alcoolului, vocea îi devenise mai răguşită. Malko desfăcu aparatul. Lăcaşul casetei era gol.

— Nu e nimic înăuntru! anunţă el.

Nadia se apropie şi bolborosi:

— Imposibil, am pus caseta cu mâna mea!

— Crezi că a luat-o George?

— Nu avea cheia.

— Cine ar fi putut să o facă?

Ea ezită.

— Căpitanul sau Mary Callaghan, cealaltă stewardesă.

— Să fi bănuit ceva Rupert Sheffield? sugeră Malko.

— Ar fi făcut un scandal… afirmă Nadia Kowalski.

Se făcu din nou linişte. Malko puse casetofonul în buzunar. Avea să dezlege misterul mai târziu. Această casetă conţinea probabil secretul morţii lui Rupert Sheffield. Înregistrase ultimele telefoane şi discuţiile purtate în ceasurile dinaintea morţii.

Alt mister.

Brusc, realiză cât de adâncă era tăcerea. Din cauza insonorizării care tăia legăturile cu lumea de afară încerca senzaţia curioasă că se află cufundat în vată.

— Am să scotocesc peste tot, spuse el. N-o să-mi ia mult.

În timp ce deschidea şifonierul în căutarea unei ascunzători, Nadia îşi turnă încă o porţie zdravănă de Johnny Walker.

*

* *

Transpirat după ce controlase toate ungherele, Malko nu găsise nimic. Preţioasele documente căutate şi de CIA şi de Mossad nu se aflau în această cabină, sau ascunzătoarea lor era atât de sofisticată, că ar fi trebuit să demonteze toate panourile pentru a o descoperi…

— N-ai găsit nimic?

Vocea răguşită a Nadiei devenise cleioasă… Cu un picior sub ea, sprijinită cu spatele de căpătâiul patului, îl observa. Alcoolul îi îndepărtase toate temerile. Fusta plisată i se ridicase pe coapse, descoperind triunghiul unui slip alb.

— Nimic, mărturisi Malko, cred că putem pleca.

Nadia Kowalski râse gâlgâit.

— Ne simţim bine aici. Am intrat mereu doar pe fugă. Ce pat nemaipomenit! N-am mai văzut ceva asemănător. Dumneavoastră, da?

Malko nu-i răspunse. Ce rost avea să-i vorbească despre castelul de la Liezen… Prin minte îi trecu un gând înfricoşător. Dar dacă Nadia era cea care luase caseta? Dacă era amestecată în dispariţia lui Rupert Sheffield?… Se apropie şi o privi. Pupilele îi deveniseră de un verde lăptos şi în ochi avea o lucire stranie. Ea se întinse, reliefându-şi sânii şi suspină, ochi în ochi cu Malko:

— Ştiţi ce mi-aş dori? suspină ea.

— Nu, spuse el prudent.

Ea surâse provocator.

— Să mă tăvălesc în patul ăsta mare. Ca târfele pe care le regula porcul ăla…

Fără să-l scape pe Malko din ochi, se ridică şi îşi scoase tricoul cu un gest natural, dând la iveală sânii grei, cu sfârcuri lungi şi cilindrice ca nişte creioane. Se apropie încet de el, se ridică pe vârfuri şi începu să se frece de cămaşa lui Malko, mişcându-şi lasciv coapsele.

— Pe dumneata nu te inspiră? întrebă ea cu drăgălăşenie, împingându-şi pântecele. Whisky-ul îi spulberase teama că ar putea fi surprinşi. Scoase limba ca o şopârlă şi o introduse în gura lui Malko. Părea că are sute de degete. Se freca aidoma unei pisici în călduri, cu spatele lipit de unul dintre stâlpii răsuciţi ai patului, dezbrăcându-l cu

febrilitate pe Malko. Începu să-i excite mameloanele cu gura, apoi îngenunche pe mochetă, ajungând acolo unde dorea.

Tăcerea grea nu era tulburată decât de zgomotul respiraţiilor şi de foşnetul hainelor.

Malko simţi o erecţie formidabilă, provocată de gura abilă şi puţin prea nervoasă. Năpustindu-se ca un erete, Nadia îl aspira cu violenţă. Îşi mişca şalele ca şi când un partener invizibil încerca să o pătrundă.

Se ridică brusc, rânji şi privi mândră la erecţia lui Malko.

— Uite! A meritat s-o fac.

Întoarse capul spre el, strângând în braţe stâlpul gros al baldachinului:

— Vreau să mă posezi aşa! îl imploră ea, fără să-mi scoţi fusta.

Cel puţin fanteziile ei erau precise… Ridică fusta plisată şi îi scoase slipul. Nadia se oferea. Malko se lăsă uşor pe vine şi o pătrunse cu atâta putere că baldachinul trosni. Cu pieptul strivit de lemn, Nadia mormăia de plăcere, strângând în braţe stâlpul ca pe un bărbat. Agăţat de coapsele ei, Malko o poseda cu brutalitate.

— Opreşte-te! Opreşte-te! strigă ea, nu vreau să terminăm aşa.

El se retrase şi ea sări în pat în patru labe. Malko o urmă, reluând mişcarea de unde se oprise. Nadia, care îşi unduia aşa de tare şalele, îl aruncă afară de mai multe ori, încât Malko, cuprins de instinctele lui rele, hotărî să-şi satisfacă şi el fanteziile.

Se aştepta la o reacţie de apărare, dar Nadia nu opuse niciun fel de rezistenţă! Cu mâinile înfipte în blana albă de pe pat, se lăsă sodomizată. Malko o împingea încet, încet spre capul patului. La sfârşit, când torsul îi era aproape vertical, îşi lăsă toată greutatea asupra şalelor Nadiei, făcând-o pe aceasta să scoată gemete de plăcere. În această poziţie, se goli în ea.

Căzură epuizaţi pe pat. Poate că Nadia era o spioană lamentabilă, dar regula extraordinar.

— A fost excelent! murmură ea. Am visat la asta de când m-am angajat pe acest iaht.

Se ridicară din pat şi îşi aranjară hainele, în momentul în care se îndreptau spre uşă. Malko se opri brusc, apucând-o pe Nadia de braţ. Clanţa se răsucea, manevrată din exterior.

Capitolul XI

Instinctiv, Nadia Kowalski şi Malko rămaseră pe loc, fascinaţi de mânerul rotund care se răsucea încetişor. Acesta reveni la poziţia normală, dar Malko îşi simţea în continuare sângele pulsând cu putere.

Cine a vrut, la această oră târzie, să pătrundă în sanctuarul lui Rupert Sheffield? Tăcerea apăsătoare deveni brusc insuportabilă. Schimbară o privire şi stewardesa se aplecă la urechea lui Malko:

— Probabil un membru al echipajului care vrea să fure ceva. Oricum, nu ne poate auzi. Să aşteptăm.

Se aşezară din nou pe pat. Malko se uita cu regularitate la clanţă, dar aceasta nu se mai mişcă. După o jumătate de oră, consideră că pericolul trecuse. Nadia introduse şperaclul în broască şi ieşi prima inspectând culoarul. Îi făcu semn lui Malko să o urmeze. Pe *Discovery* toată lumea dormea. Înainte ca Malko să sară pe chei, Nadia îi spuse încet:

— Trebuie să-l găsim pe George, îl imploră ea. Mă tem şi pentru mine.

— Voi face tot posibilul, promise Malko. Sunaţi-mă mâine seară din cabină, între şase şi şapte.

Sări pe chei şi se îndreptă în direcţia maşinii. În faţa lui, o siluetă se desprinse de zid. Prima reacţie fu să scoată pistolul luat de la Cindy şi să-l îndrepte spre intrus.

Silueta făcu un pas înainte şi spuse cu o voce cântată:

— Nu vă temeţi, domnule Linge. Nu sunt înarmată.

Era femeia care se recomandase Sarah! Purta batic, pulover şi pantaloni. Pe jumătate convins, Malko coborî puţin arma.

— Ce doriţi? întrebă el.

— Vă aşteptam, spuse ea, ca să vă tac o invitaţie. Nu vreţi să bem un pahar la bordul lui *Sundowner?*

Se vede că nu le scăpa nimic israelienilor.

— Acum?

— De abia e unu noaptea, spuse ea simplu, iar prietenii mei vor să vă facă o ofertă interesantă.

Malko privi spre velierul situat puţin mai departe. Mai multe

tambuchiuri erau luminate.

Văzând că este nehotărât, Sarah sublinie:

— N-avem intenţii rele. În plus, sunteţi înarmat şi vă puteţi apăra.

Ajunşi la velier, Sarah se opri şi îi întinse mâna:

— Rolul meu s-a terminat, îl anunţă ea. Duceţi-vă, cockpitul este deschis şi sunteţi aşteptat.

Fără să aştepte un răspuns, se pierdu în întuneric. Malko sări pe puntea velierului. Ajungând la o deschizătură dreptunghiulară, se aplecă şi zări o masă la care erau aşezaţi trei bărbaţi care îl aşteptau. Cel cu figura cabalină, unul cu urechi clăpăuge şi un al treilea cu un bandaj care îi acoperea nasul, ochiul stâng şi pomeţii. Toţi ţineau mâinile pe masă şi păreau plictisiţi. Coborî scara de lemn, cu mâna dreaptă pe patul pistolului.

— Aşezaţi-vă, spuse cel cu figura cabalină. Numele meu este David.

Malko luă loc în faţa lor, cu pistolul pe genunchi, gata să-l folosească dacă era nevoie.

— Ce doriţi? întrebă el.

— L-am prins pe George Green, spuse David. Se află la loc sigur, fireşte nu aici. Dacă în douăzeci şi patru de ore nu ne daţi documentele, n-o să-l mai vedeţi. După aceea, aşa cum v-am spus, va veni rândul dumneavoastră.

— Nu am aceste documente, repetă Malko, iar CIA nu are nicio legătură cu moartea lui Rupert Sheffield.

David nu răspunse. Schimbă câteva vorbe în ebraică cu ceilalţi doi care se ridicară.

— Vreţi să verificaţi personal dacă George Green se află aici?

— Inutil, spuse sec Malko, ridicându-se. Nu accept nici şantajul, nici ameninţările la adresa mea, şi vă fac direct responsabili de soarta lui George Green.

Se întoarse pe punte şi sări pe chei. David scoase capul prin tambuchi şi îi făcu cu mâna.

— *Good night, mister Linge*.

Se duse la maşină, întrebându-se unde putea fi George Green.

Pe drumul spre oraş, avu o inspiraţie. Israelienii şi iranienii colaborau uneori, chiar dacă erau în aparenţă duşmani pe faţă. Numai că Iranul era adversarul numărul unu al Irakului. Or, Israelul

considerase întotdeauna Irakul drept adversarul său cel mai periculos. Practic, îşi ajuta propriul duşman. Nu era imposibil ca israelienii de pe *Sundowner* să fi cerut o mână de ajutor omologilor lor iranieni în ascunderea lui George Green.

Singura care putea să-l ajute pe Malko în clarificarea problemei infiltrării unei eventuale infrastructuri iraniene la Tenerife era Ann Langtry.

*

* *

Îmbrăcată într-o oribilă rochie de lână verde crud, Ann Langtry ascultase cu gura căscată povestea răpirii lui George Green de către israelieni. Se întâlniseră la cafeneaua ştiută din Piaţa Weyler. Fusese nevoit să o pună la curent cu mersul lucrurilor, deoarece era singura care îl putea ajuta.

— Nu vreţi să anunţaţi Serviciile spaniole? întrebă ea.

— Nu pot face nimic, obiectă Malko, şi riscăm ca israelienii să-l lichideze pe George Green, iar atunci totul va sări în aer. Am însă ceva în minte. Mossadul are legături cu iranienii…

Ann Langtry clătină din cap.

— Acum câteva luni, Serviciul a trimis o echipă să scotocească insula în căutarea unor infrastructuri libiene, explică ea. Spaniolii au colaborat, dar nu s-a găsit nicio infrastructură străină, nici măcar israeliană. Totuşi, a fost reperată o posibilă reţea iraniană.

— Aşa deci! tresări Malko. Despre cine era vorba? Cumva o acoperire diplomatică?

— Nu, îl corectă Ann Langtry, o mică societate maritimă de navlu, ale cărei birouri şi antrepozite se află în port, cu scopul de a sustrage anumite materiale de embargoul impus Irakului. Acestea au ca destinaţie finală Tenerife, apoi sunt expediate din nou în Iran. Spaniolii închid ochii pentru că sunt mituiţi de ambele părţi.

— Cum se numeşte această societate?

— Societatea „Mah”, spuse ea. Se pare că înseamnă „lună” în persană. Sunt înregistraţi în anuar.

— Mulţumesc, spuse Malko, am să încep cercetările de acolo.

— Să mă ţineţi la curent cu tot ce aflaţi, îi ceru Ann Langtry. Ne

interesează şi pe noi.

— Vă promit! o asigură Malko.

Ea plecă spre consulat şi Malko cercetă anuarul. Adresa societăţii Mah era Digue Muelle del Este.

Găsi Digue Muelle del Este fără dificultate, în zona porturilor unde acostau cargourile mari. Unul care stătea de pază într-o gheretă la intrarea în zona portuară nici măcar nu ridică privirea când Malko trecu prin faţa lui.

O luă de-a lungul unei clădiri paralele cu cheiul de descărcare, formată din birouri şi antrepozite. Navele soseau pe o parte, iar camioanele pe cealaltă. Toate antrepozitele aveau două intrări.

Zări deodată un panou pe care scria *CIA MAH*. Încetini şi trecu prin faţa lui. Compania Mah dispunea de un hangar enorm şi de un birou din panouri de sticlă, prin care zări două secretare.

Merse în continuare, ocolind clădirea şi pulsul i se acceleră brusc. În faţa unei portiţe era parcată o maşină: un Fiat 1500 gri. Numărul de înmatriculare, TF 54–874, îi sări în ochi. Era vehiculul utilizat de comandoul iranian. Maşina era plină de praf şi părea neatinsă de mai multe zile. Mai dădu un ocol, examinând interiorul hangarului în care mai mulţi muncitori mutau diverse mărfuri. Se îndoia că George Green era ţinut într-un loc atât de puţin discret.

Ieşi din zona portuară, satisfăcut şi dezamăgit în acelaşi timp. Dăduse de urma comandoului iranian, dar încă nu ştia unde se află George Green.

Când urca pe Ramblas, îi veni o idee bazată pe o experienţă personală. În loc să se ducă la *Mencey*, o luă pe bulevardul Numancia, spre centru.

*

* *

Malko opri maşina la marginea cheiului Darsena Pesquera, acolo unde în timpul zilei se instalau câţiva pescari. La unu noaptea, cheiul era pustiu. Profitând de umbra unui drifter, deschise portbagajul şi scoase ce cumpărase mai devreme cu câteva ore: un costum complet de scafandru. După ce se dezbrăcă, îşi puse combinezonul, lipi cu scotch pistolul de abdomen, încălţă labele înotătoare, fixă buteliile de

oxigen şi îşi puse masca. Nu mai practicase demult acest sport, dar nu avea mare lucru de făcut. Verifică buteliile, încuie maşina şi ascunse cheile sub bara din faţă.

Se aşeză pe chei şi alunecă uşor în apa calmă, surprins de răceala ei. Centura grea de plumb îl ajută să coboare la trei metri adâncime. Se îndepărtă de chei, scoase capul din apă ca să se orienteze, şi începu să înoate paralel cu cheiul. Peste cinci minute, ajunse la *Discovery*. Mai merse cincizeci de metri în unghi drept şi ieşi la suprafaţă.

Sundowner se afla chiar în faţa lui, iar la bord nu se zărea nicio lumină. Plonjă din nou şi aprinse lampa subacvatică. Fasciculul lumina coca. Se strecură sub ea şi începu explorarea de la prova. Cablul ancorei cobora pieziş până la fund. O luă de-a lungul chilei şi se lovi brusc de ceva ce părea tot un lanţ de ancoră.

Malko îl lumină cu lampa. De aproape realiză că nu era vorba de o ancoră, ci de o ţeava dublă din cauciuc de vreo zece centimetri diametru, care intra în coca velierului în mijlocul unei deschizături pătrate, aidoma unei trape de salvare de pe un submarin.

În această parte nu mai era nimic de văzut. Încercând să nu tulbure prea mult nisipul, Malko se agăţă cu o mână de ţeavă şi se propulsă spre fundul apei, cam la şase metri adâncime. Fasciculul luminos dădu la iveală o formă de peste trei metri, întunecată şi alungită, aşezată pe fund. Părea făcută din cauciuc, aidoma rezervoarelor de carburant folosite de toate armatele din lume.

Ţeava neagră era înfiptă în partea din faţă, în centrul unui cerc mai rigid, cu diametrul de cincizeci de centimetri, delimitat de ramă de cupru care se deşuruba.

În interior se zărea prezenţa unui obiect de mari dimensiuni. Malko rămase uluit de inventivitatea israelienilor. În faţa lui se afla o închisoare! Închisoarea lui George Green.

*

* *

Începu să reflecteze, agăţat de cablul de cauciuc. Viclenia lor era diabolică. Ţeava dublă aducea aer proaspăt şi evacua aerul viciat, lucru ce evita formarea bulelor la suprafaţă, în interiorul închisorii de cauciuc, George Green putea să se mişte şi să se întoarcă. Îl aduceau

din când în când la suprafaţă, pentru hrană şi apă. Putea rămâne acolo mai multe zile sau chiar săptămâni. Semăna cu incintele în care KGB închidea anumiţi prizonieri pentru a-i face să vorbească[14]. Dacă israelienii doreau să-l neutralizeze pe George Green, era suficient să amestece în aerul curat un gaz soporific, cu ajutorul unui mic compresor al cărui zgomot se confunda cu cel al grupului electrogen de pe velier…

Cum să-l scoată pe american de acolo?

Nu era recomandat să taie ţeava, pentru că George Green s-ar fi înecat în câteva minute, înainte ca Malko să aibă timp să ducă la suprafaţă temniţa submarină.

Putea să taie învelişul de cauciuc cu pumnalul, dar dacă americanul se speria, şi sigur avea să se sperie, tot s-ar fi înecat…

În timp ce Malko reflecta, cablul de ancorare se legănă uşor. Privi în jos crezând că George Green se zbătea, dar forma fusiformă şi neagră era nemişcată. Cablul se întinse brusc şi punga de cauciuc se desprinse de fund, stârnind un vârtej de nisip.

Israelienii îşi ridicau prizonierul la suprafaţă.

*
* *

Malko stinse repede lampa. Îl ridicau pentru că îl zăriseră pe el, sau pentru a-l hrăni şi a-l interoga?

Se îndepărtă, orbit de nisip, simţind atingerea pungii de cauciuc în ascensiune. Peste un minut avea să ajungă la coca velierului. Malko se ridică şi el, aproape dând cu capul de vas.

Orbit de întuneric şi de norul de nisip răscolit, nu mai vedea nimic. Nicio lumină nu se zărea din deschizătura care înghiţea punga de cauciuc. Malko se apropie şi găsi pe pipăite o margine a trapei de care se agăţă. Operaţiunea era pe terminate. Trapa dădea într-un sas, pe moment plin cu apă de mare. Urma să fie închis şi apa evacuată cu o pompă.

Nu ştia dacă manevra era telecomandată sau în cavitate se afla un

---

[14] Vezi Misiune la Moscova, SAS nr. 99. (n.a.)

israelian. Malko avea doar câteva secunde ca să se decidă. Fără a sta pe gânduri, pătrunse în deschizătură ajutându-se cu labele. Era întuneric beznă. Simţi cum trapa începe să se închidă. Presupunerea sa fusese justă: în sas se aflau doar el şi George Green. Scoţând un zgomot ca un pufăit, trapa continua să se închidă. Înghesuit în peretele din spate, Malko se dezbrăcă de combinezon, apa îngheţată pătrunzând în interior, şi scoase pistolul.

Lângă el, punga mare şi neagră tresălta: George Green îşi pierduse răbdarea.

Trapa se închise cu un pocnet sec. Se auzi apoi un zgomot mai puternic: fusese pusă în funcţiune pompa care evacua apa, aşa cum se curăţa balastul de pe un submarin. Peste zece minute, apa îi ajungea la brâu. Dârdâind, îşi scoase masca şi labele. Încă cinci minute şi, într-un gâlgâit final, restul de apă fu aspirat în exterior.

Motorul se opri brusc şi se lăsă tăcerea. Malko se încordă. Acum trebuia să preia iniţiativa…

Se auzi din nou un pufăit: o altă trapă, de această dată verticală, culisă. Apăru o rază de lumină care se mărea progresiv. Sasul comunica acum cu încăperea vecină. Malko zări pe cineva care trăgea de ţeava de cauciuc şi împreună cu ea şi închisoarea lui George Green. Aşa cum stătea în umbră, Malko era invizibil. Punga de cauciuc ajunse dincolo şi trapa rămase deschisă! Auzi nişte voci care spuneau ceva în ebraică, mai multe zgomote, mormăieli şi câteva vorbe în engleză. Apoi se aşternu din nou tăcerea.

Aşteptă câteva clipe, apoi se strecură prin deschizătură, ajungând în cală. Închisoarea de cauciuc, ca un burduf gol, zăcea pe jos, cu gulerul de cupru deşurubat. Undeva în fund, se zărea o scară care ducea în careul[15] velierului. După ce îşi scoase labele, se postă la baza scării şi ciuli urechile. La început auzi o şuşoteală de neînţeles, apoi o voce izbucni în engleză:

— *You are fucking crazy!*

George Green se zbârlise. Urmă apoi o discuţie între el şi răpitori,

---

[15] Compartiment cu destinaţii speciale: sală de mese, de lectură etc., pentru persoanele aflate la bord. (n.t.)

aceştia cerându-i faimoasele documente despre care americanul susţinea că nu ştie nimic. Malko profită de agitaţie şi urcă treptele. Fără să scoată capul, fotografie scena.

George Green era cu faţa spre ei, pe podeaua careului, undeva în fund, cu mâinile prinse în cătuşe. Aşezaţi la o masă, cu spatele la Malko, erau cei doi israelieni, David şi cel cu urechi clăpăuge. Malko nu putea vedea ce se petrece în stânga lui, dar nu putea scăpa o asemenea ocazie.

Ţâşni din deschizătură şi îndreptă arma spre cei doi israelieni.

— *Don't move! (Nu mişcaţi!)*

Cei doi agenţi ai Mossadului înlemniră de uimire. Însă, ca nişte adevăraţi profesionişti, nu se clintiră. Malko privi repede în partea stângă: cabina era goală.

Cel de-al treilea israelian era probabil la pândă pe chei. Oameni prudenţi… Nu era timp de pierdut, pentru că aveau să-şi vină repede în fire.

— Vom ieşi de aici! avertiză el. Rămâneţi cu mâinile pe masă. Dacă mişcă unul, îl împuşc.

Fără să scoată o vorbă, cei doi priveau în gol. Îi puse lui George Green mâna pe umăr.

— Ieşiţi primul. Duceţi-vă la maşina mea, care se află la capătul cheiului. Cheile sunt sub bara din faţă. Când ajungeţi în dreptul vasului, claxonaţi. Unde este cel de-al treilea?

George Green se ridică în picioare.

— Afară, cu siguranţă, mormăi el. Nu ştiu dacă netrebnicul este înarmat.

— Bine, spuse Malko, în acest caz vom pleca împreună. Să mergem.

Ca să ajungă la scara ce urca pe punte, George Green trecu prin spatele israelienilor. Se opri brusc, ridică mâinile legate cu cătuşe şi îl pocni în ceafă cu toate puterile pe israelianul cel clăpăug

Agentul Mossadului scoase un mormăit surd şi se prăbuşi cu faţa pe mahonul lăcuit. Malko avu o tresărire: americanul lovise atât de tare, încât se auziseră vertebrele cervicale trosnind. Fără să-i dea atenţie lui Malko, David încercă să-i ridice capul celuilalt, spunând ceva în ebraică. Cel lovit nu dădu niciun semn de viaţă.

Malko era deja pe urmele lui George Green, pe care îl ajunse pe

punte.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta! îi reproşă el.

Veteranul Forţelor Speciale bombăni:

— Vă bateţi joc de mine! Am să mă întorc să le strivesc mutrele găozarilor ăstora.

Scrutând întunericul, Malko zări o siluetă ascunsă în umbra digului înalt.

— Să mergem, spuse el, treceţi dumneavoastră primul şi eu vă acopăr.

George Green sări pe chei şi o luă la fugă imediat spre *Discovery*.

Silueta se desprinse de zid. Ajuns deja pe chei, Malko ridică pistolul şi strigă:

— Nu mişcaţi!

Bărbatul încremeni şi Malko o luă pe urmele lui George Green. Ajuns în dreptul lui *Discovery*, acesta, în loc să se ducă spre maşina lui Malko, se repezi spre sabord!

Capitolul XII

Malko sări pe *Discovery*, prinzându-l pe George Green, înainte de a se pierde pe culoar. Înfipse fără menajamente ţeava pistolului în spatele informatorului de la CIA.

— Veniţi cu mine, ordonă el.

— Au să mă găsească, gemu americanul. Aici n-au să vină.

Îşi pierduse toată siguranţa de sine.

— Sunt răspunzător de securitatea dumneavoastră, spuse Malko, şi mai am să vă pun nişte întrebări.

Silit, George Green se întoarse şi coborî din nou pe chei. Malko se uită la stânga: niciun semn de viaţă din partea israelienilor. În picioarele goale, cu combinezonul îngheţat pe el, nu se simţea în largul lui. Se duse la maşină cât putu de repede, urmat de George Green care era într-o dispoziţie mizerabilă.

Peste treizeci de secunde era la volan. George Green ridică mâinile strânse în cătuşe.

— Cu astea ce fac?

— Ce-aţi fi făcut cu ele pe *Discovery?*

— Avem scule.

Aprinse farurile care luminară cheiul pustiu. Trecu în viteză prin faţă velierului israelienilor, luând-o spre centrul oraşului. Nu se putea întoarce la *Mencey* cu George Green încătuşat! Ar fi anunţat imediat poliţia…

— Aveţi cum s-o anunţaţi pe Nadia? întrebă Malko.

— Desigur, pot să-i telefonez, dar ar afla şi căpitanul.

Nu era o soluţie bună. Malko coti pe o străduţă şi se opri în dreptul unui teren viran pe care rugineau nişte caroserii: ajunseseră la marginea oraşului. George Green păru brusc neliniştit.

— Ce vreţi să faceţi? mormăi el.

— Aş vrea să clarificăm câteva probleme, spuse Malko, apoi vă duc înapoi la *Discovery*. Va trebui să inventăm o poveste pentru căpitan şi pentru spanioli.

— N-am de gând să inventez nimic! Am să spun adevărul, explodă George Green. Cu atât mai rău pentru ticăloşii ăia!

Pentru moment nu putea fi calm. Malko schimbă subiectul.

— Cum au pus israelienii mâna pe dumneavoastră?

George Green îi povesti, amestecând frazele cu înjurături îngrozitoare la adresa agenţilor Mossadului.

— Ce voiau? întrebă Malko.

— Afurisitele alea de documente, despre care n-am auzit nimic! Apoi m-au întrebat de moartea domnului Sheffield, pretinzând că eu l-am ucis.

— De ce?

— După ei, Sheffield se pregătea să răscolească rahatul, dând la iveală nişte lucruri despre afacerea Irangate, aşa că noi l-am ucis ca să-l împiedicăm să aducă prejudicii. Prostii! Dacă aşa s-a întâmplat, ei sunt cei care i-au făcut felul.

Tăcu, zăngănindu-şi furios cătuşele. Malko privi cerul înstelat. Misiunea se transforma într-o nebunie. Sigur că israelienii erau extrem de înrăiţi, dar până la a se răzbuna pe CIA pentru o crimă comisă de ei înşişi, era cale lungă. Problema este că aveau convingerea fermă că CIA l-a asasinat pe Rupert Sheffield. Or, Malko se găsea în imposibilitatea de a le dovedi contrariul… Nu ştia nici măcar cum

murise miliardarul.

Mai trebuia clarificat ceva.

— Am fost ieri pe *Discovery*, spuse Malko, şi am vizitat cabina lui Rupert Sheffield. Casetofonul era gol… Cine ar fi putut lua caseta? Nadia jură că nu ea a fost aceea.

— Eu, în niciun caz, exclamă americanul. Nu intram niciodată în cabină, de altfel nici nu aveam cheia.

— Poate că un alt membru al echipajului a descoperit casetofonul, sugeră Malko.

George Green ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic şi sunt foarte obosit după două zile petrecute în chestia aia.

Singura care intra în cabină, în afară de Nadia, era Mary, cealaltă stewardesă. Nu văd însă cum ar fi putut să-l descopere, pentru că era bine ascuns.

Malko îşi zise că rezolvarea misterului morţii lui Sheffield s-ar fi putut afla în caseta dispărută. Dacă sistemul video era deconectat, banda magnetică ar fi înregistrat tot ce se vorbise în cabină până în momentul morţii miliardarului, chiar după aceea. Doar cei care îl lichidaseră pe Sheffield aveau interesul s-o facă să dispară. Încrâncenat, George Green îşi privi cătuşele.

— Ascultaţi, spuse el. Lucrăm pentru aceeaşi firmă! Nu vă spun poveşti.

Malko era dispus să-l creadă. Nu mai putea afla nimic în acea seară. Porni din nou, coborând spre port.

— Perfect, spuse el, vă duc la *Discovery*. Voi avea însă nevoie de dumneavoastră mâine seară. Aveţi armă?

— Da, spuse George Green. De ce?

— Să rezolvăm o problemă, l-am găsit pe asasinii lui Cindy Panufnik. Nişte iranieni.

— *Iran sucks (Porcăria aia de Iran)*, mormăi americanul. Dacă vreţi le-o plătim, sunt de acord. Să ne întâlnim pe la şase în faţa cafenelei de pe Darsena Pesquera. Cred că am să le spun până la urmă căpitanului şi copoilor că mi-a ajuns până peste cap.

— Şi cu cătuşele ce faceţi?

— Am tot ce-mi trebuie la bord.

Cheiul Darsena Pesquera era în continuare pustiu. Malko aşteptă ca George Green să urce la bordul lui *Discovery* şi se întoarse. Misterul devenea tot mai adânc. Documentele căutate de CIA şi de Mossad se volatilizaseră, în afara cazului în care nu fuseseră recuperate de iranieni, prin intermediul lui Cindy Panufnik.

Cine îl ucisese pe Rupert Sheffield? Cindy, oare, în contul iranienilor?

Întrebarea rămase fără răspuns. Malko parcă în faţă la *Mencey*.

*
* *

Malko fu trezit de telefon. Vocea suavă a lui Ann Langtry se scuză că îl sunase aşa de dimineaţă.

— Prietenii noştri din Mossad şi-au plătit taxele portuare şi pleacă, spuse ea. Destinaţia oficială este Caraibe. Aveţi idee de ce?

— Deloc, spuse Malko. Dar vă mulţumesc pentru informaţie.

— Nu vreţi să ne întâlnim la prânz? propuse englezoaica. Vin să vă iau de la hotel.

Se îmbrăcă repede şi se duse la Darsena Pesquera. Velierul Mossadului dispăruse. Israelienii procedaseră ca de fiecare dată când fuseseră descoperiţi: spălaseră putina. Se întoarse ca să ajungă în oraş. Până seara n-avea ce face. După ce cumpără ziarele, se duse în cameră: începea să sufere de claustrofobie pe această insulă minusculă.

Terminase de citit *Herald Tribune* când auzi sunând la uşă. Probabil că era camerista. Se duse să deschidă şi se trezi nas în nas cu Sarah, foarte elegantă, machiată, cu o geantă mare cu bareta trecută de-a curmezişul pieptului şi cu un zâmbet crispat.

— Pot intra un minut? întrebă ea.

— Credeam că aţi plecat, spuse Malko.

Ea surâse.

— Eu nu.

Intră în cameră şi se aşeză pe un fotoliu. Atitudinea ei îl intrigă pe Malko. Simţind tensiunea, ea spuse:

— Nu vă temeţi, nu sunt înarmată. Puteţi verifica.

Îi întinse geanta mare şi el o examină. Nimic deosebit, produse

cosmetice, fixativ de păr, hârtii, o carte, amestecătura obişnuită într-o geantă de femeie. Malko i-o dădu înapoi şi o întrebă:

— De ce aţi venit?

— Camaradul nostru Arik Kauly a murit din cauza vertebrelor cervicale fracturate, îl anunţă ea. Avea doar douăzeci şi şase de ani.

Lui Malko i se puse un nod în gât, fiindcă detesta violenţa, moartea unui om îl impresiona, mai ales că israelienii nu erau cu adevărat duşmani.

— Sunt dezolat, spuse el. Nu l-am putut împiedica. De remarcat însă că nici dumneavoastră nu v-aţi purtat cu mănuşi cu George Green.

Ochii israelienei aruncau flăcări.

— Foarte posibil ca el să fie asasinul lui Rupert Sheffield, împreună cu complicea lui Nadia Kowalski. Au ascultat ordinele de la Langley şi dumneavoastră ştiţi asta.

Trăsăturile îi erau deformate de furie. Malko încercă să o calmeze.

— Vă înşelaţi. Nu CIA a dat ordinul să fie ucis Sheffield. Bănuiala noastră cade asupra voastră, pentru că a refuzat să vă ajute…

Ea păru să ia foc.

— A refuzat! El! explodă ea. Iubea Israelul mai mult ca orice pe lume. Era unul dintre supravieţuitorii Shoah-ului şi a fost înmormântat în Ţara Sfântă. Cum v-a trecut prin minte că ne-am fi atins măcar de un fir de păr din capul lui?

Punea atâta patos în vorbele ei, încât el fu zguduit. Evreii nu se ucideau între ei, în afară de cazurile excepţionale. Rupert Sheffield era un prieten al Israelului şi un veteran al Serviciilor Speciale israeliene. Nu-i venea însă să creadă că americanii îl lichidaseră ca să-l împiedice să vorbească. Nu se putea ca John Fairwell, Şeful Centralei de la Londra să-i joace o asemenea festă.

— Vă cred, spuse el, dar greşiţi dacă credeţi că CIA l-a ucis. Nu ştim cine l-a asasinat şi a făcut să dispară documentele. Am fost trimis aici ca să descopăr.

Sarah dădu din cap, aparent destinsă.

— Nu mai are importanţă.

Scotoci în geantă, scoase un pachet de ţigări şi luă una.

Malko o privea. Se întreba de ce venise să-l anunţe de moartea

agentului israelian. Ea scoase din geantă o brichetă, aprinse ţigara şi se întoarse spre Malko.

— Vreau să vă arăt ceva, spuse ea calm, poate o să vă schimbaţi părerea.

Băgă din nou mâna în geantă şi scoase tubul de fixativ. Totul se petrecu foarte repede. Sarah aprinse bricheta cu mâna stângă şi îndreptă butelia de fixativ spre Malko, apăsând pe buton. Se auzi un fâsâit uşor când flacăra intră în contact cu gazul din tub.

Un jet de foc ţâşni pe orizontală, ca dintr-un aruncător de flăcări în miniatură. Malko de abia avu timp să se ferească şi flăcările îi arseră sacoul. Se rostogoli pe pat, simţind cum gazul pătrunde prin pantaloni până la piele arzându-l. Sarah îl urmărea nemiloasă, încercând să-l transforme într-o torţă vie! Fără reflexul de la început, ar fi primit jetul în plină figură…

Ajunse în baie dintr-un salt, smulse un prosop la nimereală şi îl aruncă asupra israelienei. Descumpănită, ea făcu un pas înapoi şi el îi trase un pumn formidabil peste încheietură, făcând-o să scape aruncătorul de flăcări improvizat. După o luptă feroce, reuşi să o imobilizeze. Piciorul îl durea îngrozitor. Gâfâind, îşi încrucişă privirea cu israeliana care turba de furie.

Malko se ridică, permiţându-i şi ei să facă la fel. Nu-i plăcea turnura pe care o luaseră evenimentele. Israeliana încerca să-şi recapete suflul.

— De ce aţi făcut asta? întrebă el.

— Arik a murit, spuse ea, şi noi ne plătim întotdeauna datoriile. George Green nu este decât un executant, dumneavoastră sunteţi responsabilul.

— Sunteţi şefa acestei misiuni?

— Nu. De ce?

— Unde este şeful misiunii?

— Pe vas.

— Au plecat?

Ea avu o uşoară ezitare înainte de a răspunde.

— Aproape. Au părăsit Darsena Pesquera şi mă aşteaptă.

— Înseamnă că plecaţi cu ei?

Ea nu răspunse. În cameră plutea un puternic miros de ars.

— Aş putea să chem poliţia, spuse Malko, dar vă fac o ofertă. Sunteţi liberă, cu condiţia să mă conduceţi la prietenii dumneavoastră.

— De acord, răspunse ea, după o lungă ezitare.

— Aşteptaţi-mă până mă schimb.

Îşi scoase pantalonul. Piciorul era carne vie şi se acoperise deja cu băşici. Îşi confecţionă un pansament rudimentar dintr-un prosop şi se schimbă. Cât pe ce să fie ars de viu. Sarah îl urmă fără un cuvânt şi îl conduse în port.

Sundowner era amarat pe cheiul Muelle Sur, alături de un enorm petrolier. Malko se opri la o sută de metri de el şi se întoarse spre Sarah.

— Anunţaţi-i că sunt aici. Să nu fie vreo neînţelegere.

Aşteptă în maşină, iar Sarah se urcă pe velier. După câteva minute apăru David, cel cu figura cabalină. Coborî pe ţărm cu o expresie impenetrabilă şi înaintă spre el.

— Vreţi să vorbiţi cu mine? spuse el pe un ton glacial.

— Da, răspunse Malko, cred că este vorba despre o mare neînţelegere.

— O neînţelegere! exclamă israelianul. Nu, astea sunt manevrele obişnuite ale prietenilor dumneavoastră americani. După vietnamezi, cambodgieni, iranieni şi libanezi, se pregătesc să ne vândă şi pe noi arabilor.

Tonul era amar şi plin de dezamăgire. Malko îşi permise o remarcă:

— Dumneavoastră l-aţi silit pe Rupert Sheffield să depună mărturie împotriva preşedintelui Bush şi a celor de la CIA.

Celălalt îl fulgeră cu privirea.

— Când este vorba de salvarea Israelului, nu primim sfaturi de la nimeni.

Malko preferă să nu comenteze. De la războiul din Golf, interesele americanilor şi ale israelienilor se separaseră în mod dramatic. Mossadul nutrea o ură fără leac faţă de americani.

— Nu fac politică, spuse el. Am fost trimis aici pentru a ancheta moartea lui Rupert Sheffield, nu pentru a-l asasina. Nici măcar nu ştiu cine l-a ucis.

— Cu toate astea, aveţi doi agenţi la bord, remarcă israelianul

ironic.

— Am toate motivele să cred că nu ei l-au lichidat pe Rupert Sheffield, afirmă Malko.

Israelianul se mulţumi să rupă tăcerea dezaprobatoare întrebându-l pe Malko:

— Ce vreţi de la mine?

— Ştiu că mă faceţi responsabil de moartea prietenului dumneavoastră, spuse Malko, dar n-aveţi dreptate. Daţi-mi răgaz să vă dovedesc că nu noi l-am asasinat pe Rupert Sheffield. Aş fi putut s-o lichidez pe Sarah, dar n-am făcut-o.

Israelianul stătu pe gânduri câteva secunde.

— Foarte bine, spuse el, aveţi o săptămână. Dacă apare ceva serios, sunaţi la acest număr din Tel Aviv. Cereţi cu Gidon şi spuneţi-i. Altfel…

Întoarse spatele, fără să-i strângă mâna lui Malko, şi sări pe *Sundowner*, care slăbi imediat parâmele. Malko îşi spuse că avea la dispoziţie o săptămână ca să-şi salveze viaţa.

Capitolul XIII

Legătura cu Londra era extrem de clară. Malko surâse în tăcere, cu gândul la toţi cei care ascultau. Primii erau cei din Serviciile britanice… Nu avea însă altă cale, pentru că la Tenerife nu exista nicio infrastructură care să-i permită să folosească un circuit de telecomunicaţii protejat. KGB-ul era în plină dezmembrare, n-avea decât să spere că nu prea mai aveau timp de ascultare.

Malko îi făcu lui John Fairwell, Şeful Centralei de la Londra, un rezumat al celor întâmplate, punând accent pe intervenţia şi pe fuga comandoului Mossadului.

Deşi fusese bine pansat, piciorul lui stâng păstra urma usturătoare a intervenţiei misterioasei Sarah. În plus, unul dintre costumele lui de stofă fină era bun de aruncat.

Scăpase totuşi ieftin, s-ar fi putut alege cu un sicriu…

Tăcu, iar şeful centralei preluă ştafeta.

— Suntem *siguri* că Mossadul i-a dat lui Rupert Sheffield

documentele care incriminează în afacerea Irangate administraţia Reagan, pe cei din anturajul lui George Bush şi alte persoane încă în funcţie în cadrul Companiei, turui el. Chiar dacă Sheffield a căzut în apă, nu le-a luat cu el, iar dacă le-a dat celor din Mossad, aceştia n-ar încerca să le recupereze.

Logica era imbatabilă. Malko era din ce în ce mai nedumerit.

— Sunt zăpăcit, mărturisi el. Nu cred că Mossadul l-a lichidat pe Rupert Sheffield, nici iranienii, despre care n-am cunoştinţă să aibă vreo legătură la bord. Cine mai rămâne atunci?

După tăcerea interlocutorului său, îşi dădu seama că îl şocase. Şeful centralei spuse pe un ton glacial:

— Altfel spus, bănuiţi că suntem victima unei manipulări pornite din rândurile noastre?

— Caut o explicaţie…

După un moment de tăcere, americanul reluă:

— Vă imaginaţi, sper, că am făcut o anchetă, de la ultima noastră convorbire. Am sunat la Langley şi l-am pus pe jar pe directorul Operaţiunilor. A „cernut” toate ordinele de misiune primite de agentul în chestiune. Nimic neclar.

— Şi femeia?

— Nici despre ea n-am aflat nimic. Numele ei nu apare legat de niciunul dintre cei implicaţi în Irangate. Or, ei erau singurii capabili de o asemenea porcărie…

De foarte mult timp, din cauza mormanului de hârţoage, Langley nu mai asasina decât pe furiş, spre dezgustul ucenicilor în ale asasinatelor…

— Înseamnă că Rupert Sheffield a plonjat în mare, având mare grijă să nu înghită apă sărată, aşteptând să i se oprească inima, apoi s-a scufundat cu aceste documente preţioase, conchise Malko.

— Ascultaţi, explodă şeful centralei exasperat de tonul lui ironic, nu-mi pasă cum a murit. Ceea ce vreau este să găsiţi documentele.

— Cei care l-au ucis sunt cu siguranţă în posesia lor, conchise Malko. Aţi „cernut” toţi membrii echipajului?

— Nu, mărturisi John Fairwell, încerc să le aflu identitatea, dar Verişorii se mişcă greu. Încercăm şi prin Centrala noastră din Madrid, dar spaniolii nu sunt prea cooperanţi. În plus, având doar numele şi

data naşterii, va dura luni de zile. Nu vă bazaţi prea mult pe asta.

— Perfect, admise Malko, am să mă străduiesc. După părerea mea, mai este o „cârtiţă” la bordul lui *Discovery*. Numai cineva care se afla la faţa locului putea pune mâna pe banda magnetică aptă să dezlege misterul morţii lui Rupert Sheffield… Oare ce fac iranienii la Tenerife? Au lichidat-o pe Cindy ca să nu-mi poată da informaţii?

— Mărturisesc că nu înţeleg ce rol joacă, spuse americanul. Nu ştim nici măcar dacă Sheffield luase legătura cu ei. Ştim doar că în perioada afacerii Irangate era în relaţii foarte bune cu ayatolahul Khomeyni, responsabil din partea Serviciilor Speciale iraniene cu dosarul ostaticilor şi cu cel al livrării de arme. Trebuie să-i găsiţi pe iranieni cu orice preţ, în cazul în care n-au părăsit Tenerife.

— Asta am de gând să fac astă-seară, spuse Malko. N-am idee cum va ieşi. Rău sau foarte rău.

— Dacă ei au documentele, zise John Fairwell, n-are importanţă dacă iese foarte rău, din moment ce le recuperaţi.

Îi convenea, pentru că nu el îşi risca pielea. Malko închise telefonul. Era timpul să meargă la întâlnirea cu Ann Langtry.

*

* *

Ann Langtry pretextase în ultimul moment că are de lucru la consulat, în timp ce Malko, neavând nimic de făcut toată ziua, sperase să o atragă într-o aventură erotică. Dejunaseră la *Amos*, pe o terasă însorită, situată pe înălţimile din Santa Cruz. Telefonul sună chiar în momentul în care deschidea uşa camerei. La celălalt capăt al firului era John Fairwell, extrem de aţâţat.

— Am noutăţi, anunţă el. Cindy Panufnik se întâlnea în mod frecvent cu un tip care lucrează pentru Verişori!

Câtă făţărnicie! Trupeşa Cindy Panufnik, mai mult sau mai puţin damă de companie, amanta lui Rupert Sheffield, cu legături în cercurile teroriste iraniene, lucra *şi* pentru MI6.

— Documentele pe care le căutaţi sunt probabil deja la ei. Este posibil ca ea să-l fi ucis pe Rupert Sheffield.

— Nu cu inelul pe care îl purta, răspunse Malko.

Americanul nu ţinu seama de obiecţia lui.

— Poate a utilizat altceva.

— N-ar fi mai simplu, dacă toţi aţi aflat asta, sugeră Malko, să-i întrebaţi pe omologii dumneavoastră dacă au documentele?

John Fairwell păru că se sufocă la capătul celălalt al firului.

— Haida de! Să ştii că drăguţii noştri de Verişori ni le vor da cu siguranţă, fără să facă vreo fotocopie…

— Nu sunteţi optimist, remarcă Malko.

Şeful centralei spumega.

— În primul rând, le vor folosi împotriva noastră, afirmă el. În afacerea ostaticilor s-au purtat ca nişte *motherfuckers*, îndrugându-ne gogoşi şi lovindu-ne pe la spate. În plus, serviciile lor sunt putrede până-n măduva oaselor. În afară de libieni şi de francezi, toată lumea va avea nenorocitele alea de documente.

— Înseamnă că ei ştiu de ce se află iranienii la Tenerife pe urmele lui Rupert Sheffield, conchise Malko.

— Sunt şanse, fu de acord John Fairwell, dar poate că Cindy Panufnik nu le spunea tot. Toca banii multora.

Lui Malko îi veni deodată o idee.

— Cunoaşteţi identitatea persoanei cu care era în legătură?

— Cunoaştem una, nu neapărat pe cea adevărată.

— Încercaţi să aflaţi mai mult, îl sfătui Malko, şi să-l localizaţi. De unde ştiţi că nu se află în Tenerife? Aici e atâta lume…

— De acord, promise americanul, dar până atunci urmăriţi pista iranienilor.

Malko n-avea decât să aştepte şase ore. Ceea ce aflase putea explica uciderea lui Cindy. Dacă iranienii descoperiseră că făcea joc dublu, poate că puseseră capăt colaborării cu ea.

Brusc fu cuprins de furie. Dacă Cindy Panufnik lucra pentru MI6, şansele ca Ann Langtry, veriga locală a Informaţiilor britanice, să fie la curent, erau de 99 la sută.

Documentele pe care le căuta toată lumea erau deja în drum spre Londra prin curierul diplomatic. În aşteptare, trebuia să se ocupe de iranieni.

*

* *

Primul lucru pe care îl zări când ajunse la Darsena Pesquera fu capul rotund al lui George Green. Americanul – fără cătuşe – era aşezat la o masă de pe terasa bistroului. Se ridică şi se apropie de maşina lui Malko.

George Green se aşeză lângă el. Ţeasta rotundă îi era plină de vânătăi, iar la încheieturi avea urme roşiatice de la cătuşe

— Ticăloşii au plecat, mormăi el. Păcat. Mă gândeam să le fac o vizită cu ferăstrăul.

— Totdeauna vă plimbaţi cu ferăstrăul după dumneavoastră? întrebă Malko uluit.

George Green se uită urât la el.

— Nu. Am cumpărat unul de aici, pentru că sunt mai ieftine ca în ţinutul meu. Pentru gunoaiele astea e tocmai bun.

— Cel pe care l-aţi lovit e mort, îl anunţă Malko.

— Mai bine! Îi urăsc pe rahaţii ăştia de evrei.

— Cum a fost întoarcerea pe *Discovery?* întrebă Malko pentru a scurta tirada extrem de rasistă.

— Cum am prevăzut. Le-am povestit că i-am întâlnit pe unii care m-au răpit. A ieşit bâlci şi nu-mi mai amintesc nimic. Se pare că m-a crezut şi căpitanul… I-am telefonat judecătoarei şi mă va convoca din nou.

— Asta-i tot?

— Nu! mormăi americanul. Am găsit caseta, Iat-o!

*

* *

Malko nu-şi revenea: prima veste bună după atâta timp. Se săturase până peste cap de Canare, iar acum, în Austria s-a deschis sezonul de vânătoare, iar logodnica lui, trupeşa Alexandra, probabil că seducea în fiecare seară alt pretendent. Selecţionase o duzină de celibatari dezlănţuiţi, pe care îi frecventa prin rotaţie, pentru a-şi menţine tonusul. Cu toate astea, la telefon vocea îi era tot dulce, chiar dacă îl înşela în mod ruşinos pe Malko.

Se întoarse cu gândul în prezent.

— La Nadia era?

— Nu. La ticăloasa de Mary Callaghan, irlandeza, spuse

americanul, întinzându-i caseta. În timp ce deretica, a scotocit şi a descoperit-o în gura de ventilaţie.

— Ce aţi făcut?

— Am recuperat-o, desigur, dar n-am putut face mai mult. E în graţiile căpitanului şi nu coboară de pe nenorocitul ăla de vas.

— Înseamnă că nu poate fi interogată pe *Discovery*, conchise Malko în sinea lui. Pentru cine putea să lucreze? Pentru sovietici, pentru britanici, sau poate pentru altcineva?

— Altceva n-aţi mai găsit? întrebă el cu voce tare.

— Nu, spuse Green, în afară de nişte numere de telefon de la Londra, pe care le-am notat pentru dumneavoastră.

Îi dădu lui Malko o hârtie împăturită. Acesta se gândea. Planurile i se dădeau peste cap. Înainte să-i atace pe iranieni, trebuia să afle pentru cine lucra Mary Callaghan. Trebuia silită să coboare de pe *Discovery* ca să o interogheze. Brusc, îi veni o idee.

— Cum se face convocarea la judecătorul spaniol? întrebă el.

— Telefonează pe vas şi fixează o întâlnire.

— Fără convocare scrisă?

— Fără.

— Foarte bine, spuse Malko. Mâine dimineaţă să staţi pe lângă telefon şi între zece şi zece şi un sfert am să vă sun. Vă duceţi la Mary Callaghan şi-i spuneţi că e convocată la judecător pentru ora două. Ar putea să verifice?

— Nu, nu cred.

— Cu ce se va duce la Granadilla?

— Avem o maşină. O să-l roage pe căpitan să i-o dea.

— Aţi putea să mă anunţaţi dacă totul este în regulă?

— Rezolvăm şi mai uşor, sugeră George Green. În mod normal, va pleca pe la unu. Vă aştept aici de la douăsprezece şi jumătate, o urmărim cu maşina dumneavoastră şi o blocăm între ieşirea de pe autostradă şi Granadilla.

— Dacă vreţi, spuse Malko. Atunci, pe mâine.

George Green ieşi din maşină şi se îndreptă cu paşi mari spre *Discovery*. Malko se întoarse, plecând spre *Mencey*. Trebuia să verifice de urgenţă numerele de telefon prin Centrala de la Londra şi să găsească un aparat să asculte caseta.

*

* *

Soarele scălda cheiul Darsena Pesquera într-o lumină strălucitoare, făcându-l mai puţin sinistru. Malko era acolo de la douăsprezece şi un sfert. Vorbise la telefon cu George Green, dar trecuse o oră şi acesta nu venise. Un Fiat galben, condus de o roşcată, apăru pe chei. Lângă ea se afla Nadia Kowalski.

Malko lăsă maşina să urce panta spre şosea, porni motorul şi în acel moment George Green apăru alergând şi urcă repede lângă Malko.

— A mers! spuse el bucuros. Căpitanul i-a dat maşina şi a rugat-o pe Nadia s-o însoţească, pentru că nu cunoaşte drumul. I-am spus şi ei. O vor lua prin zona montană, acolo unde m-au prins ticăloşii ăia de evrei! Ne întâlnim într-un locşor liniştit ca să stăm de vorbă.

Malko ajunse cealaltă maşină în Plaza Espana şi n-o mai scăpă din ochi. Aşezat lângă Malko, George Green se stăpânea cu greu, vizibil animat de intenţii rele. După o jumătate de oră, casele făcură loc pădurilor dese de brad. În jur nu era nici ţipenie.

Maşina celor două stewardese încetini după un viraj şi se înfundă într-o cărare care urca printre arborii în pantă. Ajuns acolo, Malko se luă după ele, zărind imediat maşina oprită într-un luminiş ascuns vederii de pe şosea. Mary Callaghan rămăsese la volan, în timp ce Nadia Kowalski coborâse. Zărind Fordul la Malko, alergă înspre el.

— I-am spus că vreau să fac pipi! zise ea. O las în seama voastră.

— Excelent! se bucură George Green.

Sări din Ford şi se îndreptă spre celălalt vehicul. Femeia de la volan îl văzu, porni maşina şi întoarse, în dorinţa de a fugi. Blocată de Ford, ieşi pe cărare, încercând să o ia printre brazi, dar începu să patineze şi maşina se opri într-un nor de ace de pin. George Green o ajunse, deschise portiera şi o smulse pe Mary Callaghan de la volan. Pentru că încerca să-i scape, îi arse un dos de palmă cât putu de tare aruncând-o la trei metri.

— Opriţi-vă! strigă Malko.

O ajută pe tânăra care plângea în hohote să se ridice, şi o sprijini de un trunchi gros de brad.

— E nebun! Ce vreţi de la mine? suspină tânăra. Lăsaţi-mă, că am

să întârzii.

— Nu trebuie să vă întâlniţi cu nimeni, spuse Malko, a fost un truc să putem sta de vorbă un pic.

Mary Callaghan îşi şterse lacrimile şi îl privi surprinsă. În ochii căprui se citea panica şi buzele îi tremurau. Sub puloverul de lână, pieptul îi tresălta spasmodic.

— Să stăm de vorbă? întrebă ea. Despre ce? Mai întâi cine sunteţi?

George Green răspunse, privind-o cu răutate.

— Pe mine mă ştii, nu?

Ea oftă, ducându-şi mâna la obraz.

— Mi-a spus mie căpitanul că sunteţi o brută, zise ea, şi avea dreptate. Nu înţeleg…

— Cunoşti acest obiect? zise el în timp ce îi arătă caseta.

Pentru că nu răspundea, George Green o apucă de gât şi începu să strângă, dând-o cu capul de copac. Strigătele ei îl făcură pe Malko să intervină energic. Înciudat, George Green spuse:

— Am găsit-o la tine în cabină. Ai şterpelit-o de la Rupert Sheffield. De ce?

Mary Callaghan, foarte palidă, privi fix caseta. Întoarse capul, fără să răspundă. Fu rândul lui Malko să o întrebe.

— Vreau să aflu de ce aţi furat această casetă, şi pentru cine.

Stewardesa îşi revenise. Bărbia nu-i mai tremura, îşi şterse lacrimile şi îl privi pe Malko.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse ea, n-am mai văzut această casetă. N-aveţi dreptul să mă molestaţi. Am să mă plâng căpitanului şi poliţiei.

— Ticăloaso! exclamă George Green îndreptându-se spre maşina împotmolită.

Nadia Kowalski se apropie şi spuse pe un ton mai liniştit.

— Mary, numai noi două avem cheia de la cabina şefului. Posibilităţile sunt limitate. Vorbeşte, altfel o să fie rău de tine.

Mary Callaghan o privi dispreţuitor.

— De tine o să fie rău, ameninţă ea. La întoarcere am să depun plângere la poliţie.

Malko îşi dădu seama că n-o să scoată nimic de la ea. După primul şoc, se comporta ca o profesionistă. Era din ce în ce mai convins că

era în slujba unui Serviciu.

Un zgomot ca de petardă îl făcu să se întoarcă. Portbagajul maşinii stewardesei era deschis. George Green scosese de acolo un imens ferăstrău electric pe care îl pusese în funcţiune. Se apropie de ei, ţinându-l la orizontală.

— Lăsaţi-mă pe mine, urlă el, ca să acopere zgomotul motorului. O fac eu să vorbească.

Capitolul XIV

George Green avea aerul unui nebun, cu ochii ieşiţi din cap şi pe buze cu un rânjet plin de ură. Malko îngheţă. Pistolul rămăsese sub scaunul maşinii, în spatele americanului.

Înaintă spre acesta.

— George, opriţi-vă imediat!

Americanul agită orizontal arma improvizată, tăind aerul.

— La o parte! mormăi el, sau vă scot maţele.

Înaintă în continuare spre Malko şi acesta se retrase, de teamă să nu fie ciopârţit.

— George, STOP! strigă el. E un ordin!

George Green îi replică cu răutate.

— *Bullshit!* Pentru dumneavoastră o despic pe ticăloasa asta, pentru nemernicii de la Washington.

Cele două zile petrecute în închisoarea submarină îl înnebuniseră.

Malko îl prinsese de umăr, dar se dădu repede înapoi, ameninţat de ferăstrău. George Green era în stare să ucidă.

Americanul se găsea la mai puţin de un metru de Mary Callaghan, paralizată de groază. Apucă cu nădejde mânerul ferăstrăului, se apropie încă puţin şi urlă pentru a acoperi zgomotul motorului.

— Pentru cine lucrezi?

Mary Callaghan, albă ca varul, înghiţi în sec, dar nu răspunse. Atunci George Green mai înaintă un pic şi zimţii ascuţiţi ai ferăstrăului atinseră jeanşii stewardesei, tăindu-i catarama mare de la curea.

Ea se dădu înapoi, parcă vrând să se facă una cu trunchiul şi scoase

un urlet înfiorător. Jeanşii îi căzură, şi George rânji.

— Aşa, să mergem mai adânc!

Tânăra privi cu groază la panglica zimţată care era la câţiva milimetri de pântecele gol. Se hotărî brusc şi spuse pe un ton ascuţit:

— Opriţi-vă! sunteţi nebun! Lucrez pentru MI6.

George Green coborî puţin maşinăria şi spuse plin de dispreţ:

— *The Brits! (Pentru britanici!)*

Fără să scoată o vorbă, Mary Callaghan coborî privirea. Malko profită de calmul aparent al veteranului Forţelor Speciale şi interveni, spunându-i lui, George Green:

— Încetaţi să vă purtaţi ca un animal!

Incidentul avea să atragă după el tunete şi fulgere. Deja executanţii de la CIA erau prost văzuţi de către aliaţi… Performanţa lui George Green avea să alimenteze bârfa pentru trei generaţii. Mary Callaghan încerca cu gesturi stângace să-şi ridice jeanşii ca să-şi acopere pântecele gol. Era lividă.

— Un nebun! murmură ea. Un adevărat nebun. Ar trebui internat.

După ce-i trecuse criza de violenţă, George Green oprise maşinăria infernală şi aştepta, sprijinit de maşină. Malko simţi că Mary Callaghan, încă în stare de şoc, era mai vulnerabilă.

— Ştiţi pentru cine lucrăm? întrebă el.

— Nu.

— Pentru CIA.

— Aţi văzut cum m-a tratat? explodă ea. E ruşinos.

— De ce aţi furat caseta?

— Ascultam ordinele, spuse stewardesa, rece. Am scotocit prin cabină de mai multe ori şi am descoperit casetofonul. Am cerut instrucţiuni de la Londra, şi mi s-a spus să o iau, dacă era posibil.

— De ce nu le-aţi luat pe cele dinainte?

— Nu mi s-a cerut.

— Aţi avut timp s-o ascultaţi?

— Nu.

— Ce misiune aveaţi la bordul lui *Discovery?*

Mary Callaghan ezită, apoi răspunse:

— Supraveghere. În fiecare săptămână făceam un raport despre mesaje, persoanele cu care se întâlnea şi activităţile domnului

Sheffield. N-aveam mare lucru de făcut, pentru că stătea puţin la bord, şi începusem să mă plictisesc.

Îşi recăpătase vocea obişnuită şi îl sfida pe Malko cu privirea.

— Cum transmiteaţi aceste informaţii? De pe *Discovery?*

— Nu sunt autorizată să vă răspund, spuse ea. Întrebaţi-i pe şefii mei, cred că-i cunoaşteţi.

Malko se hotărî să intre în miezul problemei.

— Ce ştiţi despre moartea lui Rupert Sheffield?

— Nimic. Dormeam atunci când a dispărut. N-am idee ce s-a putut întâmpla. Am comunicat despre asta la Londra.

— Aţi auzit ceva despre documentele pe care i le-a dat Mossadul lui Rupert Sheffield?

— Niciodată.

— Ştiţi că Mossadul are o echipă aici?

— Nu.

— Cine este Cindy Panufnik?

— O prietenă a domnului Sheffield.

— Cunoaşteţi faptul că se afla la bord în noaptea când a dispărut Sheffield?

— Da.

— Mai ştiţi şi altceva despre ea?

— Nu, nimic.

Din cauza compartimentării în vigoare în cadrul Serviciilor, era posibil ca cele două să nu se cunoască. Posibil, dar puţin probabil… Mary Callaghan era în mod evident hotărâtă să spună cât mai puţine. Se scutură şi zise:

— Acum vreau să mă întorc pe vas.

— Puteţi pleca, spuse Malko.

— Am să fac un raport, zise Mary Callaghan, şi veţi avea probleme…

— Am mai trecut prin asta, o asigură Malko.

Ea se desprinse de copac, se îndreptă spre maşină şi dispăru în direcţia şoselei. George Green se apropie de Malko.

— Sunt dezolat, nu ştiu ce m-a apucat.

— S-o lăsăm, spuse Malko, pentru moment vreau să ascult caseta.

*

* *

Malko făcuse rost de un casetofon Samsung dintr-un magazin din Santa Cruz şi îl dusese la hotel, lăsându-i pe George Green şi pe Nadia să se întoarcă pe *Discovery*.

Introduse caseta şi aşteaptă, cu inima bătându-i năvalnic. Casetofonul plasat în cabina lui Rupert Sheffield se declanşa doar la primul sunet… la început se auzi zgomotul unei uşi deschise şi închise, şi o voce, cea a lui Rupert Sheffield, aspră, gravă, autoritară, care spuse:

— *Help yourself! (Serveşte-te!)*

Se auzi zgomotul uşiţei de la bar. Pahare, sticle, apoi o voce de femeie, suavă şi cu accent: Cindy Panufnik.

— Vrei ceva?

— *Johnny Walker on ice*.

Malko asculta, cu urechea lipită de difuzor. Două persoane care beau. Apoi mormăieli – erau în pat – apoi nişte suspine, şi iar vocea un pic mai aspră a miliardarului.

— Pe legea mea, ai nişte sâni nemaipomeniţi!

Râsete, suspine, foşnete de îmbrăcăminte. Calitatea înregistrării era extraordinară. Două pahare ciocnite, apoi vocea lui Cindy Panufnik:

— Vrei puţină muzică?

— Fundul tău îl vreau.

Cel puţin nu mergea pe ocolite… Se mai distinseră şi alte zgomote. Iar vocea lui Cindy:

— Ia uite la bestia asta mică. S-o facem să crească.

Rupert Sheffield, agasat, ripostă cu un ton deşucheat:

— Mică! O să ţi-o vâr până în gât.

Brusc, conversaţia se purtă în altă limbă, şi Malko se dumiri că era poloneza. Făceau dragoste gângurind în poloneză, şi suspinând, iar în final Cindy Panufnik strigă răguşit:

— Uşor! *Please*.

Malko refuză să se gândească ce putea să facă miliardarul.

De pe bandă se auziră gâfâieli… apoi un mormăit de animal sătul. Vocea seacă a lui Rupert Sheffield izbucni la final:

— Bine, du-te la tine în cabină, mai am de dat nişte telefoane.

La capitolul poezie stătea mai prost…

Alte zgomote, tastele unui telefon digital, şi din nou se auzi vocea lui Rupert Sheffield:

— *Mister. Robert Gates, please. Rupert Sheffield calling from overseas. (Cu domnul Robert Gats, vă rog. Rupert Sheffield la telefon, îl sun de peste ocean.)*

Malko tresări: Robert Gates era noul director general al CIA, un om pe care duşmanii îl acuzau că jucase un rol activ în Irangate. Ascultă cu mai multă atenţie. Intervenţia secretarelor, respiraţia grea a miliardarului britanic şi apoi o voce imperceptibilă pentru Malko; auzi doar răspunsul lui Sheffield.

— *Yeah!* În legătură cu afacerea în chestiune.

Vocea nu se auzi şi Malko îşi ţinu din nou răsuflarea.

— Ştiţi că am hotărât să nu merg mai departe, spuse Rupert Sheffield cu voce aspră.

Nu se putea auzi răspunsul, dar miliardarul continuă.

— N-o să-mi fie prea uşor. Viaţa mea va deveni un infern.

Alt răspuns care nu se auzi.

— Bine, bine, conchise el. O să vin curând la dumneavoastră, trebuie să vă dau ceva care vă interesează.

Se auzi păcănitul telefonului închis. Iată de ce şeful Centralei de la Londra era sigur că nu CIA îl ucisese pe Sheffield, ca să-l împiedice să vorbească. Promisese în mod explicit că nu va ceda presiunilor Mossadului.

Alt sunet de tastatură şi vocea lui Rupert Sheffield. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a identifica limba în care se vorbea: ebraica. Malko n-o ştia, dar după tonul conversaţiei, interlocutorul lui Sheffield nu părea dezamăgit… Acest pasaj trebuia decriptat de urgenţă.

Alt moment de tăcere, după puţină muzică. Se pare că acest lucru se petrecea după ultima cină a miliardarului. Din nou se auzi vocea lui Rupert şi a lui Cindy Panufnik.

— S-a întâmplat ceva? zise Rupert Sheffield

— Ali Akbar e aici, spuse Cindy Panufnik cu vocea puţin nesigură.

Apoi răcnetul lui Rupert Sheffield.

— Nemernicul ăla de iranian! Ce caută aici?

— Pe tine.

— Afurisito! Tu l-ai adus aici! Numai tu, ca să profiţi de pe urma mea… Tu…

Zgomot de obiecte izbite, mormăieli, apoi strigătul disperat al lui Cindy Panufnik.

— Opreşte-te, eşti nebun! O să mă sugrumi. Îţi jur, nu eu l-am adus, ştiau că vei veni aici.

Rupert Sheffield sufla ca o focă. Un moment de tăcere, apoi spuse:

— Ce vrea?

— Nu-ţi dai seama?

— Nu trebuia să crezi tot ce spune, protestă Sheffield, furios. Eşti de partea lor sau de a mea?

— Nu spune prostii, replică Cindy cu glas liniştitor. Trebuia să-i dau un răspuns, altfel se enervează.

— E singur?

— Nu, sunt trei. Nu-i cunosc pe ceilalţi.

Zgomot de fond, apoi iarăşi vocea lui Rupert Sheffield.

— Spune-le să mă sune mâine pe vas şi vom aranja o întâlnire. Să nu fie îngrijoraţi.

— Bine.

— Bine, du-te la culcare, sunt obosit, spuse el.

Alte telefoane fără importanţă, apoi un zgomot de fond: miliardarul pusese o casetă şi se uita la un film.

Se auzi un „Intraţi”, apoi zgomotul uşii care se deschise şi o voce de femeie:

— O să vă îngrăşaţi.

— Nu-mi pasă se auzi vocea lui Rupert Sheffield.

O clipă de tăcere, apoi din nou femeia:

— E caraghios.

— Pune altă casetă.

Malko privea fascinat aparatul Samsung. Fără îndoială, glasul era al Nadiei Kowalski!

Ascultă urmarea, zgomotele din film, respiraţiile sacadate ale unui cuplu care flirta şi vocea furioasă a miliardarului:

— Vino aici.

Câteva clipe de tăcere, apoi:

— Noapte bună, domnule Sheffield.

— Târfă ordinară, vino aici!

Zgomot sec, uşa care se deschise, arcurile patului care scârţâiră şi apoi tăcere. Rupert Sheffield nu se mai întorsese în cabină. Opri aparatul Samsung. De data asta lucrurile se clarificau. Nadia Kowalski trebuia să dea nişte explicaţii.

*

* *

Malko n-o luă pe ocolite. Parcă maşina drept în faţa sabordului lui *Discovery* şi strigă. Peste câteva clipe apăru un marinar.

— Ce doriţi? întrebă el, cu o voce răguşită de alcool.

— Am un mesaj urgent pentru domnişoara Nadia Kowalski.

— Spuneţi-mi mie.

— Nu, e ceva personal.

Celălalt ezită, apoi dispăru pe culoar. Malko se aşteaptă să apară căpitanul, dar ieşi Nadia, îmbrăcată într-o uniformă gri. Sări pe chei cu un aer preocupat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am ascultat banda, o anunţă Malko, şi aş vrea s-o ascultăm împreună, cât mai repede posibil.

Stewardesa îl privi îngrozită.

— Am să vă explic. Credeţi că l-am ucis pe Rupert Sheffield?

— Nu ştiu, spuse Malko, dar în mod sigur m-aţi minţit. Mi-aţi ascuns că l-aţi vizitat pe Rupert Sheffield în noaptea în care a dispărut.

— E adevărat, mărturisi Nadia Kowalski, dar n-am făcut nimic. Am să vă explic totul, dar acum trebuie să mă întorc la treabă. Am să fiu la hotel pe la şase.

— Vă aştept, spuse Malko distant.

Nu se temea că ar putea fugi. Autorităţile spaniole confiscaseră paşapoartele tuturor membrilor echipajului. Abia când se întoarse la *Mencey*, îşi dădu seama. Lucrurile se clarificau.

În afară de Ann Langtry, Verişorii mai aveau cel puţin două persoane care lucrau la cazul Sheffield: Cindy Panufnik şi Mary Callaghan. De pe bandă reieşea că Cindy nu recuperase faimoasele

documente, şi nici nu-l ucisese pe miliardar. Iranienii erau şi ei scoşi din cauză, cu toate că păreau să fi fost într-un litigiu serios cu Rupert Sheffield.

Nu mai rămânea decât Nadia Kowalski, dar dacă nu-l ucisese pentru CIA, atunci cine era comanditarul şi care fusese scopul?

Capitolul XV

Când deschise uşa, Malko avu un şoc. Nadia schimbase treningul cu un pulover negru mulat şi o fustă lucioasă de lână. Machiajul îi făcea ochii migdalaţi şi îi scotea în evidenţă gura mare şi roşie. Avea un surâs provocator şi ambiguu.

— N-am întârziat? întrebă ea, gâfâind uşor.

— Deloc, intraţi.

După ce intră în cameră, îşi scoase şalul şi mănuşile. Talia era strânsă de o curea lată, care îi marca sânii şi coapsele. Se aşeză pe un fotoliu lângă pat, şi îşi încrucişă picioarele într-un mod provocator. O copie perfectă a Dalilei.

Tulburarea pe care o afişase când Malko o căutase pe *Discovery* fusese înlocuită cu o atitudine complet diferită. Susţinea privirea lui Malko cu un soi de indecenţă tulburătoare.

El remarcă ceva neobişnuit: Nadia era plină de bijuterii. Brăţări care zăngăneau la încheieturi, cercei, un şirag de perle şi un inel imens care îi împodobea mâna dreaptă. Se pare că meseria de stewardesă era rentabilă.

— Vă plac bijuteriile, remarcă Malko.

Nadia Kowalski îi surâse ştrengăreşte.

— Sunt false. Mi le-a oferit prietenul meu, cel căruia îi telefonam la Washington.

Malko o asculta cu indiferenţă, spusele ei intrându-i pe o ureche şi ieşindu-i pe cealaltă. Ştia deja ce avea să urmeze.

— Nadia, zise el, sunteţi ultima persoană care l-a văzut pe Rupert Sheffield. Aţi ieşit din cabină şi am impresia că v-a urmat. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut în viaţă.

Tânăra îşi trecu limba peste buze.

— Este adevărat. Mă mai culcam uneori cu el. Îmi dădea bani şi mă temeam de el. În noaptea aceea era furios că îl refuzasem. M-am încuiat la mine în cabină şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat.

Malko se aştepta la un asemenea răspuns; nu putea dovedi contrariul. Trebuia deci să-i înfrângă rezistenţa. Era convins că între ea şi Sheffield fusese altceva decât o istorie picantă.

— Bine, spuse el, să admitem că vă cred. Sper că vă daţi seama că trebuie să verific totul în ceea ce vă priveşte. Cum se numeşte bărbatul căruia îi telefonaţi la Pentagon?

Surprinse o licărise scurtă în privirea Nadiei Kowalski. Vocea îi era însă plină de stăpânire de sine:

— Sergentul James Millstone, funcţia 56428. Numai că, din cauza decalajului de fus orar, acolo este acum ora prânzului, şi nu-l puteţi suna decât pe la ora trei, ora locală.

Asta era prea mult. Malko îi adresă un surâs inocent.

— Nicio problemă. Cât aşteptăm, vom bea la bar o sticlă de Moët et Chandon.

Ea se ridică imediat şi se apropie de el, privindu-l rugător.

— Nu-mi faceţi raport pentru că v-am minţit, îl imploră ea. Au să mă concedieze.

— Sunt obligat.

— *Please!*

Vocea îi era uşoară ca un suspin. Se lipi cu supleţe de el, îl mângâie cu buzele şi încercă să-şi strecoare piciorul între coapsele lui Malko. Cu mâna stângă, îi frământa pieptul pe sub cămaşă. Simţi efectul pe care îl provoca şi murmură plină de dorinţă:

— Avem o oră la dispoziţie.

Nici dacă pe frunte i-ar fi scris cu litere de foc „regulează-mă”, n-ar fi fost mai explicită. Luă mâna lui Malko şi o puse în zona pubisului.

— Haideţi, mi-o doresc atât de mult.

El se depărtă puţin, luptând cu curaj. Sigur că era tentat să culeagă fructul care i se oferea atât de uşor. Femeia era gata să se supună tuturor fanteziilor sale, dar privirea i se opri pe inelul mare, purtat pe mâna dreaptă. Dorinţa îi trecu pe dată.

— Scoateţi-vă inelul, îi spuse el Nadiei Kowalski, şi puneţi-l pe noptieră. Ocoliţi apoi patul şi aşezaţi-vă pe fotoliu.

Stewardesa încremeni, cu privirea încă umedă.

— De ce? Eu…

— Faceţi ce v-am spus, îi ordonă Malko.

Nadia Kowalski îşi scoase încet inelul şi îl puse pe noptieră. Malko aşteptă să se aşeze pe fotoliu, de cealaltă parte a patului şi, luând inelul cu safir, începu să-l examineze.

Postat lângă fereastră, îl întoarse pe toate părţile, încercând să găsească ceea ce căuta.

Apăsând pe montură într-un anumit loc, aceasta se roti, dezvăluindu-şi secretul.

Într-o parte, montura era formată din vârful unui safir, „suportul”, care era înconjurat de briliante false. În partea cealaltă, corpul inelului, format din baza safirului, care era scobit. Când montura era rotită, din soclu ieşea câţiva milimetri un ac foarte fin, împins de un arc miniatural. Acul, la baza căruia se afla o pompiţă în contact direct cu inelul, era gol pe dinăuntru. Ajungea o singură apăsare cu degetul şi conţinutul acului ieşea cu presiune.

Malko ridică privirea. Nadia Kowalski avea trăsăturile descompuse, privirea fixă şi colţurile gurii căzute.

— Ce e asta? întrebă el.

Văzând că nu răspunde, îşi puse inelul pe deget, cu montura deschisă, şi se apropie de ea.

— E otravă, nu-i aşa?

— Nu, nu, protestă ea, fără convingere.

Malko o prinse de încheietură şi îi apropie inelul de piele.

— Sunteţi dispusă să facem o experienţă?

Nadia Kowalski nu scoase o vorbă, îşi eliberă încheietura şi se ghemui din nou în fotoliu. Substanţa din inel avea să fie descoperită oricum, dar asta nu era important.

— Cel mai bine ar fi să-mi spuneţi tot ce ştiţi. Lucraţi pentru Companie, şi aveţi o misiune foarte precisă. Acest inel este o armă destinată să ucidă pe cineva. Cine vi l-a dat?

Nadia Kowalski ridică privirea cu vioiciune.

— N-am ucis pe nimeni! Poate fi folosit doar o dată.

Se putea verifica, dar, în definitiv, putea să spună adevărul. Pompiţa nu putea conţine decât o doză de otravă. Nadia alunecase pe

panta mărturisirilor şi trebuia să profite de asta.

— Prietenul dumneavoastră de la Pentagon vi l-a dat?

— Nu, spuse ea dintr-o suflare.

— Există în realitate?

— Da, dar nu l-am mai sunat demult.

— Pe cine aţi sunat, atunci?

Ea ridică figura răvăşită spre el.

— Nu pot să vă spun.

— Cine este? insistă el.

Aflată în dilemă, Nadia Kowalski tăcu. Malko întrezărea un nou fir. Afacerea Rupert Sheffield era adevărat labirint. Se aşeză în faţa tinerei.

— Nadia, spuse el, dacă nu vorbiţi, sunteţi terminată. Afacerea este extrem de gravă. Dacă sunteţi dispusă să colaboraţi, pot aranja să nu aveţi probleme prea mari.

Ea suspină, şi în privire i se oglindi panica.

— N-am făcut nimic rău, începu ea.

— Spuneţi-mi ce aţi făcut, bine sau rău, o opri Malko.

După câteva momente de tăcere, stewardesa îi spuse cu vocea frântă:

— V-am minţit, nu îi telefonam unui agent, ci generalului Alexander Foote.

— Generalului Foote!

Malko nu-şi revenea. Cu câţiva ani în urmă, generalul Alexander Foote făcuse parte din elita Diviziei Operaţiuni din cadrul CIA. Asigurase logistica pentru membrii „contras” din Nicaragua. În această calitate, pe lângă înarmarea acestora, angaja mercenari americani şi le procura arme provenite din filiere dubioase. După Irangate, fusese eliberat din funcţie şi nu se mai auzise nimic de el. Era în anturajul administraţiei Reagan şi Malko ştia că făcuse multe călătorii la Paris şi în Orientul Mijlociu, ca să supravegheze achiziţionarea, în cel mai mare secret, a armelor pentru CIA.

Supus anchetei comisiilor din Congres, a negat în permanenţă participarea la acţiuni ce vin în contradicţie cu legile americane. Democraţii îl acuzaseră că acoperise administraţia americană şi CIA, condusă la acea vreme de Webster. Acum apărea din nou la

Tenerife…

— Cum se face că îl cunoaşteţi pe Alexander Foote? întrebă Malko.

— Suntem amanţi de multă vreme, mărturisi Nadia. Este căsătorit, are trei copii şi nu se pune problema divorţului. Îl cunosc din 1981, când am fost recrutată să fac legătura între diversele agenţii care se ocupau de gruparea „contras”. L-am însoţit în Salvador, unde a început idila noastră. Nu ştie nimeni de ea şi nu ne întâlnim niciodată la Washington.

— Îl sunaţi însă la Pentagon?

— Rar. Pe linia lui directă, dar folosesc un nume fals.

— Ce legătură este între generalul Foote şi inelul dumneavoastră…

Problema se complica. Nadia se lăsă rugată mai mult timp, apoi vorbi.

— I-am spus că Divizia Operaţiuni m-a trimis pe iahtul lui Rupert Sheffield, pentru o misiune de lungă durată. N-a reacţionat pe moment. L-am revăzut, nu demult, când *Discovery* se afla la New York. Am petrecut o noapte la un motel. Se întorcea de la Paris şi avea o zi întreagă la dispoziţie. Părea foarte tulburat. Nişte prieteni din cadrul Companiei îi spuseseră că Rupert Sheffield pregătea o lovitură sub centură pentru CIA şi pentru administraţia Bush. Era un ticălos vândut israelienilor.

Atunci mi-a cerut să fac un mare serviciu ţării mele, dându-mi de înţeles că preşedintele şi consilierii lui erau de acord. Mi-a dat acest inel.

— Ca să-l asasinaţi pe Rupert Sheffield?

— Da. Mi-a explicat că Sheffield se ducea în Canare să se întâlnească cu prietenii săi israelieni din Mossad. Două lucruri aveam de rezolvat. Întâi, să fac în aşa fel încât să-l lichidez pe Sheffield cu acest inel. Alexander Foote m-a asigurat că otrava din ac n-avea să lase nicio urmă, concluzia autopsiei fiind un atac de cord. Apoi să recuperez documentele pe care le primise Sheffield din partea israelienilor şi să le distrug pe loc.

— Aşa s-au petrecut lucrurile?

— Nu, spuse Nadia Kowalski, n-am putut face nimic. Mă hotărâsem să acţionez în noaptea în care a dispărut. M-am dus la el în cabină… Urmarea o ştiţi de pe banda magnetică.

— Aţi plecat împreună, şi Rupert nu s-a mai întors. Ce s-a întâmplat?

— L-am atras special pe punte, mărturisi Nadia Kowalski, dintr-o răsuflare. Aveam de gând să-l împing în apă. După…

— Şi atunci?

Malko îi sorbea cuvintele.

— La început a fost cum am prevăzut. Eram faţă în faţă şi mă pregăteam să deschid inelul. Apoi a vrut să mă posede în alt mod…

Se opri, tulburată.

— Adică?

— M-a îndepărtat de el şi m-a întors, ca să mă posede pe la spate. Nu puteam utiliza inelul în această poziţie. După ce s-a terminat, mi-a spus să cobor, pentru că vrea să mai ia aer pe punte.

— L-aţi ascultat?

— Da.

— Apoi?

— Nimic. A doua zi am descoperit, împreună cu toată lumea, că dispăruse.

— Şi documentele?

— Nu ştiu nimic despre ele. Sunt însă sigură că nu le-au luat spaniolii.

— Le avea?

— Bănuiesc că da.

— Există vreun seif la bord?

— A fost deschis în prezenţa poliţiştilor spanioli şi nu conţinea nimic.

Malko încerca să reconstituie firul evenimentelor. Acum era sigur că Nadia spunea adevărul.

— L-aţi anunţat pe generalul Foote? întrebă el.

— Da, chiar în ziua când m-aţi văzut la *Mencey*.

— Ce v-a spus?

— Să scap imediat de inel şi să încerc să găsesc documentele. Pentru asta aveam o primă de o sută de mii de dolari.

— Nu v-a întrebat cine l-a ucis pe Rupert Sheffield?

— Părea convins că era mâna Mossadului şi mi-a spus că, până la urmă, nu era un ticălos…

Halal necrolog…

Problema era tot nerezolvată. Mossadul nu-l ucisese, CIA nici atât. Mai rămâneau ca suspecţi Cindy Panufnik, din partea MI6, şi iranienii. Avea însă un atu: conversaţia în ebraică, înregistrată fără ştirea lui Rupert Sheffield.

Luă anuarul telefonic şi găsi numărul unei sinagogi. Fu nevoie de toate cunoştinţele lui de spaniolă ca să dea de un vorbitor de ebraică pentru o traducere. Numărul de telefon a fost înregistrat şi i s-a promis că va fi căutat. În mod clar, nu era ceva sigur.

Capitolul XVI

Malko se juca nepăsător cu inelul otrăvit. Nadia îl întrebă neliniştită:

— Ce aveţi de gând?

— De unde provine jucăria asta?

— Alexander mi-a spus că mai are nişte prieteni la T.D. (Technical Division – Divizia Tehnică). Ei l-au fabricat, la solicitarea acestuia.

— Cum pot fi sigur că nu mă minţiţi? remarcă Malko. Singura persoană care ar fi putut să vă susţină afirmaţiile ar fi fost Rupert Sheffield.

— V-am spus, insistă Nadia, acest inel nu poate fi folosit decât o dată.

— O vor confirma experţii, spuse Malko. Până atunci, îl păstrez. Întoarceţi-vă pe *Discovery* şi nu spuneţi nimic nimănui. Apropo, George Green este la curent cu misiunea dumneavoastră „specială”?

— Nu, nu, afirmă Nadia, dar îl cunoaşte şi el pe Foote. S-a aflat în Salvador cu Forţele Speciale. A avut probleme şi l-au transferat înainte de a-l da afară din armată.

— Ce fel de probleme? întrebă Malko.

Ea păru încurcată.

— Cu nişte prizonieri din gherilă. A fost foarte crud cu ei şi au existat plângeri.

Hotărât lucru, CIA decăzuse mult. Brusc, Nadia se repezi la Malko.

— Vă cer iertare! murmură ea, e oribil ce voiam să fac.

— Pe viitor, vă ordon să-mi spuneţi tot ce se petrece pe *Discovery*, spuse Malko.

— Vă jur, îl asigură ea.

După ce o sfătui să nu-i spună nimic lui George Green, o însoţi până în port. La ora opt avea întâlnire cu informatorul, ca să se ocupe de iranieni. Înainte de asta, trebuia să-l pună la curent pe John Fairwell cu ultimele noutăţi.

*

* *

John Fairwell, şeful Centralei de la Londra, rămase consternat şi întrerupse povestirea lui Malko cu interjecţii pline de dezgust.

— E în firea lucrurilor că Verişorii încearcă să ne tragă în ţeapă, e ceva mai puternic decât ei. Un tip ca Foote, însă…

— Îl cunoaşteţi bine?

— Şi încă cum! Între 1982 şi 1986 am fost împreună la Washington. Făcea legătura între Pentagon, Casa Albă şi Companie. Cunoştea o mulţime de secrete şi ne-a ajutat mult, iar Bill Casey,[16] care nu-i suferea pe militari, îl adora…

— Cum a ajuns să ordone asasinarea lui Rupert Sheffield?

După un moment de tăcere, americanul răspunse:

— Nu pot să cred că este o iniţiativă personală. În plus, povestea cu inelul mi se pare stranie. Numai „Assorted Nasties” („Porcăriile asociate”, denumirea familiară a Diviziei Tehnice) puteau să i-l furnizeze. Or, pentru a elibera aşa ceva, e nevoie de două mii de autorizaţii, printre care şi cea a directorului general.

— Înseamnă că Robert Gates era la curent.

— Imposibil! Este prea prudent şi ţine prea mult la principiile sale. Era nevoie de un ordin scris al preşedintelui Bush, lucru de neconceput. Cineva şi-a încălcat atribuţiile, şi mă întreb dacă nu e vorba de Casa Albă. Un consilier prea zelos. Din cauza afacerii Irangate au devenit paranoici.

Malko asculta neîncrezător tăgăduielile şefului centralei. CIA îl

---

[16] Fostul şef al CIA, prieten intim cu Reagan (n.a.)

minţise deseori… Nu era imposibil ca o celulă secretă să fi avut misiunea de a-l elimina pe Rupert Sheffield, din raţiuni de stat. În acest caz, nici şeful Centralei de la Londra nu era pus în temă, nici Robert Gates, noul director al Agenţiei. Miza dezvăluirilor în afacerea Irangate era atât de mare – puterea Statelor Unite – că totul trebuia luat în consideraţie. Putea însă să fie vorba şi despre un grup de „soldaţi rătăciţi” care acţionaseră de capul lor, ca să „acopere” nişte persoane pe care le apreciau. Probabil că n-aveau să afle niciodată.

Se îndoia că CIA avea să-l atace pe faţă pe generalul Foote, pentru că deţinea dosarele multor persoane.

— M-am săturat de Tenerife, conchise el, şi nu mai văd ce aş putea descoperi acum. Dacă nu iese nimic din întâlnirea mea cu iranienii, vin înapoi.

Era ultima şansă de a mai afla ceva despre moartea lui Rupert Sheffield şi despre soarta documentelor pe care le deţinea.

*

* *

Noaptea, portul Tenerife, cu stivele de containere întinse cât vedeai cu ochii, era fără viaţă. Malko şi George Green pătrunseseră fără dificultate în zona portuară. În faţa lor, digul Muelle del Este era pustiu ca Sahara în lumina puternicelor reflectoare.

Fără să aprindă farurile, trecură fără grabă prin faţa antrepozitelor închise. Cu o sută de metri înainte de depozitul iranienilor, Malko opri motorul şi parcă la adăpostul unui camion imens. George Green coborî primul. Făcuse rost, nu se ştie de unde, de un Colt automat şi de un pumnal de comando. Malko avea arma Hi-Standard a lui Cindy.

— Să nu declanşăm noi ostilităţile, îl avertiză Malko. În primul rând, vreau să obţin informaţii.

Înaintară fără zgomot, până la antrepozitul iranienilor. Biroul de sticlă era în beznă şi poarta hangarului, închisă. Uitându-se printr-o crăpătură, Malko zări o geană de lumină. Înconjurară clădirea şi dădură de o uşiţă în faţa căreia era parcat Fiatul folosit de comando.

Malko vru să verifice dacă era închisă sau deschisă, dar, în momentul în care punea mâna pe clanţă, uşa se deschise. Nu avu timp să se dea înapoi şi să se ascundă după Fiat.

Bărbatul care ieşi se aruncă asupra lui George Green, care nu avu timp să se pună la adăpost.

Nou-venitul se opri brusc, îl privi pe american şi spuse în spaniolă:

— *Oue quieres? (Ce doriţi?)*

Surprins, George Green nu răspunse. Impresionat, fără îndoială, de aspectul său fizic, interlocutorul se răsuci pe călcâie, încercând să intre pe uşa rămasă deschisă.

George Green îl imobiliză cu mâna stângă, aproape gâtuindu-l. Malko văzu ridicându-se braţul drept, înarmat cu pumnalul.

— George, spuse el încet. Încetaţi!

Se temea să strige. George nu-l auzi şi pumnalul se abătu de jos în sus, pătrunzând sub claviculă şi căutând inima. Americanul răsuci maşinal lama şi secţionă aorta. Când dădu drumul victimei, corpul se prăbuşi ca o marionetă. Înnebunit de furie, Malko se apropie.

— L-aţi ucis!

— Şi ce dacă? spuse George, aţi fi preferat să înceapă să urle? aşa se elimină santinelele. N-aţi fost niciodată la Fort Braggs?

Nu era acum momentul pentru o discuţie despre antrenarea comandourilor. Malko examină cadavrul. Era una dintre „clonele” care îl însoţeau pe falsul turc, al cărui nume îl cunoştea de pe banda magnetică: Akbar. Se ridică şi pătrunse în interior, urmat de George Green. Hangarul era imens, plin cu stive de lăzi, cu containere şi cu diferite colete, despărţite prin culoare strâmte. În faţa lor se găseau vreo douăsprezece piese de mobilier şi lambriuri, împachetate în carton care purtau etichetele gri ale lui Claude Dalie. Ayatolahii aveau gusturi rafinate. Câteva becuri aruncau o lumină gălbuie. Se strecurară printre containere şi Malko ajunse fără zgomot în dreptul unui spaţiu liber.

Doi bărbaţi şedeau la o masă, pe care se afla o farfurie imensă plină cu orez şi nişte cărţi de joc. Unul dintre ei era Akbar, celălalt o „clonă”. În spatele lor se aflau trei paturi de campanie. Era tabăra lor provizorie. George Green făcu o mişcare greşită şi lovi un bidon gol. Cei doi ridicară imediat capetele:

— Salameh?

Evident că cel strigat pe nume nu răspunse. „Clona” se ridică, schimbă câteva vorbe pe un ton scăzut cu tovarăşul lui, şi se îndreptă

spre biroul de sticlă. Ieşi de acolo cu un M.16, pe care era fixat un lansator de grenade M.79. O armă înspăimântătoare, care putea face bucăţi un om la distanţa de o sută de metri!

Ali Akbar luase o lanternă mare, luminând stiva de containere. Mai schimbară câteva vorbe şi Ali Akbar strigă din nou:

— Salameh?

Fasciculul lanternei se deplasă, luminând traveea unde se aflau cei doi. Instinctiv, Malko se trase înapoi, dar George Green vru să facă uz de armă. El şi iranianul traseră în acelaşi timp. Tubul fixat pe ţeava armei M.16 scuipă o jerbă de flăcări şi proiectilul M.79 lovi colţul unei lăzi, explodând la câţiva centimetri de american.

Când Malko se ridică, George Green nu mai avea braţul stâng, un picior îi atârna ciopârţit şi urla cu ochii scoşi de suflul exploziei.

Căzu la pământ, mişcându-se spasmodic şi golindu-se de sânge, fără să aibă satisfacţia să vadă că ucigaşul său, şi el întins pe spate, primise un glonţ în cap. Intrat în panică, Ali Akbar se retrase până la birou, unde se ascunse.

Malko văzu arma M.16 lângă cadavrul iranianului şi se repezi să o ia. Riscând să fie descoperit, se aruncă peste arma automată. Se auziră trei focuri de armă, dar proiectilele trecură la distanţă mare de el. Ali Akbar era prea înspăimântat ca să ochească bine. Malko se ridică ţinând arma în dreptul coapsei, cu degetul pe trăgaciul aruncătorului M.79. Despărţitura dintre ei era aidoma unei foi de hârtie, prea subţire pentru o asemenea armă îngrozitoare.

Nici măcar nu avu timp să-l ameninţe.

Cu ochii ieşiţi din orbite, cu mâinile ridicate şi cu maxilarul tremurându-i de frică, Ali Akbar ţâşni spre el.

— *Befar me! Befar me! (Vă rog! Vă rog!)* Nu trageţi.

Iată şi un membru Hezbollah care nu are vocaţie de martir, şi nu dorea să se alăture Imamului Ali… Tremura tot şi nu îndrăznea să facă un pas.

— Înaintaţi, spuse Malko, şi aşezaţi-vă la masă, cu mâinile pe ea.

Iranianul se supuse imediat şi Malko îl percheziţionă, găsind un pumnal cu lama îngustă şi subţire, ascuţit ca un brici.

— Sunteţi Ali Akbar? întrebă el.

— *Baleh… Baleh. (Da… Da.)*

Uitase engleza. Figura era confuză şi plină de groază. Dacă Malko n-ar fi ştiut că face parte dintr-o reţea de asasini feroce, aproape că i-ar fi fost milă de el. Se aşeză în faţa prizonierului cu arma îndreptată spre el, ca să fie conştient că viaţa îi atârnă de un fir de păr.

— Aveţi o şansă, o mică şansă să vă salvaţi viaţa, îi spuse el. Trebuie să răspundeţi exact la întrebările mele. Regula jocului este clară, a doua şansă nu există. La prima minciună apăs pe trăgaciul acestei arme şi vă fac bucăţi. Ştiu prea multe, aşa că aveţi interesul să nu riscaţi.

Ali Akbar încuviinţă din cap. Îi amintea lui Malko de membrii Hezbollah de la Beirut, care îşi torturau cu sălbăticie prizonierii, dar se înmuiau ca nişte cârpe în faţa unei ameninţări serioase. În rândul teroriştilor nu existau eroi, ci numai laşi şi ticăloşi. Cel din faţa lui aducea cu o moluscă scoasă din cochilie.

— Pentru cine lucraţi? întrebă Malko.

— Pentru ayatolahul Khomeyni.

— Adică pentru Savama?

Îşi umezi buzele înainte de a răspunde.

— Oficial, nu depindem de Savama. Suntem o ramură care nu ascultă decât de ordinele ayatolahului Khomeyni. Nici măcar ayatolahul Rafsanjani nu se amestecă în misiunile noastre.

— Misiunea voastră aici era s-o lichidaţi pe Cindy Panufnik şi să mă ucideţi pe mine?

Ali Akbar tresări în faţa acestui atac direct.

— Nu, nu! A fost o greşeală, ne-am speriat… Ştiu că lucraţi pentru americani, dar nu mai suntem duşmanii acestei ţări. Conducătorii noştri sunt de acord, chiar şi ayatolahul Khomeyni…

Asta era mai puţin sigur. Malko îl studia. Sudoarea îi curgea pe sprâncenele stufoase şi îşi arunca mereu privirea spre cele două cadavre.

Ali Akbar înghiţi de mai multe ori în sec. Mâinile se albiseră de cât le apăsa pe masă. Malko îl pândea. De la generalităţi treceau la lucruri serioase. Celălalt încerca să reziste psihic din toate puterile, dar ţeava armei M.16 se afla la câţiva centimetri de cap. Cedă repede.

— Am să vă spun tot, bolborosi el descurajat. Dar nu mă voi putea întoarce niciodată în Iran.

Capitolul XVII

Ochii lui Ali Akbar se umplură brusc de lacrimi.

— Micuţa mea Yasmina, se smiorcăi el, n-am să te mai văd niciodată…

— Tot atât de mult aţi plâns şi când aţi strâns-o de gât pe Cindy Panufnik? îl întrebă Malko, rece ca un aisberg. Mai bine vorbiţi. Repede…

Iranianului îi secară imediat lacrimile.

— Ayatolahul Khomeyni în persoană m-a trimis, cu un *fatwa*,[17] începu el. Trebuia să-l găsesc pe domnul Sheffield şi…

Malko i-o tăie scurt.

— Să-l ucideţi?

Iranianul îl privi uimit.

— N-avem ordin să-l ucidem.

— Atunci pentru ce îl urmăreaţi?

Ali Akbar tăcu câteva clipe şi răspunde cu privirea plecată:

— Nu cunosc toată povestea, pentru că este foarte veche. Ştiu doar că ayatolahul Khomeyni era foarte legat de domnul Sheffield şi îi acorda deplină încredere.

— De pe vremea afacerii Irangate?

— Da, aşa cred, confirmă prompt iranianul, dorind să schimbe subiectul.

— Irangate s-a terminat demult, remarcă Malko, la ce se referă problema de faţă?

Ali Akbar îşi umezi buzele uscate.

— Afacerea e foarte importantă, mărturisi el stânjenit. Numai faptul că vorbesc şi sunt condamnat la moarte. Ayatolahul Khomeyni nu mă va ierta niciodată, chiar dacă îi sunt nepot. Domnul Sheffield investea nişte fonduri în contul Serviciilor Speciale iraniene. Aceste

[17] Un ordin emis de către o autoritate religioasă, în numele lui Dumnezeu. (n.a.)

fonduri erau rulate prin intermediul societăţilor pe care le controla. De curând, ayatolahul Khomeyni a vrut să facă alte plasamente şi a vorbit cu domnul Sheffield. După mai multe săptămâni, a descoperit că aceste fonduri fuseseră virate în nişte conturi necunoscute, şi nu mai putea să le recupereze.

Lui Malko nu-i venea să creadă. Miliardarul englez îl escrocase pe ayatolah. Nu era ceva rău, numai să nu fi finanţat indirect cu aceste fonduri Mossadul… Era în stare.

— Aţi dat de urma banilor?

— Nu total, răspunse iranianul. Se află în conturi controlate personal de domnul Sheffield.

Asta îi aducea aminte lui Malko de „Văduva Ayatolahului” (Vezi SAS nr. 78.). Se pare că iranienii nu aveau noroc cu investitorii străini.

— Despre ce sumă este vorba? întrebă el.

Ali Akbar făcu un calcul rapid şi spuse:

— Cam de cincizeci şi cinci de milioane de lire sterline, fără dobândă. Suma este foarte importantă, adăugă el, lamentându-se.

Unii fuseseră omorâţi pentru mult mai puţin.

— Sunteţi sigur că aceşti bani au fost cu adevărat sustraşi?

— Sunt sigur, afirmă Ali Akbar, pentru că avem dovezi. Domnul Sheffield s-a folosit de aceşti bani în scopuri personale. Afacerile îi mergeau foarte prost. Cele mai multe dintre societăţile sale sunt în pragul falimentului.

— Ce s-a întâmplat de la sosirea dumneavoastră în Canare? continuă Malko.

Interogatoriul luat în acel hangar imens şi slab luminat, având drept fundal două cadavre, avea un aer teatral şi macabru. Figura lividă a iranianului, invadată de barba deasă, se înverzea pe măsură ce dădea la iveală faptele. Înainte de a răspunde, îşi frecă obrazul.

— Ne-am întâlnit de mai multe ori cu Cindy Panufnik. Ea a stat de vorbă cu Sheffield, care a turbat de furie când a aflat că suntem aici. Se pare că promisese să ne telefoneze, dar a murit înainte.

— Apoi?

— A încercat să o omoare pe Cindy Panufnik, cu ajutorul unui membru al echipajului, cel cu care eraţi astă-seară.

— George Green!

— Da. Cindy Panufnik ne-a spus că Sheffield îl mituise să facă joc dublu. Voia să ne intimideze.

— Dumneavoastră i-aţi dat o armă lui Cindy Panufnik?

— Nu, spuse iranianul vizibil surprins, o avea deja.

Înseamnă că era un cadou de la MI6…

— De ce aţi ucis-o?

— Nu mai aveam încredere în ea.

— Vă temeaţi să nu spună că l-aţi lichidat pe Rupert Sheffield?

Ali Akbar făcu ochii mari.

— Deloc. Jur pe Dumnezeul atotputernic şi milostiv că nu noi am făcut-o. Sigur că dacă ar fi refuzat în continuare să dea înapoi banii ayatolahului Khomeyni, am fi fost nevoiţi să ducem la îndeplinire *fatwa*. Poate că evreii sunt de vină, sau poate americanii. Avea mulţi duşmani. N-aveam interesul să-l facem să dispară, înainte de a ne recupera banii. Acum, însă, s-a sfârşit. Nu ştim ce dispoziţii a dat în privinţa banilor, dar aceştia sunt blocaţi. De ei vor profita doar băncile.

Acum era sincer. Malko nu deplângea pierderea banilor ayatolahilor, dar iranianul spunea adevărul.

Misterul morţii lui Rupert Sheffield rămânea nedezlegat. Dintre toţi aceia care ar fi avut interes să-l ucidă, niciunul nu trecuse la fapte. Malko era obosit şi mirosul de sânge începea să-l scârbească. Primul lucru care trebuia făcut era evitarea amestecului poliţiei spaniole în această afacere.

— O ultimă întrebare. Aţi auzit de nişte documente compromiţătoare pentru americani aflate în posesia lui Rupert Sheffield?

— Nu.

Malko întinse mâna.

— Daţi-mi paşaportul.

Ali Akbar băgă mâna tremurătoare în haină şi îi întinse documentul turcesc, pe numele de Cobori Hurayet. Malko îi examină, apoi îl puse în buzunar.

— Societatea aceasta, Mah, este o infrastructură ce aparţine de Savama?

— Da, mărturisi iranianul.

— Am terminat pentru astă-seară, îl anunţă Malko. Scăpaţi de cadavre. Iau cu mine acest M.16. Până la noi ordine, vreau să rămâneţi în Tenerife, pentru că n-am terminat cu dumneavoastră. Dacă faceţi exact ce vă spun, s-ar putea să aveţi o şansă de a vă salva viaţa. Dacă nu…

După ce văzuse moartea cu ochii, Ali Akbar nu mai putea de bucurie.

Mai avea puţin şi îi săruta picioarele lui Malko. După ce recuperă arma şi actele lui George Green, acesta străbătu antrepozitul. Americanul avea să fie dat dispărut şi numai CIA urma să afle ce se întâmplase cu el.

Malko trebuia să treacă prin filtrul personal toate informaţiile date de iranian. Ceva nu se lega, dar nu ştia ce.

Era necesar să afle despre ce era vorba.

*

* *

Telefonul sună în clipa în care Malko intră în cameră. La capătul firului era John Fairwell, şeful Centralei de la Londra.

— Am noutăţi, spuse el. Ofiţerul de legătură al lui Cindy Panufnik va sosi mâine la Tenerife, cu o cursă a companiei British Airways, la ora zece treizeci, pe aeroportul internaţional. Se numeşte, sau mai precis, vine sub numele de Ronald Milden.

— Foarte bine, spuse Malko, am să fiu acolo, dar cum am să-l recunosc?

— N-am nicio fotografie de-a lui, mărturisi americanul. Vă pot spune doar că e înalt, în jur de cincizeci de ani şi are părul bogat. Tipul seducătorului cu tâmplele cărunte. Nu ştiu ce acoperire va folosi.

— De ce dracu’ vine?

— N-am nici cea mai vagă idee, mărturisi şeful centralei.

Asta dovedeşte că afacerea Sheffield nu s-a încheiat. Am impresia că Verişorii vor să şteargă urmele. S-ar putea să fie deranjaţi dacă se fac valuri.

— Şi eu am noutăţi, îl anunţă Malko.

Îi povesti americanului despre ultimul episod însângerat cu comandoul iranian şi despre moartea lui George Green. Şeful centralei fu foarte surprins că Rupert Sheffield îi escrocase pe iranieni, a căror neîncredere era proverbială.

— Zvonuri foarte supărătoare planează asupra imperiului lui Rupert Sheffield, confirmă el. Acum că este mort, lumea are curaj să vorbească. Nu se ştie chiar tot, dar situaţia lui financiară era disperată. Avea datorii de milioane de dolari. Nu prea mă miră ce-mi spuneţi despre iranieni. Numai că tot nu ştim cine l-a ucis.

— Trebuie să mai explorez o pistă, spuse Malko. Pasajul în ebraică de pe banda magnetică. Încerc să găsesc un traducător.

— Succes, îi ură John Fairwell, şi nu vă faceţi griji în privinţa lui George Green. Nimeni nu poate dovedi că lucra pentru Companie, chiar dacă i se găseşte cadavrul. Din contră, dispariţia lui îi va încurca pe spanioli şi chiar pe Verişori. Când mă gândesc că ticălosul s-a lăsat cumpărat de Rupert Sheffield…

Doar la atât s-a rezumat necrologul veteranului Forţelor Speciale.

Telefonul sună din nou, imediat ce Malko îl puse în furcă. Era funcţionarul de la sinagogă.

— Am găsit pe cineva care vorbeşte bine ebraica şi engleza, îl anunţă el. Un avocat, Luis Miguel Ramos. Vă dau numerele lui de telefon.

Malko le notă şi sună imediat. Bineînţeles că cel de-al treilea era numărul de acasă… O servitoare îi spuse că *señor* Ramos se afla la Santa Cruz, la Congresul avocaţilor din Insulele Canare, care avea loc într-unul din saloanele hotelului *Mencey*.

*

* *

Malko închise şi coborî imediat. În hol dădu peste o mulţime compactă, în majoritate bărbaţi. Panoul plasat în faţa recepţiei confirma spusele subretei: *„Congreso anual de los abogados canarios”*. Cum avea însă să dea de el în această îmbulzeală?

Se duse la bar şi fu asurzit imediat de conversaţia femeilor elegante, machiate şi pline de bijuterii ca un pom de Crăciun, marea majoritate îmbrăcate în nişte tunici stranii, la modă în Tenerife.

Găsi totuşi un fotoliu şi comandă o votcă.

În faţa lui, pe o canapea, două dintre frumoasele locului, îmbrăcate în dantele negre şi foşnitoare, flecăreau, agitând cuburile de gheaţă din paharele de Cointreau. Malko le atrase foarte repede atenţia. În mod evident doreau să fie agăţate. Una dintre ele – trecută de patruzeci de ani – era chiar plăcută şi îi arunca nişte ocheade care ar fi înmuiat şi un bloc de gheaţă. Bluza de dantelă neagră transparentă scotea în evidenţă un sutien bine garnisit.

Vecina ei îi ceru lui Malko un foc şi pufăi ca o şcolăriţă. Când se aplecă, îi reţinu mâna mai mult decât era necesar şi spuse în engleză:

— Ce face un *caballero* ca dumneavoastră singur-singurel într-un bar sâmbăta seara?

Malko surâse amuzat şi profită de situaţie.

— Ştiu că şi dumneavoastră sunteţi singure. Sunteţi soţii de avocaţi?

— *Si, si*, spuseră ele într-un glas, ne-au părăsit pentru acest congres *estupido!*

Malko avea impresia că cea mai sexy era gata să-i administreze o felaţie pe loc. Când îşi pironi privirea pe pântecele ei, ridicând-o apoi spre ochii umezi, avu senzaţia că era pe cale să juiseze. Amândouă erau la al treilea „Lumunbo”, un amestec exploziv de coniac şi ciocolată…

— Cunoaşteţi un avocat pe nume Luis Miguel Ramos?

Întrebarea fu ca un duş rece pentru cele două „ispite”. Se aşteptau la cu totul altă introducere.

— Îl cunoaşteţi? întrebă cea mai sexy dintre ele.

— Nu, mărturisi Malko, dar aş vrea să vorbesc cu el, să-i cer un mic serviciu. Sunt ziarist şi am nevoie de o traducere a unei conversaţii în ebraică…

Ochii celor două străluciră.

— Ah, vă ocupaţi de moartea domnului Sheffield?

— Exact.

Schimbară câteva vorbe în spaniolă, apoi femeia sexy se sculă cu părere de rău.

— Soţul meu îl cunoaşte. Am să încerc să-l găsesc.

Rămasă singură, prietena ei coborî pudică privirea şi începu să

răsucească în paharul cu Cointreau cele trei cuburi de gheaţă. Aparent, îşi împărţiseră deja prada… Malko se cufundă în gânduri…

Făcuse progrese vizibile de la venirea pe insulă, dar întrebarea rămânea în continuare fără răspuns.

Cine îl ucisese pe Rupert Sheffield?

Toată lumea minţea: Ann Langtry, care pretindea că nu o cunoaşte pe Cindy Panufnik. Nadia Kowalski, care făcuse joc dublu, dar nu ştia încă până în ce punct.

George Green, în principiu informator al CIA, se lăsase cumpărat de Rupert Sheffield, care dorea să se descotorosească de Cindy Panufnik. Israelienii, care se înşelau, şi cu siguranţă că nu spuseseră tot. Iranienii n-aveau nicio legătură cu crima.

Bomba sexuală din Canare îi întrerupse reflecţiile. Împreună cu ea se aflau doi bărbaţi. Unul destul de tânăr, pe care ea îl prezentă drept soţul ei, Osvaldo Lapaz, plăpând, cu părul dat pe spate şi cu trăsături feminine. Celălalt, un tip solid, cu faţa plină de vinişoare şi cu ochelari enormi de baga, era Luis Miguel Ramos. Malko îl explică ce dorea de la el.

— Nicio problemă, spuse avocatul, unde se află banda?

— La mine în cameră.

— *Vamos! (Să mergem!)*

„Ispita” îi urmă prin mulţime trăgându-l după ea pe soţul insipid. Malko nu prea era încântat de atâţia martori, dar nu putea să-i dea afară. La bar rămăsese doar prietena ei, aşteptându-şi soţul.

Ajunşi în cameră, Malko porni casetofonul şi derulă banda până la pasajul care îl interesa.

— Începe de aici, anunţă el.

Avocatul ciuli urechile. Vocea puternică şi aspră a lui Rupert Sheffield alterna cu răspunsurile, atât de slabe ca nivel auditiv, încât erau de neînţeles. Discuţia era foarte scurtă. Malko opri banda. Avocatul evreu se întoarse spre el.

— Nu este un dialog prea explicit, spuse el. Cel care vorbeşte nu este israelian, dar cunoaşte bine ebraica. Cred că este originar din Europa centrală… Spune că a intrat în posesia documentelor, că îi vor fi foarte utile şi că s-a decis să facă ce i se cerea. Am impresia că interlocutorul lui i-a mulţumit călduros. În final au rostit nişte formule

de politeţe. E destul?

— Absolut, spuse Malko.

Se despărţi de cei doi şi de „bomba sexuală”, promiţându-le că se vor revedea la bar. Avea de gând să mai reflecteze puţin.

Deci, Rupert Sheffield, la câteva minute după ce-i promisese lui Robert Gates că nu va întreprinde nimic împotriva Statelor Unite, se angaja în faţa Mossadului să depună mărturie în afacerea Irangate…

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de o bătaie în uşă. Se duse să deschisă, crezând că era bătrânul avocat care uitase ceva, dar era femeia îmbrăcată în dantele negre, cu ochii strălucind ca niciodată. Aproape îl împinse pe Malko înăuntru şi spuse cu o voce tremurătoare:

— Mi-am uitat geanta aici.

El se întoarse, urmărindu-i gestul mâinii. Când vru să-i dea geanta neagră, ea se aruncă în braţele lui, cu ardoarea unei dansatoare de flamenco, strivindu-şi corpul înflorit de dorinţă de Malko. Murmură, cu buzele pe buzele lui:

— *Cogeme! No hay mucho tiempo. (Trage-mi-o! N-am prea mult timp.)*

Ochi în ochi, se freca de el cu abilitate. O târfă sublimă.

Situaţia stranie îl excită pe Malko. Aceasta fu cea mai rapidă îmbrăţişare din viaţa lui. În mai puţin de un minut, îi dădu la o parte fusta din dantelă neagră şi pătrunse în ea, fără măcar să-i scoată slipul… Cu picioarele desfăcute, lipită de zid, soţia avocatului suspina de încântare. Pântecele i se zgudui de plăcere, când el se revărsă în ea.

După ce se potoli puţin, îşi luă geanta şi plecă legănându-şi şoldurile. Se întoarse şi îi trimise o sărutare.

— *Adios!*

Nu-i ştia nici măcar prenumele. Când uşa se închise în urma ei, Malko avu o revelaţie. Dacă nimeni nu-l ucisese pe Rupert Sheffield, însemna că acesta era în viaţă.

Capitolul XVIII

Era patru dimineaţa şi Malko nu închisese un ochi. Decriptarea benzii sonore îi relevase ultimul element care permitea ordonarea

tuturor datelor afacerii Rupert Sheffield.

Mai întâi, aparent invincibilul om de afaceri, trecea prin nişte dificultăţi financiare colosale. Ca să reuşească să-i escrocheze pe ayatolahi, fusese nevoit să pună la bătaie ultimele atuuri, ştiind că iranienii nu glumesc, şi că represaliile n-aveau să întârzie…

Apoi, se afla într-o situaţie imposibilă, prins ca într-un cleşte între Mossad şi CIA. Nu le putea refuza nimic. Israelul era adevărata lui patrie, şi dovedise în destule rânduri că, înainte de toate, se considera evreu. Pe de altă parte, şi din multe motive, nesupunerea faţă de CIA echivala cu o sinucidere.

Cea mai bună şansă de salvare era dispariţia, aranjată ca o sinucidere sau ca o crimă. Pentru Rupert Sheffield, aruncat de colo-colo de la cea mai fragedă vârstă, schimbarea de nume era ca o transformare… Un concept amuzant al bătrânului bandit, care ieşea din scenă cu o piruetă, chit că apărea puţin mai târziu şi îşi relua vechea personalitate. N-ar fi fost singurul caz. Cu câţiva ani în urmă, John Stone, ministrul laburist britanic, dispăruse în Cornouailles, înecat, se zice. I se dăduse de urmă un an mai târziu în Florida, unde era bine sănătos. Un alt caz şi mai curios, pe 30 noiembrie 1988, Amiram Nir, israelianul intermediar în afacerea Irangate, murea oficial într-un accident de avion, în apropiere de Mexico City, fără să-i fie găsit corpul… Probabil că Rupert Sheffield era la mii de kilometri de Tenerife, citind ziarele care îi anunţau moartea.

Comportamentul din noaptea dispariţiei era straniu, în cazul în care Nadia Kowalski nu minţea. Întâi n-avusese chef de somn. Apoi ceruse să fie lăsat singur pe punte, cu toate că nu era aşa de cald. Restul era format doar din ipoteze…

Un lucru era sigur. Dacă miliardarul îşi organizase propria dispariţie, avusese nevoie de complici.

Teoria era îmbietoare, numai că trebuia dovedită. Atât timp cât documentele date de Mossad nu erau găsite, pericolul rămânea prezent pentru CIA.

Malko îşi petrecu ce mai rămăsese din noapte cu aranjarea datelor problemei, şi îl trezi la ora opt pe şeful Centralei de la Londra, ca să-şi expună teoria. Acesta nu se arătă prea entuziasmat.

— Trebuie dovedit că Sheffield a regizat o falsă dispariţie, remarcă

John Fairwell. Chiar dacă ipoteza este îmbietoare, cei de la Langley nu se vor mulţumi cu ea. Vă reamintesc faptul că ofiţerul de legătură al lui Cindy Panufnik soseşte în această dimineaţă. Dacă bate drumul până în Canare, înseamnă că Verişorii nu consideră afacerea închisă. Cindy Panufnik ştia multe. Vedeţi ce puteţi face.

— Am să încerc, promise Malko.

Până atunci, voia să verifice ceva. Se duse pe chei la sediul societăţii Mah. Ali Akbar apăru imediat cum îl văzu şi se încuiară în birou.

— Am făcut curăţenie, îl anunţă iranianul dintr-o răsuflare. Nimeni n-a băgat de seamă nimic.

— Unde se află banii ayatolahului Khomeyni sustraşi de Rupert Sheffield? întrebă Malko.

— În Gibraltar. Rupert Sheffield avea acolo o structură financiară proprie. Numai că fără semnătura lui, nu pot să fac nimic. De ce?

— Am să vă spun mai târziu, zise Malko.

Nu-i mai rămânea decât să se ducă la aeroportul internaţional. Cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza că Rupert Sheffield era încă în viaţă. Era un mod viclean de a scăpa de creditori şi de cei ce doreau să-l suprime. Un tip atât de şiret, un veteran al Serviciilor, era în stare să se gândească la un asemenea truc.

Numai că, dacă era viu, al cui era cadavrul pescuit în stare jalnică? Din lectura dosarului, Malko ştia că spaniolii nu se preocupaseră în mod special de identificarea corpului, de vreme ce atâtea lucruri se potriveau. Nu fuseseră comparate nici amprentele digitale, nici cele dentare.

Britanicii folosiseră un truc similar în timpul războiului, pentru a-i păcăli pe nazişti, abandonând în apropierea coastelor spaniole cadavrul unui ofiţer de marină britanic, în buzunarele căruia se aflau secretele de stat. Totul era fabricat, dar Abwherul muşcase din momeală…

Când pe partea opusă autostrăzii apăru imensul aeroport ultramodern, Malko încă nu găsise răspuns la întrebare. Opri în parcare şi intră în hol.

În acelaşi moment văzu fusta plisată a lui Ann Langtry! Tânăra agentă a serviciului MI6 răsfoia nişte ziare, chiar în faţa porţii de

sosire a zborurilor internaţionale şi privind distrată o bandă de tineri săltaţi de poliţie care păcăliseră „poarta de trecere” ca să scape. Nu putea fi o coincidenţă: îl aştepta pe omul de legătură al răposatei Cindy Panufnik… Malko reuşi să se ascundă într-unul dintre separeurile restaurantului. Zborul sosea peste douăzeci de minute. Faptul că Ann Langtry îi cunoştea maşina nu-l deranja în cazul în care era filat: în Tenerife erau multe cu această marcă.

*
* *

Cel aşteptat era un bărbat între două vârste, foarte înalt, cu un păr negru bogat, acoperit de o şapcă în carouri. Purta un palton de caşmir şi trăgea după el o valiză şi un sac de golf. Prototipul unui funcţionar surmenat, care venea să se „destindă” în Canare. MI6 făcea bine ce făcea. Ann Langtry ţinu să-i ia valiza, iar el păstră sacul de golf şi o imensă servietă diplomat, creaţie Asprey. Perechea se urcă în maşina lui Ann Langtry şi Malko îi urmări de la distanţă.

În loc să meargă pe autostrada spre Santa Cruz, o luară pe un drum perpendicular care ducea spre coastă. Malko înţelese repede de ce: panouri imense anunţau pretutindeni existenţa terenurilor de golf.

Cam după trei kilometri, Malko încetini: drumul se termina la intrarea într-un Country Club nou-nouţ, situat deasupra Atlanticului. Oprit la distanţă de ei, ca şi când admira jucătorii de golf, îi văzu parcând în faţa intrării. Un hamal le luă repede bagajele şi le duse la un bungalou mic, în vecinătatea gazonului. După un sfert de oră, Ann Langtry şi legătura nefericitei Cindy Panufnik se întorceau la Country Club.

Malko se urcă în maşină şi se apropie. Din locul unde se afla, văzu o sală de mese aproape goală, în care se aflau Ann Langtry şi însoţitorul ei.

Parcă puţin mai departe, să nu fie în raza lor vizuală, şi se îndreptă spre recepţie. Acolo nu se afla nimeni, iar pe tejghea, aşteptând să fie puse la loc în casete, zăceau mai multe chei, printre care şi cea cu numărul nouă, care îl interesa. O luă, se îndreptă spre bungaloul lui Ronald Milden, intră şi încuie uşa. Servieta-diplomat era la vedere, pe pat.

Malko se chinui s-o deschidă, fără niciun rezultat. N-avea timp s-o forţeze şi atunci se hotărî să o ia cu el. Peste treizeci de secunde era în maşină şi rula liniştit. La picioarele lui, servieta-diplomat strălucea ca soarele… Oare ce secrete conţinea?

Nu voia să intre cu ea la *Mencey*. Mai merse douăzeci de kilometri şi dădu peste un drum care se pierdea în munte. Se opri doar atunci când nu mai putu fi observat de pe şosea, în dreptul unei cariere părăsite. Deschise servieta destul de uşor cu o şurubelniţă din portbagaj. Malko dădu la o parte mai multe hârtii, documente care nu-l interesau, şi găsi un dosar de vreo zece pagini, pe care scria:

Lazar Abramovitch/Rupert Sheffield. Utterly secret 30.08.1991. Rundown. Sources A7, A2, B9, (Lazăr Abramovici/Rupert Sheffield. Strict secret. Finalizare: 30.08.1991. Surse A7, A2, B9),

Apoi o serie de coduri de neînţeles. Acolo erau toate sursele care ajutaseră la întocmirea acestui dosar.

Malko n-avea chef să-l citească pe loc. Închise servieta-diplomat şi o ascunse la rădăcina unui copac. Peste treizeci de secunde se îndrepta spre Santa Cruz.

Ar fi fost mult mai elegant să fotografieze documentul şi să abandoneze servieta într-un loc public, dar risca să fie reperat. Când intră în cameră, telefonul suna. La celălalt capăt al firului se auzi vocea furioasă şi tremurătoare a lui Ann Langtry.

— Bastard nenorocit! E josnic ce aţi făcut.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Malko nevinovat.

— V-am văzut când ne urmăreaţi! spuse tânăra britanică, într-un torent de înjurături.

Îşi recăpătă răsuflarea şi explodă:

— Când mă gândesc că…

Se opri brusc. Probabil că nu era singură.

— Că v-aţi culcat cu mine, completă Malko. Sper că aveţi o amintire frumoasă, la fel ca şi mine.

După un moment de tăcere, Ann Langtry trânti telefonul… Aşa se sfârşea o prietenie frumoasă. Malko se făcu comod, după ce încuiase uşa şi lăsase cheia în broască, şi începu să citească biografia lui Rupert Sheffield, pusă în ordine de MI6.

*

* *

Câteodată linia telefonică între Londra şi Canare funcţiona impecabil. Malko avea impresia că şeful Centralei CIA la Londra se afla în camera alăturată.

— Aveţi noutăţi? îl întrebă John Fairwell.

— I-aţi întrebat pe Verişori dacă posedă documente nepublicate despre Rupert Sheffield?

— Desigur! spuse americanul, dar n-au nimic, cel puţin în afară de ce ştim noi că au. Fac excepţie precizările asupra angajării de partea Israelului, începând cu 1948. Au adunat mărturii foarte interesante care confirmă că a fost într-adevăr un membru al grupării Stern, a plasat bombe şi a comis atentate. A mai fost amestecat în asasinarea contelui Focke Bernadotte, alături de Itzhak Shamir.

— Nimic altceva?

— Nimic, de ce?

— Atunci am să vă citesc începutul raportului MI6 despre Rupert Sheffield. Sau mai precis Lazăr Abramovici.

— Cum aţi făcut rost de el? întrebă John Fairwell, sufocat de emoţie. Vi l-au dat?

— Nu chiar, mărturisi Malko, dar asta este altă poveste. Acest raport datează de acum trei luni şi subliniază: *„Sursa A.K. Moscova. August 1991. A nu fi citată în niciun document exterior. Ar fi protejată extrem de bine”*. Vă spune ceva?

— Nu, dar este probabil una dintre noile surse directe, care a fost constituită în urma evenimentelor petrecute de curând! Au şi ei o centrală bună în URSS, dar despre acest document n-am auzit nimic.

— Atunci, ascultaţi începutul, continuă Malko: „Lazăr Abramovici, naturalizat cetăţean britanic în 1946, a fost recrutat de către un ofiţer al KGB, pe nume Lisanski, la Berlin, în 1947. Acesta din urmă a creat o reţea în rândul Forţelor Armatei britanice, servind drept pârghie de manevre în lupta antinazistă. S-a prefăcut faţă de Lazăr Abramovici că încearcă să dea de urma criminalilor de război ascunşi în Marea Britanie… Lazăr Abramovici a acceptat semnarea unui document prin care se angaja să colaboreze cu toţi oamenii trimişi de ofiţerul KGB…”

— *Holy shit!* explodă americanul, asta e dinamită. Sunteţi sigur că

nu este un fals?

— M-ar mira, spuse Malko, dar am să vă trimit originalul. Să continuăm: Rupert Sheffield a rămas „agent adormit” până în 1968, timp în care a făcut avere… A fost recontactat la cel mai înalt nivel în timpul unei călătorii la Minsk, şi prezentat lui Valeri Andropov, şeful de atunci al KGB. De aici, lucrurile s-au precipitat… Manifestând în continuare vederi pro comuniste, a acceptat constituirea unor „asocieri” secrete cu diferite departamente ale KGB. A fondat edituri care elogiau liderii statelor comuniste, a devenit acţionar la diverse ziare şi, mai ales, a desfăşurat afaceri nedetaliate în acest raport, probabil din lipsă de dovezi. În 1968, când Cehoslovacia a fost invadată, a luat poziţia în mod public în apărarea punctului de vedere sovietic.

— Fir-ar să fie! îl întrerupse americanul, dar nimeni nu şi-a dat seama de nimic!

— Ştiţi, îi explică Malko, în Europa au fost atâţia „tovarăşi de drum” ai Partidului Comunist, că nimeni nu-i mai bagă în seamă! Chiar şi David Hammer al vostru, miliardarul republican, se pupa în bot cu Stalin…

— Adevărat, recunoscu John Fairwell, dar Rupert Sheffield a mers mult mai departe.

— Şi încă cum! confirmă Malko. Dacă e să ne luăm după acest raport, începând din 1968, a colaborat cu regularitate cu KGB, punând la punct un puternic instrument de propagandă şi mai multe instituţii financiare. N-au examinat problema în întregime, dar din acest document reiese că Rupert Sheffield lucra în primul rând pentru cei din Est. Colaborările cu celelalte servicii era pe planul secund.

— Spuneţi-mi, îl întrerupse americanul, Rupert Sheffield chiar a lucrat pentru Verişori?

— Absolut, spuse Malko, este menţionat în raport. Era însărcinat să-i contacteze pe polonezi, în vederea formării unei reţele. N-are rost să vă spun că a recrutat doar „cârtiţe” din KGB.

Tăcerea care se lăsă, purta cu ea adierea unei trădări.

— Iată de ce Verişorii nu s-au grăbit să ne dea acest raport, spuse John Fairwell, plin de amărăciune. Mai repede ar fi fuzionat cu KGB-ul. Mai e şi altceva?

— Da, nemulţumit de amestecul lui în afacerea Irangate, Rupert Sheffield devenise unul dintre cei mai buni colaboratori ai KGB-ului, ceea ce explică de ce putea ajunge cu atâta uşurinţă la Gorbaciov şi la alţi demnitari din aparatul de stat. Lista celor care îl cunoşteau bine este ataşată la document şi o să vă dea de furcă. Cei mai mulţi sunt încă în funcţie.

— *My God!* suspină americanul, şi când mă gândesc că ticălosul ăsta era în posesia unor documente ale Mossadului. Credeţi că mai e în viaţă?

— Nu este decât o ipoteză, obiectă Malko, dar pentru moment nu am niciun indiciu palpabil. O asemenea dispariţie implică ajutoare puternice.

— Continuaţi, îi ceru americanul, şi nu vă lăsaţi impresionat de lătrăturile Verişorilor. Au multe să-şi reproşeze.

*

* *

Malko părăsi hotelul *Mencey*, înainte de a se isca furtuna. Ann Langtry era în stare de orice pentru a-şi recupera preţiosul document. Coborî la seiful hotelului şi depuse materialul. Spaniolii nu puteau colabora pe faţă cu MI6, aşa că era liniştit. Verificarea noii sale ipoteze necesita reinterogarea celor două stewardese.

Nadia era ultima care îl văzuse pe Rupert Sheffield în viaţă şi ar fi putut să-l mai ajute. Dacă miliardarul sărise peste bord, înseamnă că cineva îl recuperase şi aruncase acolo cadavrul descoperit de spanioli. Primele constatări indicau că Rupert Sheffield fusese desfigurat de elicele unui vas, ceea ce era perfect credibil şi concorda cu ipoteza lui Malko.

Nimeni nu luase amprentele digitale şi Rupert Sheffield – sau dublura sa – se odihnea acum în pământul Israelului. Spaniolii îl identificaseră doar după cămaşa de noapte.

Ajunse la Darsena Pesquera, unde totul era la fel. *Discovery* era la locul lui şi nu se vedea vreun semn de viaţă. Malko făcu un tur până la capătul digului şi zări drifterul sovietic amarat în apropiere, unde lucrările de vopsire continuau. Se opri brusc şi începu să înjure.

— *Himmel Herr Gott! (Doamne, Dumnezeule!)*

Dacă Rupert Sheffield era agent sovietic, era foarte posibil să fi fost ajutat de KGB.

Capitolul XIX

Malko supraveghea din maşină vechiul trauler. *Rostov* era cam de aceeaşi mărime cu *Discovery*, plin de antene, aidoma vaselor de această categorie folosite în întregime de KGB drept relee plutitoare în operaţiunea de ascultare a telecomunicaţiilor occidentale. Pe oceanele lumii se aflau sute ca el, ocupate în aparenţă cu pescuitul, şi făcând în acelaşi timp spionaj. Nu se putea face nimic, şi erau considerate ca un rău necesar.

Acesta se afla într-o stare precară, cu vopseaua scorojită, dar putea fi doar un camuflaj.

Pe punte se aflau mai mulţi membri ai echipajului, privind prosteşte în gol sau vopsind fără vlagă suprastructurile. Între coşul roşu, pe care erau pictate secera şi ciocanul şi numele vasului cu caractere chirilice, şi una dintre macaralele de la prova, erau întinse rufe la uscat. Unul dintre marinari cânta la acordeon.

Rostov părea tras la chei de mai multă vreme, lucru obişnuit între două curse. De obicei, aceste traulere stăteau pe mare un an, trimiţând acasă peştele în containere, sau vânzându-l pe loc, pentru a face rost de valută. Portul de reşedinţă al acestuia era Odessa. Îi fuseseră necesare douăsprezece zile ca să ajungă în Canare. Înseamnă că, dacă era implicat în dispariţia miliardarului, operaţiunea fusese pusă la cale cu mult timp înainte.

Nu-i mai rămânea decât să înceapă ancheta. Înainte de a se îndepărta, Malko privi lung coca pătată de rugină, cu hublouri din loc în loc. Ar fi fost o ironie a sorţii ca Rupert Sheffield să fie ascuns în pântecele acestei copăi, la câţiva metri de luxosul său iaht. Noua lui existenţă începea prost.

Malko îşi construia deja teoria. Era genial. După ce termina cu vopsitul, *Rostov* avea să părăsească Insulele Canare. Sub o nouă identitate, pasagerul clandestin avea să fie debarcat la una dintre escale, sau putea fi dus la Odessa. În ambele cazuri, urma lui Rupert

Sheffield s-ar fi pierdut definitiv. Pentru moment, mai erau încă multe de verificat. Malko se opri în faţa bufetului, se duse la tejghea şi comandă un gin, în lipsă de votcă. Barmanul nu avea clienţi şi îi fu uşor să-l atragă în conversaţie.

— Ruşii de pe trauler nu vin niciodată aici? întrebă Malko.

Barmanul clătină din cap, râzând dispreţuitor.

— Glumiţi, de-abia au cu ce-şi duce zilele! Trăiesc ca nişte animale pe copaia aia a lor. Căpitanul a venit să schimbe nişte peşti pe băutură. Ştie câteva cuvinte în engleză, iar marinarii nu vorbesc decât rusa. S-ar duce ei în oraş, dar n-au o para chioară, nici măcar pentru timbre.

— Cu toate astea pescuiesc! obiectă Malko.

— Desigur, când au ajuns aici au golit şi au vândut tot unui intermediar, dar nu se ating de bani. Aceştia sunt pentru combustibil şi pentru hrana echipajului. Căpitanul se duce în oraş pe jos ca să nu mai dea banii pe taxi. L-am văzut chiar făcând autostopul.

— Ceilalţi nu coboară niciodată de pe vas? întrebă Malko încremenit.

— Sunt unii care merg la pescuit în fiecare zi, cu un *dinghy*[18] mare, explică barmanul. Dacă prind ceva, vin să-mi vândă marfa. Eu o cumpăr şi o revând la Da Antonio, un restaurant pescăresc de la San Andres. Ruşii sunt tipi de treabă… Au venit într-o zi să joace baschet în spate, erau aşa de bucuroşi…

— Vin des pe aici drifterele ruseşti?

— Din când în când.

— Stau mult?

— Depinde. Căpitanul de pe *Rostov* a comunicat Căpităniei că intenţionează să plece peste o săptămână, după ce termină cu vopsitul. Se întorc la Odessa şi cred că nu sunt grăbiţi… După cum stau lucrurile acolo, nu cred că poate fi vorba de distracţie.

— Când au sosit?

Barmanul se gândi.

— Nu prea ştiu. În orice caz înainte de *Discovery*. De asta sunt

[18] Barcă aflată în dotarea vasului. (n.t.)

sigur… Data exactă însă… Vă interesează?

— Oh, nu, spuse Malko. Mă întrebam doar ce caută aici acest trauler.

— Dacă vă interesează, marinarul care îmi vinde peşte vorbeşte puţin spaniola. Vine aproape în fiecare zi, dimineaţa devreme, cam pe la şapte.

Clienţii începeau să sosească şi îl lăsă singur pe Malko. Ceea ce îi spusese barmanul se încadra în teoria lui, sau cel puţin nu o dezminţea. Avea însă puţin timp la dispoziţie pentru a acţiona.

Dacă *Rostov* pleca…

Malko se întoarse la *Mencey* şi primi împreună cu cheia un mesaj de la Ann Langtry care îi propunea ca peste o oră să se întâlnească la bar.

*

* *

— Traulerul *Rostov* chiar face parte din flota KGB-ului, îl anunţă John Fairwell. A fost reperat de mai multe ori în jurul Africii. Înainte se învârtea în apele teritoriale ale Kenyei, venind de la Mogadiscio, din Somalia. Are un echipaj format din paisprezece oameni, dintre care unul este ofiţer KGB. Marinarii nu sunt, dar nu li se acordă prea multă libertate. La îmbarcare, căpitanul le confiscă paşapoartele şi nu primesc bani.

— Totul concordă cu ce am aflat, spuse Malko, dar dacă am dreptate, această operaţiune a fost hotărâtă la Moscova, acum mai multe luni. „Popovii” nu sunt nişte oameni rapizi.

— Chiar credeţi asta? întrebă şeful centralei. Pare o enormitate.

— Simplu ca oul lui Columb, răspunse Malko. Cine ar căuta un mort „oficial” pe un trauler sovietic, căruia nimeni nu-i dă atenţie? Aflat şi la câţiva metri de *Discovery*…

— De ce oare sovieticii, chiar dacă acesta le este prieten, s-ar amesteca acum într-o asemenea lovitură? Toate ştirile o confirmă: Rupert Sheffield era un om terminat, ruinat, chiar înainte de dispariţia sa. KGB-ul n-a aplicat niciodată tactica bunului samaritean… Teoria dumneavoastră mi se pare fragilă şi dificil de dovedit. Mai întâi, chiar dacă aveţi dreptate, nu se pune problema să cerem spaniolilor să percheziţioneze vasul *Rostov*, folosind ca pretext o poveste trasă de

păr. Cum credeţi că legiştii spanioli vor admite că s-au înşelat asupra cadavrului?

— Adevărat, admise Malko, dar nu mă bazez pe spanioli. Dacă Rupert Sheffield este încă în viaţă şi se ascunde pe acest trauler, va rămâne acolo. Nu se pune problema să plece pe faţă din Canare, pe un vas sau cu avionul, chiar cu documente false. Trebuie deci, în cazul în care se află pe *Rostov*, să fie forţat să iasă de acolo… Până atunci, aţi putea încerca, prin cei de la Langley şi de la Moscova, să aflaţi ce s-a întâmplat cu agentul care l-a reactivat pe Rupert Sheffield în 1968. S-ar putea să se mai afle încă în circuit. Cine ştie?

*
* *

Ann Langtry intră în barul de la *Mencey*, cu aplombul unui ofiţer SS plimbându-se pe Champs-Élysées în 1940. Se duse glonţ spre Malko şi îl ţintui cu privirea încărcată de furie.

— Sunteţi un ticălos josnic! îi spuse ea pe un ton reţinut. Am să fac un raport unchiului meu de o să vă meargă fulgii.

— Am fost deja felicitat… zise Malko.

Tânăra britanică deschise gura şi o închise la loc. Malko o pofti pe un fotoliu în faţa lui.

— Aşezaţi-vă, ca să nu fiu obligat să mă ridic. Mai am încă ceva urme de educaţie. Nu stai pe scaun în faţa unei doamne… şi în plus, ne facem remarcaţi.

Palidă de furie, englezoaica şovăi, apoi se aşeză, cu genunchii strânşi. Plin de delicateţe, Malko ceru pentru ea un Cointreau, specificându-i ospătarului să pună trei cuburi de gheaţă.

— Unde este raportul pe care l-aţi furat? întrebă ea printre dinţi. Daţi-mi-l imediat.

— Prietenul dumneavoastră Ronald – parcă aşa se numeşte – a fost cam imprudent, remarcă Malko. Nu se lasă aşa la întâmplare documente secrete, într-o cameră de hotel, chiar dacă este foarte frecventat. Înţeleg că este supărat.

— N-avea cum să prevadă că un ticălos de teapa dumneavoastră se află prin preajmă, şuieră Ann Langtry. Şi eu care v-am acordat încredere!

— Nu într-atât încât să-mi spuneţi câte ceva despre Cindy Panufnik, care lucra pentru dumneavoastră, nici despre Mary Callaghan, stewardesa de pe *Discovery*, care şi ea lucrează pentru MI6.

— N-aveam dreptul, răspunse Ann Langtry pe un ton nesigur.

Malko nu o slăbi.

— Cât despre raportul pe care l-am împrumutat, despre el nu mi-aţi menţionat niciodată nimic, deoarece stabileşte fără urmă de îndoială că Rupert Sheffield, care sugea lacom la mai multe oi, şi figura pe statul de plată al serviciului MI6, era, de fapt, un agent sovietic… Nu e prima oară că se întâmplă aşa ceva în cadrul serviciilor voastre…

De această dată, Ann Langtry tăcu chitic, fără să ridice privirea.

Malko profită de avantajul său.

— John Fairwell, şeful Centralei de la Londra, va cere, printre altele, explicaţii unchiului dumneavoastră, deoarece nu aţi jucat cinstit.

Ann Langtry luă o înghiţitură de Cointreau şi spuse cu o voce puţin mai calmă:

— Ce mai contează acum când este mort? Nu va mai putea lucra pentru sovietici, obiectă ea.

— Aţi auzit vorbindu-se despre dosarul pe care l-a primit de la Mossad, aici la Santa Cruz? În Statele Unite ar face cu adevărat ravagii. Dacă Rupert Sheffield l-a dat prietenilor lui ruşi?

Prinsă pe picior greşit, Ann Langtry nu răspunse… După câteva clipe, protestă:

— Cum putea să o facă?

Malko nu voia să dezvăluie ce ştia. Se pare că tânăra britanică nu se gândise la traulerul sovietic.

— Asta în cazul în care MI6 nu posedă deja aceste documente, remarcă el. Cindy Panufnik putea să vi le transmită, sau să le lase undeva pentru Ronald.

— Nu, nu, spuse Ann Langtry cu vehemenţă. Nu le avem.

Malko exploată acest avantaj.

— Apropo, de vreme ce Rupert Sheffield şi Cindy Panufnik sunt morţi, de ce a mai venit Ronald la Tenerife?

— Serviciul vrea să clarifice împrejurările morţii lui Cindy Panufnik.

— N-aţi aflat nimic de la ea?

— Nimic mai mult decât ştiţi şi dumneavoastră, mărturisi ea. Acum trebuie să vă întâlniţi cu Ronald.

— Cu plăcere, spuse Malko, vreau chiar să-i spun unde se află servieta-diplomat, cu restul de documente, printre care şi paşaportul. Fals, fără îndoială.

Privirea lui Ann Langtry scăpără din nou.

— Dar dumneavoastră, pentru ce mai rămâneţi la Tenerife?

— Din aceleaşi motive, spuse Malko. Vreau să aflu cine l-a ucis pe Rupert Sheffield, chiar dacă era un ticălos înfiorător şi un trădător, şi să recuperez aceste documente de la cei care l-au ucis.

— Israelienii sunt în afara cauzei şi dumneavoastră pretindeţi că n-aţi făcut-o, obiectă Ann Langtry.

— Mai sunt şi iranienii, remarcă Malko. Şi apoi, cine spune că n-aţi fi încercat să-l lichidaţi pe Rupert Sheffield, care vă trădase?

— Nu ăsta este stilul nostru, spuse Ann Langtry cu asprime.

Aşa era. În Marea Britanie, trădătorii nu erau împuşcaţi în ceafă: erau decoraţi şi scoşi la pensie.

— Am să-i spun lui Ronald că refuzaţi să înapoiaţi documentul furat.

— Din păcate, aşa este, oftă Malko.

Cuprinsă de furie, Ann Langtry se ridică şi plecă fără să-şi ia rămas bun. Nu-şi terminase nici măcar paharul de Cointreau.

*

* *

La ora şapte dimineaţa, cheiul Darsena Pesquera era învăluit încă în ceaţă, iar navele ancorate aici aveau siluete fantomatice. Malko făcuse un mic tur pe străzile înguste de la Santa Cruz, încercând să evite filajul. Nu era cazul să servească pe tavă Verişorilor micile sale secrete… Bistroul de la Darsena era deja luminat şi el se instală la barul pustiu, fiind recunoscut imediat de barman.

— Aha, dumneavoastră sunteţi! Rusul n-a venit încă. Ce beţi?

Malko ceru o cafea, ca să se trezească. În timp ce o bea pe cea de-a treia, în bar intră un bărbat, care ducea un sac mare de plastic verde. Roşu la faţă, prost bărbierit, purta o caschetă pe ţeasta rotundă de

rusnac. Într-o spaniolă stricată, îl întrebă pe barman dacă voia să vadă peştii şi desfăcu sacul pe tejghea. Bonite, dorade, toni, câte puţin din fiecare. Aşteptă plin de nelinişte până când celălalt evaluă marfa şi îi întinse câteva bancnote. Malko plecă de la bar şi aşteptă afară. Marinarul ceru rom, cumpără ţigări, şuncă şi ieşi. Malko îl abordă surâzând, întrebându-l în ruseşte:

— Cam rece, nu?

Celălalt se opri, îl privi uimit şi răspunse:

— Eşti rus?

— Nu, spuse Malko, dar vorbesc limba ta. Nu e prea veselă viaţa pe aici, nu?

Marinarul de pe *Rostov* îl privi bănuitor.

— Cine mai eşti şi tu?

Îşi muta stânjenit greutatea de pe un picior pe altul. Malko se hotărî să bată fierul cât e cald.

— Cum te cheamă?

— Gregor Ivanovici Şernadze.

— Eşti din Caucaz?

— Da.

— Ţii cu tot dinadinsul să te întorci la Odessa? Ai familie acolo?

— Nu, spuse caucazianul, dar ce vrei? Nu te-am mai văzut pe aici.

— Vreau să-ţi propun o afacere.

— Ce afacere?

— Nu pot să-ţi spun pe loc, dar ai putea să pleci de pe *Rostov* şi să trăieşti în Vest.

Ochii rusului străluciră.

— Adevărat, nu-ţi baţi joc de mine?

— Adevărat, dar vreau să chibzuieşti repede şi bine. Ca să te ajut, am să-ţi dau asta. Scoase din buzunar o bancnotă de o sută de dolari, pe care o rupse în două, întinzându-i o jumătate.

— Ia asta, Gregor Ivanovici. Dacă vorbeşti cu căpitanul sau cu un prieten, nu vei mai pleca niciodată de pe *Rostov*… Dacă eşti discret, ne vom revedea astă-seară, după ce se întunecă, să zicem pe la şase.

Sovieticul luă jumătatea bancnotei şi spuse grăbit:

— Nu aici, în partea cealaltă, lângă staţia de carburanţi.

Plecă în pas vioi, fără să mai spună ceva. Zarurile erau aruncate.

Dacă muşca din momeală, avea să revină. Dacă nu, nu risca să dezvăluie ceva, pentru că nu ştia nimic.

*

* *

Era aproape şapte, şi cheiul din faţa staţiei de carburanţi era tot pustiu. Malko începea să creadă că Gregor Ivanovici Şernadze îşi dăduse drumul la gură. Chiar şi simplul fapt că se lăsase acostat de un străin, putea să ducă la consemnarea marinarului sovietic. Peste zece minute, acesta apăru în sfârşit din umbră, nervos peste poate, şi întorcându-se la fiecare pas. Se urcă repede în maşina lui Malko.

— Să nu ne îndepărtăm, îl imploră el, n-am prea mult timp la dispoziţie!

Malko se ascunse în tunelul care trecea pe sub şoseaua San Andres – Santa Cruz. Rusul îl urmărea cu coada ochiului.

— Deci, îi spuse el lui Malko, cu brutalitatea unui timid, ce propunere vrei să-mi faci?

— Am nevoie de nişte informaţii, zise Malko în ruseşte. Dacă mi le dai, o să capeţi un paşaport, dolari şi o slujbă.

— Câţi dolari?

— Zece mii.

Celălalt închise ochii. La cursul actual, asta făcea un milion de ruble. El câştiga doar trei sute pe lună, asta când era plătit. I se părea prea frumos.

Malko scoase un teanc de dolari şi îi întinse cinci hârtii de câte o sută.

— Ia uite, ăştia nu sunt dolari *adevăraţi?*

Marinarul strânse bancnotele între degetele groase.

— Ce vrei să ştii?

Malko îl privi în ochi.

— La bordul lui Rostov se află cineva care nu face parte din echipaj, spuse el. Ştii ceva despre asta?

Rusul înlemni, se uită îngrijorat în jur şi spuse pe un ton foarte scăzut:

— Da.

Capitolul XX

Marinarul de pe *Rostov* fu cuprins brusc de tremurături. Se agita nervos pe scaun, ocolind privirea lui Malko şi frământa bancnotele între degetele groase. Părea mort de frică. Malko pusese degetul pe rană. Încercă să-l liniştească pe rus:

— Gregor Ivanovici, n-am să-ţi fac necazuri. Vreau doar să aflu anumite lucruri. Doar tu ieşi la pescuit dimineaţa devreme?

— Nu, nu, nu ies numai eu, afirmă marinarul sovietic.

— Descrie-mi-l pe cel care nu face parte din echipaj.

Interlocutorul său nu-l mai asculta. Întorcea fără încetare capul, ca şi când diavolul s-ar fi aflat pe urmele sale. Îi puse brusc în mână lui Malko bancnotele de o sută de dolari, deschise portiera şi o luă la fugă spre port.

Malko nu încercă să-l oprească. Acum era aproape sigur că Rupert Sheffield se afla la bordul lui *Rostov*. Numai că dacă afla că fusese descoperit, miliardarul avea să încerce să scape, grăbind probabil plecarea drifterului sovietic. Dacă ajungea în larg, nu se mai putea atinge nimeni de *Rostov*.

Malko se întoarse cu toată viteza la *Mencey* şi se năpusti asupra telefonului.

— Voiam să vă sun, îl anunţă John Fairwell. Am noutăţi. Oamenii noştri de la Moscova au dat de urma ofiţerului KGB cu care era în legătură Rupert Sheffield. Este vorba despre colonelul Aleksander Evghenovici Koinkov.

— Se află la Moscova?

— Pe 4 decembrie, anul trecut, a plecat spre Zürich cu cursa Aeroflot 575, şi de atunci nu s-a mai auzit nimic despre el. Am aflat asta de la colaboratorii noştri din cadrul KGB.

— Avea probleme?

— Nu, deloc. Se pare că a plecat în misiune din partea Departamentului Unu al KGB, dar în acest domeniu nu prea avem informaţii. Aleksander Koinkov era însărcinat cu nişte transferuri financiare pentru infrastructurile KGB aflate în Occident. Se pare că o sumă importantă de bani a părăsit Uniunea Sovietică pe nişte căi pe care nu le cunoaştem.

— Cred că această călătorie a lui Aleksander Koinkov este legată de afacerea Rupert Sheffield, spuse Malko. Acum sunt aproape sigur că dispariţia lui a fost pusă la cale de KGB. Totul se verifică.

Îi povesti americanului ultima sa descoperire.

— Chiar dacă Rupert Sheffield se află la bordul lui *Rostov*, obiectă americanul, n-avem nicio putere. O percheziţie este de neconceput, pentru că spaniolii nu se vor preta niciodată la aşa ceva.

— Există o modalitate, dacă vreţi *într-adevăr* să fiţi cu inima împăcată, îi propuse Malko, nemaivorbind de posibilitatea de a recupera documentele.

— Care?

Îi explică ideea sa şefului centralei. Dacă ar fi spus că acesta fu entuziasmat, ar fi însemnat să mintă. Prudent, acesta îl avertiză imediat:

— Trebuie să am mână liberă de la Langley.

— Nu mai pierdeţi niciun minut, îl sfătui Malko. Dacă *Rostov* iese în larg, va fi prea târziu, şi nu veţi mai afla niciodată ce s-a ales de documentele Mossadului, până în ziua când vă vor exploda în faţă. Dacă Rupert Sheffield trăieşte, există riscul să fie tentat să le folosească…

— Cred că aveţi dreptate, admise americanul. Am să fac toate demersurile.

*
* *

După o noapte agitată, Malko se afla din nou pe terasa de la Darsena Pesquera. Îl exaspera faptul că Rupert Sheffield se afla poate în apropiere şi avea să-i scape printre degete.

Nu mai aştepta nimic de la Nadia Kowalski şi nu spera ca Rupert Sheffield să iasă la plimbare pe chei, dar ceva peste puterile lui îl dusese acolo, cu toate că aceste locuri nu-i mai puteau dezvălui nimic.

Era aproape unu după-amiaza şi foamea începea să-l chinuie. Vru să se întoarcă la hotel şi să-i telefoneze lui John Fairwell. Poate că şeful Centralei de la Londra primise răspunsul de la Langley. Malko se temea ca nu cumva încuiaţii de la CIA să le respingă planurile pe care le puseseră la punct. Se ridică să plece, dar chiar în acel moment,

apăru o maşină pe care o cunoştea bine…

Ann Langtry se îndreptă spre el cu un mers uşor legănat, contrastând în mod agreabil cu felul în care se desfăşurase ultima lor întâlnire. Când se apropie, observă că era machiată cu îngrijire, frumoşii ochi albaştri fiind subliniaţi de linii fine negre.

— Bună ziua, spuse ea, aşezându-se alături de el. V-am căutat la hotel şi cum nu eraţi acolo, m-am gândit că poate sunteţi în port. Nu ştiu ce vă atrage aici. Credeţi că Rupert Sheffield va ieşi din apă cu mască şi labe de cauciuc?

— Observ cu plăcere că nu-mi mai purtaţi pică.

— Oh, m-am cam ambalat, spuse tânăra britanică. N-am niciun plan pentru dejun. Nu mă invitaţi la masă?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Era din ce în ce mai surprins şi mai încrezător. Oare Ann Langtry îl suspecta că descoperise ceva şi încerca să afle ce anume?

— Am auzit că există un restaurant pescăresc bun la San Andres, Da Antonio, propuse el. Am putea încerca.

Ea îl urmă şi când se urcă în maşină, el observă că purta ciorapi. Era marea împăcare…

Restaurantul era zgomotos şi fără farmec, peştii nu erau prea proaspeţi, dar timpul trecu repede, fără să-şi spună lucruri importante. Cu toate acestea, de câte ori li se încrucişau privirile, Malko simţea o invitaţie tacită. După ce băură cafeaua, ea îşi puse mâna peste mâna lui şi spuse:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri, *chiar* eram furioasă.

— Nu face nimic, zise Malko.

— Aş vrea să mă iertaţi.

După cum îl privea, albastrul de porţelan al ochilor îi sugera o singură modalitate.

Fără să mai stea să judece această schimbare bruscă, Malko plăti şi plecară. În maşină, el începu să-i mângâie piciorul, urcând din ce în ce mai sus, iar Ann închise ochii şi desfăcu uşor coapsele, răspunzând cu amabilitate gesturilor sale. Când urcau pe Ramblas, ea luă o atitudine mai demnă, murmurând:

— Sunt foarte cunoscută pe aici.

De abia ajunşi în holul micului imobil în care locuia, ea se

dezlănţui din nou. Nu aşteptară nici măcar să intre în apartament. Malko o puse, în genunchi pe scări şi o pătrunse pe la spate dintr-o singură mişcare, înainte ca ea să-i scape. O prinse din nou în dreptul uşii şi de astă dată îi scoase fusta plisată. O lipi de perete şi o posedă ca o cătană. Ann Langtry gemea sălbatic, se freca de el, implorându-l să lovească mai tare. Totul se termină pe mochetă, Malko explodând în plină desfătare, între fesele splendide.

Nu ştia care era motivul acestui sentiment renăscut, cum spun prezicătoarele, dar află imediat.

— Malko *darling*, spuse Ann Langtry foarte calin, după ce îşi puse fusta, vreau să-mi faci un mare serviciu.

— Ce anume?

— Să le spui şefilor tăi că ţi-am dat de bunăvoie raportul despre Rupert Sheffield.

Lui Malko i se tăie respiraţia.

— Am apucat deja să spun adevărul, obiectă el.

— Nu face nimic, afirmă Ann Langtry. Dacă faci o scrisoare oficială, o voi da şefilor mei şi vor fi mulţumiţi. Se pare că cei din Companie sunt furioşi pe noi.

Malko stătu pe gânduri. Nu-l costa prea mult să se pună bine cu Verişorii, mai ales că ea plătise înainte şi era posibil să mai aibă nevoie de ei.

— De acord, promise el.

Uşurată, Ann părea gata să o ia de la capăt. Malko o opri.

Voia să se întoarcă la *Mencey*, să-i telefoneze lui John Fairwell, dar mai întâi trebuia s-o ducă pe Ann Langtry în port să-şi recupereze maşina. O lăsă în faţa bistroului, torcând ca o pisică. Împletise plăcerea cu datoria.

În timp ce Malko se ducea spre maşină, barmanul ieşi şi îi făcu semn să se apropie.

— I-aţi speriat rău pe rusnaci! Pleacă, îi spuse el.

— Glumiţi! zise Malko.

— Nu, nu, afirmă barmanul. Au venit să cumpere alimente, pleacă peste două zile. Se pare că se întorc acasă din cauza evenimentelor. Nici măcar n-au terminat de vopsit…

Malko ceru o cafea: probabil că imbecilul de Gregor Ivanovici

vorbise şi zăcea acum în cală. Dacă mai avea nevoie de o confirmare a ipotezei, acum o avea, chiar dacă nu-i mai servea la nimic. Bău repede cafeaua şi se îndreptă spre Mencey.

— *Rostov* pleacă, îl anunţă el pe John Fairwell. Probabil că Rupert Sheffield e la bord, şi nu-l vom mai revedea curând.

Americanul trase o serie de înjurături cumplite.

— Nu am primit încă un răspuns de la Langley, mărturisi el.

— Dacă stăm după ei, va fi prea târziu, îl avertiză Malko. Trebuie să discutăm direct cu Centrala de la Madrid.

— Nu, spuse americanul, nu au ce ne trebuie. Singura soluţie este să vă trimitem pe cineva de aici sau din Germania, asta în cazul în care reuşesc.

— Faceţi ce vreţi, numai mişcaţi-vă repede, spuse Malko.

*
* *

— Totul este aranjat, îl anunţă şeful Centralei de la Londra. Astăseară pe la zece, sosesc pe aeroportul Los Rodeos doi oameni bine pregătiţi: Steve şi Mike. Trebuie să vă duceţi după ei şi să aveţi deja pregătite materialele, pentru că nu vor să debarce cu ele.

Era de-abia ora trei. Malko nu se mişcase din cameră de la prima convorbire cu John Fairwell.

— Am să mă ocup de asta, promise Malko.

Fremăta, anticipând ce avea să urmeze. Măcar o dată, Compania îşi asuma nişte riscuri politice! Se duse în zona portuară, coborî în faţa sediului societăţii Mah şi Ali Akbar apăru imediat vizibil neliniştit.

— Am o veste bună, îl anunţă Malko. Vreau să-mi faceţi un serviciu şi apoi vă dau paşaportul. Puteţi pleca din Tenerife.

— Adevărat? întrebă iranianul bănuitor.

— Da, spuse Malko, oricum n-aveţi de ales.

Îi explică lui Ali Akbar ce voia de la el şi conchise:

— Ne întâlnim aici peste trei ore. Apoi vă duc la aeroport.

*
* *

Malko stătea în cafeneaua aeroportului Los Rodeos, mestecând un

sandvici făcut parcă din carton. Locul era sinistru. Cu o oră în urmă îl îmbarcase pe Ali Akbar pentru Madrid. Acesta făcuse exact ce-i ceruse Malko. Îşi termină „masa” şi coborî în sala de sosiri. Un zbor din direcţia Barcelona aduse un şuvoi de turişti japonezi, apoi aeroportul se goli: nu mai erau alte curse până a doua zi.

Malko zări un avion privat, înmatriculat în Germania, oprindu-se în faţa aerogării, din care coborâră doi bărbaţi. Controlul vamal şi cel al poliţiei fură doar o formalitate. Cei doi intrară în aerogară. Trăgând după ei nişte saci de golf.

Rămas singur în hol, Malko se îndreptă spre ei.

— Sunt Malko Linge. John m-a anunţat că sosiţi.

Îl examinară cu atenţie. De aproape nu păreau jucători de golf. Cu părul scurt şi feţele trudite, dar tinere, şi cu alura atletică, îi striviră degetele lui Malko şi cel mai în vârstă îi surâse cu căldură.

— Eu sunt Steve şi el e Mike. E o plăcere să lucrăm cu dumneavoastră. Înainte de plecare am schimbat două vorbe cu Chris Jones şi cu Milton Brabeck. Sunteţi o persoană renumită.

— Mulţumesc. Am reuşit să procur tot ce este necesar, spuse Malko. Mergem la *Mencey*, unde v-am reţinut o cameră, şi vă voi pune la curent.

Coborâră spre centru şi îi aşteptă să se instaleze la hotel. Apărură în bluzoane şi jeanşi, mai sportivi ca niciodată, şi se duseră să mănânce ceva la barul care servea *tapas*, aflat în faţa hotelului. Apoi Malko îi duse la Darsena Pesquera, arătându-le „ţinta”.

Traulerul rus avea toate proiectoarele de pe punte aprinse, pe chei erau întinse plase de pescuit, iar la bord domnea o animaţie nemaiîntâlnită.

— Mi se pare uşor, conchise Steve. Care este punctul de plecare?

— Am să vă arăt, spuse Malko.

Plecară spre est şi se opriră pe o plajă complet pustie, între Darsena Pesquera şi San Andres. Era de ajuns să intre în apă şi să înconjoare digul, ca să ajungă în bazin.

— Cât timp vă ia parcurgerea traseului?

— Una peste alta, cam două ore, îi spuse Steve. S-au luat măsuri de siguranţă la bordul copăii ăleia?

— N-am cunoştinţă despre asta, spuse Malko. Acesta este

echipamentul dumneavoastră.

Deschise portbagajul maşinii şi scoase materialele cumpărate de Ali Akbar.

— O să meargă, conchiseră cei doi.

— Mergeţi să vă odihniţi, sugeră Malko. De-abia pe la patru dimineaţa plecăm de la hotel.

*

* *

Malko şi însoţitorii săi coborâră din lift chiar în faţa sufrageriei. Duceau cu ei nişte saci de pânză şi în picioare purtau ghete de baschet. Ca să nu folosească uşa principală, intrară la toaletă, săriră pe fereastra care dădea în grădina tropicală şi ajunseră într-o fundătură în spatele hotelului *Mencey*. Pe stradă nu era nici picior de om. Douăzeci de minute mai târziu, ajungeau pe plajă.

A fost nevoie de un sfert de oră pentru ca cei doi să se echipeze. Purtau centuri de plumb şi fiecare avea două butelii de oxigen.

Chiar înainte de a plonja în apă, cel mai în vârstă luă dintr-un sac de pânză două pachete grele, dând unul însoţitorului său. Apoi, sub privirile lui Malko, se scufundară fără zgomot în Atlantic şi dispărură. Apa era calmă, şi vântul nu adia deloc. Condiţiile erau asemănătoare celor din ziua când dispăruse Rupert Sheffield.

Aşteptă câteva minute, apoi, convins că nu era nicio problemă, se urcă în maşină.

Era aproape şase când cei doi ieşiră din apă, descotorosindu-se repede de echipament.

— Totul a fost în regulă? întrebă Malko.

— *No problem*.

Malko opri puţin mai departe, lângă o navă în reparaţie aşezată pe cale, şi aruncă tot materialul înăuntru.

Peste douăzeci de minute se aflau în camerele lor de la *Mencey*, folosind acelaşi drum ca la dus. Când se lumină de ziuă, Malko se duse din nou la Darsena Pesquera. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pentru orice eventualitate, luase cu el pistolul. Cei doi înotători dormeau duşi.

Singura activitate de pe chei era pe *Rostov*, luminat din belşug,

unde preparativele de plecare erau pe terminate. Malko parcă maşina la intrarea în port şi urcă pe digul ce domina bazinul, ajungând în faţa drifterului sovietic.

La şapte fix, bazinul Darsena Pesquera fu zguduit de o explozie surdă, urmată de alte două mai mici. O enormă jerbă de apă ţâşni din apropierea pupei traulerului sovietic.

Din port se auziră strigăte şi exclamaţii. Peste câteva secunde, una dintre parâmele de oţel cedă şi vasul începu să se aplece pe flancul drept, în timp ce ocupanţii lui săreau în apă îngroziţi.

Scufundătorii combatanţi de la CIA făcuseră treabă bună.

Capitolul XXI

Undeva în depărtare, începu să urle o sirenă de pompieri. Toţi cei de pe vasele de plăcere şi marinarii de pe celelalte nave ancorate la Darsena Pesquera, alergau să dea o mână de ajutor pescarilor sovietici, dar nu mai era mare lucru de făcut: *Rostov* se scufunda cu repeziciune în apa întunecată a bazinului, răsturnându-se în tribord[19].

De sus de pe dig, Malko îi număra pe cei ce scăpaseră de pe vas. Erau unsprezece. Mai lipseau încă trei, dacă Sheffield nu era la bord, respectiv patru în celălalt caz. Într-un sabord de la babord[20] apăru capul unui om. Marinarul reuşi să iasă şi îşi dădu drumul pe tolele ruginite, lovindu-se de chei şi căzând în apă. Camarazii săi îl pescuiră imediat cu o cange.

Cu el, erau doisprezece.

Căpitanul de pe *Rostov*, surprins pe când îşi făcea toaleta, stătea pe chei dezbrăcat până la brâu şi urla nişte ordine pe care nu le asculta nimeni.

Încet, încet, un mic grup se adună în jurul traulerului ce se

---

[19] Tribord – parte situată în dreapta axului longitudinal, privind de la pupa spre prova. (n.t.)

[20] Babord – parte situată în stânga axului longitudinal, privind de la pupa spre prova. (n.t.)

scufunda. Buimăciţi, marinarii sovietici adunaţi pe chei, priveau cum dispare în apele întunecate mijlocul lor de subzistenţă.

Amuzat, se gândi la iranianul care procurase tot materialul de scufundare. Poliţiştii spanioli aveau să-i dea repede de urmă, CIA neavând astfel nicio responsabilitate. Un alt marinar sovietic se căţără pe bastingajul ajuns aproape la orizontală şi sări în apă, fiind imediat recuperat. Acum erau treisprezece.

Explozia puţin zgomotoasă a încărcăturilor submarine făcuse două găuri enorme în coca ruginită. Poliţiştii spanioli, departe de a bănui un sabotaj, se gândeau că sărise cazanul în aer şi încercau să-l convingă pe căpitan care, cu cele câteva cuvinte ştiute, protesta din toate puterile.

Malko simţi cum i se strânge stomacul.

Nu mai lipseau decât doi oameni: Gregor Şernadze, marinarul cu care stătuse de vorbă şi, eventual, Rupert Sheffield.

Dar dacă se înşelase? Compania era de acord cu asemenea glume, numai dacă erau încununate de succes. În caz contrar… risca să termine castelul de la Liezen cu propriile mâini…

Deodată, mai mulţi pompieri spanioli săriră pe coca răsturnată, a cărei scufundare era pe sfârşite. Pe mai multe hublouri ieşea fum. Înarmaţi cu cange şi corzi, porniră în căutare de supravieţuitori.

Căpitanul se repezi imediat pe urmele lor, încercând să-i reţină. Li se mai alăturară şi alţii, şi năvăliră în interiorul vasului răsturnat pe o parte, purtând măşti şi butelii de oxigen.

Malko se întrebă dacă Rupert Sheffield nu preferase să se înece ca un şobolan, în loc să reapară…

Trecură mai multe minute apoi, într-o harababură teribilă, apărură trei pompieri, purtând un corp inert. Bucuria lui Malko fu de scurtă durată: nu era Rupert Sheffield, ci Gregor Şernadze. Îmbrăcat doar în pantaloni, cu picioarele goale şi mâinile legate la spate. Părea mort şi între căpitanul de pe *Rostov* şi pompieri începu o altercaţie violentă.

„Uitaseră” prizonierul undeva în măruntaiele traulerului, şi acesta se înecase… În acest punct, teoria lui Malko se verifica. Nu mai lipsea decât elementul principal: Rupert Sheffield

Mai apărură doi pompieri. Căţărându-se pe cocă, purtau cu ei un bărbat înalt, îmbrăcat doar cu lenjerie de corp. Malko fu gata să strige

de bucurie. Bărbatul era viu, fiind ascuns probabil într-un ungher unde apa nu ajunsese. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko îl observă cu binoclul. Cel pe care pompierii tocmai îl salvaseră avea peste un metru nouăzeci. Corpul masiv era mai slab decât în fotografiile lui Rupert Sheffield, părul rar şi cărunt era ciufulit şi nu mai avea mustaţă. De mână avea agăţată o servietă diplomat mică, din piele roşcată, îmbibată cu apă de mare. Pompierii îl duseră pe chei şi îl lăsară acolo, ducându-se din nou în căutarea altor supravieţuitori.

Malko nu-şi putea desprinde privirea de pe figura celui izolat pe chei. Intuise corect. Îl găsise pe Rupert Sheffield, rezolvând aproape în întregime enigma dispariţiei sale. Poliţiştii şi salvatorii spanioli nu-i dădeau nicio atenţie. Malko se aplecă, lăsă binoclul şi luă din sacul de la picioarele sale un aparat Leica.

Utilizând un unghi deschis, fotografie mai întâi întreaga scenă, inclusiv vasul răsturnat. Vânătoarea se încheiase. Slavă Domnului că Verişorii nu erau acolo. Schimbă apoi obiectivul şi coborî repede pe scara de fier care ducea pe chei. Îşi croi drum prin mulţime, ajungând la grupul de marinari de pe *Rostov*. Încruntat, dar fără să-şi arate panica, Rupert Sheffield stătea retras. Chiar dacă bănuia un sabotaj, probabil că mai credea într-o ultimă şansă. Căpitanul de pe *Rostov* şi KGB-ul îi furnizaseră cu siguranţă documente de false. Nimeni n-avea să cerceteze identitatea marinarilor de pe un trauler sovietic.

Cam de la trei metri distanţă, Malko fotografie chipul lui Rupert Sheffield. Echipată cu un motor, Leica zumzăi furios, luând în câteva secunde cincisprezece cadre. Zgomotul metalic îl alertă pe Rupert Sheffield. Îl pironi cu privirea pe Malko şi acesta remarcă sprâncenele stufoase de culoarea antracitului. Numai acest amănunt, şi era de ajuns pentru a fi recunoscut.

Aidoma unui taur fioros, se repezi spre Malko, cu toată greutatea celor o sută patruzeci de kilograme, încercând să-i smulgă aparatul din mâini. Acesta îl puse repede în sac şi spuse răstit în engleză:

— Ce surpriză, domnule Sheffield! Credeam că aţi murit.

Ca trăsnit, Rupert Sheffield se opri brusc, cu pupilele micşorate şi cu trăsăturile încremenite. Malko aproape simţea cum îi fierbe creierul. Fostul luptător, omul care supravieţuise atâtor vicisitudini, atâtor combinaţii machiavelice, se clătina în faţa lui ca un boxer

numărat. Rupert Sheffield, care scăpase întotdeauna printr-o schimbare bruscă de atitudine, se simţea blocat, încolţit. Malko i le citea pe toate acestea în privire.

Statură aşa, faţă în faţă, timp de câteva secunde, lungi cât un secol: apoi miliardarul se scutură, se uită în jur, luat pe nepregătite, şi schiţă o mişcare ca şi când ar fi vrut să fugă spre capătul cheiului, dar înţelese că nu avea nicio şansă. Trăsăturile i se descompuseră şi lui Malko aproape că îi fu milă de el. Pumnul mare strânse servieta-diplomat ca pe o armă. Făcu un pas înapoi şi scoase un soi de mormăit. În câteva secunde, expresia i se schimbă. Privirea îi deveni sticloasă şi albul ochilor i se acoperi cu vinişoare roşii. Deschise gura şi, cu un aer ezitant, duse mâna stângă la frunte:

— Domnule Sheffield!

Malko făcuse un pas spre el, înţelegând că miliardarul „dispărut” era pe cale să facă sub ochii lui un atac cerebral!

Membrii echipajului de pe *Rostov* erau ocupaţi să-şi salveze lucrurile şi căpitanul încerca într-un mod penibil să explice pompierilor că era perfect normal să lase să se înece un marinar legat în fundul calei fiindcă aveau altceva mai bun de făcut.

Rupert Sheffield se ţinea în echilibru pe marginea cheiului, balansându-se înainte şi înapoi. Malko îşi dădu seama că avea să se prăbuşească şi se năpusti spre el, încercând să-l apuce de încheietură. Îl prinse de mâna dreaptă care strângea pe mânerul servietei diplomat. Pentru o secundă, păru că avea să reuşească să-l împiedice pe Rupert Sheffield să cadă, dar miliardarul era prea greu. Se lăsă brusc pe spate şi se prăbuşi în apă, într-o jerbă de stropi, lăsând servieta în mâna lui Malko.

Rămase câteva secunde la suprafaţă, apoi se scufundă încetişor, fără să facă nicio mişcare. Îşi pierduse deja cunoştinţa. Malko văzu efectiv cum apa îi pătrunde în gura întredeschisă.

În spatele lui se auzi un strigăt. Unul dintre pompierii spanioli observase ce se petrecuse. Se aruncă imediat în apă, ajutat de doi colegi, care îi aruncară un odgon. Îl trecură pe după umerii lui Rupert Sheffield şi începură să tragă spre chei. Îl puseră pe ciment şi unul dintre pompieri începu să-i facă respiraţie gură la gură.

Totul fu în zadar. Cu toate manevrele, nu începu să respire, fulgerat

de atacul al cărui început îl observase Malko.

Căpitanul de pe *Rostov* se apropie, vrând să afle ce se petrecuse. Malko auzi: *muerto*. Un pompier închise ochii omului cu sprâncene groase. Pe Malko parcă îl ţinea ceva pe loc.

Totul reintră în normal. Căpitanul de pe *Rostov* scoase un paşaport sovietic, aparent pe numele mortului, explicând că era vorba despre un membru al echipajului. Nicio secundă spaniolii nu făcură legătura între cadavrul aflat sub ochii lor şi miliardar. Asistaseră pe viu la decesul acelui om masiv, şi nu se îndoiau că fusese vorba de o moarte naturală.

Pedepsit de destin, Rupert Sheffield murise aşa cum dorise să lase să se creadă. De data aceasta, sfârşitul era definitiv. Malko se îndepărtă, nedorind să fie remarcat de echipajul de pe *Rostov*. La Tenerife, KGB-ul mai putea încă să-şi scoată ghearele. Murea de curiozitate să vadă ce conţinea servieta-diplomat pe care o căutau atâţia. Se întoarse: cineva aruncase o prelată peste corpul întins pe mal şi o ambulanţă se apropia, scoţând sunete sinistre. La câţiva metri distanţă, *Discovery*, de un alb imaculat, strălucea în soare.

Capitolul XXII

La numărul şase de pe Library Ramp era un imobil mic şi cochet, cu obloane lăcuite, în stilul vechilor case din Gibraltar. De-abia sosit la *Rock Hotel*, un vechi palat în ruine, care avea cea mai frumoasă vedere spre Gibraltar, Malko închiriase o maşină cu volanul pe dreapta, un Austin rotund şi antic, care sughiţa la fiecare hop. Şi erau destule la Gibraltar… De la ultima lui venire la „The Rock” nu se schimbase nimic. Era la fel de lipsit de farmec, ca o plagă în coasta stâncoasă, *The catchment*. Şaisprezece hectare de tablă galvanizată, destinate colectării apei de ploaie. Prăvăliile erau pline de mărfuri din toată lumea, dar apa era un lucru rar.

Trecuseră douăzeci şi patru de ore de la adevăratul deces al lui Rupert Sheffield, cu care numai CIA şi KGB erau la curent. Nu le spuseseră nimic Verişorilor, ca să-i pedepsească pentru duplicitate. Aceştia se întrebau, probabil, ce căuta Malko în Gibraltar, unde CIA n-

avea nici măcar o centrală…

CIA se afla de câteva ore în posesia documentelor din servieta-diplomat a lui Rupert Sheffield. Adevărată dinamită, acestea nu aveau să ducă în niciun caz la ameliorarea relaţiilor dintre Mossad şi Companie. Puneau în pericol realegerea lui George Bush şi dădeau pe mâna comisiilor Congresului crema Serviciului de Spionaj. Între altele, era vorba despre trei paşapoarte irlandeze false, fabricate de CIA şi utilizate de trei înalţi funcţionari ai Casei Albe, încă în funcţie, cu scopul de a intra clandestin în Iran. Paşapoartele erau false, dar fotografiile semănau perfect. Mai trebuia lămurit un punct: cum de fuseseră găsite aceste documente în posesia lui Rupert Sheffield, după ce făcuse prima baie în mare? Malko spera să găsească un răspuns la Gibraltar, împreună cu altele, care erau de un interes major pentru CIA, deoarece în spatele obloanelor de la numărul şase se afla dispozitivul financiar clandestin al lui Rupert Sheffield. Mai multe sute de milioane de dolari zăceau în acest mic imobil, şi Malko avea toate motivele să creadă că cineva avea să fie preocupat de ele, deoarece, printre hârtiile magnatului, găsise indicaţii precise asupra modului cum fusese organizată strania sa dispariţie. Între timp, CIA făcuse treabă bună, localizându-l la Londra pe colonelul Aleksander Koinkov, corespondentul lui Rupert Sheffield, şi trimiţându-i lui Malko prin belinograf o fotografie nu prea clară, dar suficient de bună ca să-l recunoască. Ofiţerul sovietic trebuia să sosească la Gibraltar chiar în acea zi. Nimeni, în afară de Malko, nu putea bănui că avea să meargă în Library Ramp. Pentru că nimeni nu văzuse conţinutul servietei diplomat a lui Rupert Sheffield. Aleksander Koinkov avea să dea peste surpriza vieţii sale…

Malko se uita la ceas. În mod normal, n-ar fi trebuit să întârzie…

Peste un sfert de oră, un taxi galben cu negru, ca toate cele din Gibraltar, pătrunse pe stradă. Din el ieşi o persoană destul de corpolentă, înfofolită într-un palton gri cu guler de catifea şi o pălărie pe cap. Avea faţa rotundă, nasul ca un cartof, şi ochelari din baga cu rame alungite. Guşa era o dovadă că îi plăcea traiul bun. Sună la numărul şase şi dispăru în interior.

Colonelul Aleksander Koinkov îşi făcuse apariţia, fără să ştie că prietenul lui, Rupert Sheffield era mort.

*

* *

Într-o oră, figura scobită a lui Aleksander Koinkov părea mai bătrână cu douăzeci de ani. Pasul nu-i mai era aşa de sigur şi privirea, şovăitoare. Se împiedică de o treaptă şi se îndreptă pe străduţa în pantă spre Line Mall Road. Malko îl ajunse în momentul în care pătrundea pe una din nenumăratele străzi cu trepte, care făceau imposibilă circulaţia în Gibraltar.

— Colonele Koinkov!

Rusul se întoarse cu tot corpul, privind în gol. Credea că i se întinde o capcană. Murmură impasibil câteva cuvinte şi încercă să-şi reia drumul. Malko îl apucă strâns de braţ.

— Colonele Koinkov, nu vă fac niciun rău, din contră. Am veşti despre prietenul dumneavoastră Rupert Sheffield. Mă rog, despre Lazăr Abramovici.

Ofiţerul KGB îl privea pe Malko cu stupefacţie, încercând să-şi amintească unde îl mai întâlnise.

— Nu mă cunoaşteţi, preciză Malko, dar lucrez pentru o „Casă” care a fost deseori în opoziţie cu a dumneavoastră. Acum nu mai e cazul, nu-i aşa? Lucrurile s-au schimbat mult.

— Ce doriţi?

Erau primele cuvinte pe care le spunea, şi parcă îi ardeau buzele. Malko îşi permise un surâs.

— Aţi venit aici pentru două sute patruzeci şi şapte de milioane de dolari şi aţi fost dezamăgit.

Sovieticul se clătină pe picioare de uimire, dar nu căzu în capcană, bâiguind doar cu o voce ternă:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Ar trebui să mă ascultaţi, pentru că vă pot ajuta să recuperaţi banii. Bănuiesc că acesta este scopul deplasării dumneavoastră la Gibraltar.

Fără să lase servieta din mână, Aleksander Koinkov se sprijini de un zid. Malko se întrebă dacă nu era înarmat. Era puţin probabil. Gradul nu i-ar fi permis să tragă, mai ales într-o ţară străină.

— Ce vreţi să spuneţi? croncăni el.

Malko îi surâse şi mai încurajator.

— Am în servieta-diplomat o procură datată şi semnată de Rupert Sheffield cu care puteţi avea acces la Headington Investement. Trebuie trecut doar numele.

Cuprins de o ameţeală bruscă, rusul închise ochii.

— De ce aţi face asta? întrebă el, fără să-şi ascundă încrederea.

— Pentru că posedaţi ceva care îmi trebuie mie, spuse Malko.

— Ce anume?

— Nu e vorba despre bani. Dacă acceptaţi să mă urmaţi, vă voi explica.

— Spuneţi-mi cum vă numiţi.

— Malko Linge.

Demnitarului sovietic începu să i se zbată o venă lângă pleoapă.

— Ah, spuse el, surâzând uşor, celebrul prinţ Malko Linge! Nu mă aşteptam să vă găsesc aici.

— În meseria noastră, avem deseori surprize, răspunse Malko. Vreţi să veniţi?

Rusul urcă în maşină şi se îndreptară spre Main Street, fără să schimbe o vorbă până la *Rock Hotel*. În sufrageria prăfuită, aleseră o masă în apropierea ferestrelor ce dădeau spre golful Algesiras. Rusul îşi aprinse o ţigară şi îl privi pe Malko fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Ce doriţi, domnule Linge?

— Vreau să înţeleg, spuse Malko. Mai întâi ce s-a întâmplat cu Rupert Sheffield pe plan financiar, apoi să aflu de ce l-aţi ajutat să dispară şi cum?

Colonelul Koinkov îl privi surprins.

— Chiar aveţi nevoie de aceste informaţii? Ce vreţi să faceţi cu ele?

— Să spunem că este o curiozitate pur intelectuală, explică Malko, deoarece Rupert Sheffield a murit.

Rusul încremeni.

— Adevărat?

Malko îi povesti sfârşitul real al miliardarului. Celălalt îl asculta fără să-l întrerupă, apoi spuse:

— Sunteţi cu adevărat o persoană inteligentă. Această „exfiltrare” a fost pregătită de mine însumi cu cea mai mare grijă. Totul trebuia să meargă strună. Sunt foarte întristat, Lazăr Abramovici era un om

extraordinar.

— Cum aţi reuşit să-l recrutaţi?

— Îi ura pe nazişti, care îi uciseseră întreaga familie. Considera că Uniunea Sovietică este antinazistă. Noi l-am ajutat să câştige o mulţime de bani şi drept revanşă ne-a făcut nişte servicii imense, mult mai mari decât israelienilor…

— Ce s-a petrecut în perioada iunie-septembrie anul acesta? întrebă Malko. De ce s-a prăbuşit atât de repede imperiul lui financiar?

Rusul se lasă pe spate.

— Orgoliul, domnule Linge, orgoliul! spuse el. Lazăr Abramovici a fost un copil sărman, care a câştigat mulţi, foarte mulţi bani. Risca, n-avea morală, dar era dotat pentru afaceri. Se lăsa deseori călăuzit de pasiune, şi atunci pierdea. Era însă extrem de fermecător şi avea o voinţă de fier. De asta a avut nevoie pentru a-şi depăşi condiţia… Numai că a venit recesiunea şi a devenit vulnerabil, deoarece datora sume imense băncilor. Băncile sunt temătoare. Au scos la vânzare pachetele de acţiuni pe care le deţineau drept garanţie, şi cursul s-a dat peste cap. Nu exista decât o singură modalitate pentru a-l face să crească: să creeze un curent invers, cumpărând din nou. Numai că nu putea să împrumute… Atunci a furat de la cei care aveau încredere în el, de la cei de care putea abuza. A azvârlit astfel sute de milioane într-o prăpastie fără fund, până în ziua când şi-a dat seama că nu mai avea scăpare. În acea zi mi-a telefonat. Redevenise băieţelul evreu care voia să supravieţuiască cu orice preţ. Înţelesese că era pe cale să piardă partida. Atunci, aşa cum fusese învăţat la noi, la KGB, a măsluit cărţile. A mai furat o dată. De data asta pentru el.

— De la iranieni?

— Da, iranienii aveau încredere oarbă în el

— În acel moment se gândea deja la dispariţie?

— Desigur. Cu cele o sută de milioane de dolari putea rezista oricât.

Un ospătar veni cu ceaiurile, înainte ca Malko să-şi continue întrebările.

— De ce aţi acceptat să-l ajutaţi pe Rupert Sheffield punând la cale această operaţie de exfiltrare?

— Întâi, din prietenie, explică colonelul Koinkov, şi apoi pentru că

anul acesta ne-a făcut un mare serviciu, scoţând din URSS, prin circuitele sale, zeci de milioane de dolari. Decizia de a-l ajuta a fost luată la cel mai înalt nivel, şi pentru că ne cunoaştem bine, am fost însărcinat cu executarea operaţiunii.

— Cum aţi procedat? Cine era falsul Sheffield?

Rusul îşi permise un surâs.

— Operaţiunea era relativ simplă, începând din momentul în care Directoratul Unu mi-a pus la dispoziţie nava *Rostov*. Lazăr a avut însă o idee genială. Aţi auzit de Nick grecul?

— Nu.

— Este un veteran al Serviciilor britanice, concediat pentru anumite delapidări. Făcea pentru Lazăr toate treburile murdare. A recrutat o persoană cu aceleaşi caracteristici fizice cu ale amicului nostru. Sub pretextul că lucrează pentru o casă de filme, a selecţionat un candidat celibatar, punându-l în temă că trebuie să părăsească Londra pentru mai multe luni. A fost îmbarcat cu direcţia Istanbul şi acolo i s-a explicat că trebuia să meargă la Moscova, împreună cu Nick grecul.

— Ştia ce-l aşteaptă?

— Nu, răspunse colonelul KGB, fără urmă de emoţie.

— L-aţi ucis?

— Da. Cu o injecţie cu cianură în ceafă. N-a suferit, pentru că dormea. Este vorba despre urma care a fost găsită pe corp. Lazăr ştia că Mossadul şi CIA urmau să fie bănuite. Voia să încurce pistele…

— Şi Nick grecul?

— A avut un accident de circulaţie la Moscova…

Urmă un moment de tăcere, în care parcă pluti prin aer sabia KGB-ului. Cu toată perestroika, nimic nu se schimbase. Cuprins de scârbă, dar şi de curiozitate, Malko îşi continuă întrebările:

— Prin ce modalitate comunicaţi cu Tenerife?

— În seara când s-a dus la cină singur, s-a întâlnit cu cineva din echipajul de pe *Rostov*, într-o toaletă de la *Mencey*. Au pus totul la punct şi i-a lăsat servieta-diplomat în care se aflau documentele primite puţin mai devreme de la israelieni. Şi-au dat întâlnire într-un punct aproximativ pe mare. Lazăr cunoştea viteza iahtului *Discovery* şi putea să fie destul de precis. Barca utilizată pentru pescuit a plecat

puţin mai devreme, cu corpul celui care avea să-l înlocuiască pe Lazăr. Când *Discovery* a fost la vedere, am trimis semnalul luminos convenit. Lazăr a sărit în apă cu o vestă de salvare şi ne-a aşteptat…

— Asta e tot?

— Practic, da, afirmă colonelul KGB. Cei de pe *Rostov* i-au pus cămaşa de noapte a lui Lazăr, şi după aceea au aruncat în apă dublura, făcând în aşa fel încât să-i ciopârţească faţa cu elicea bărcii.

Înmărmurit de dezgust, Malko asculta, imaginându-şi scena macabră desfăşurată în mijlocul oceanului. Misterul lui Rupert Sheffield fusese în fine dezlegat.

— Ce intenţionaţi să faceţi cu prietenul dumneavoastră? întrebă el.

— Îl vom înmormânta în cimitirul Novo Devici, la Moscova, spuse colonelul Koinkov. Acolo sunt îngropaţi cei care au adus mari servicii patriei noastre.

Tăcu. Malko nu mai avu de pus nicio întrebare. Deschise servieta-diplomat, scoase procura semnată de Rupert Sheffield şi i-o întinse colonelului sovietic.

— Poftiţi, vă puteţi recupera banii.

Colonelul Koinkov examină rapid documentul, apoi îl puse în servieta sa. Se ridică şi îl întrebă pe Malko:

— Domnule Linge, era de ajuns să vă scrieţi numele pe această procură, şi aţi fi intrat în posesia unei sume enorme. Nu cred că sunteţi bogat. De ce n-aţi făcut-o?

În voce se simţea o curiozitate sinceră. Malko îl privi îndelung, apoi îi răspunse cu o voce inflexibilă:

— Din cauza lui Bismark, colonele Koinkov. El a spus cândva că munca în Serviciul de Informaţii este o meserie de senior.

Sfârşit

Cu o rapiditate imprevizibilă, Cindy îi scăpă lui Malko și se aruncă spre măsuța joasă pe care se găsea pistolul. Poate că nu știa cum să folosească o armă, dar degetul apăsase pe trăgaci aproape până la capăt și Malko, aflat în fața țevii negre a armei, își dădu seama că mai avea o fracțiune de secundă până să se cufunde în eternitate.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb

PREȚ 6 000

ISBN 973-9138-27-6